MARY ADLER

Vis de vacanță

Traducerea și adaptarea în limba română de
SILVIA IORGULESCU

ALCRIS
Romance

Capitolul 1

Era opt și douăzeci și cinci dintr-o dimineață perfectă, când avionul ateriză pe insula Santa Catarina. Veni din largul Atlanticului, dădu de două ori ocol micului port și începu să ruleze pe pista de aterizare de la marginea orașului. Claire nu-și dădea seama dacă era bucuroasă sau, dimpotrivă, dacă îi părea rău că ajunsese la destinație, ca și cum incertitudinea i s-ar fi părut preferabilă realității concrete. O insulă, oricât de plăcută, avea ceva dintr-o închisoare.

Îi zâmbi stewardesei, care-i întinse o mână sigură și o ajută să se ridice.

– Iată-ne ajunși, spuse ea. Nu pare să fie cine știe ce aeroport.

– Nici nu este. Noi îi spunem "haltă". Pământul acesta este proprietate privată, dar ni se permite să aterizăm aici cu cei câțiva pasageri care vin pe insulă și să facem o scurtă escală în cazul călătorilor care au destinații mai îndepărtate, ca să-și mai dezmorțească picioarele. Mă bucur că ați călătorit cu noi, domnișoară Wyndham.

– Mulțumesc. A fost o călătorie minunată. Sper că ne vom reîntâlni cândva.

Claire clipi, din pricina strălucirii puternice a soarelui. După cele câteva ore lungi de zbor, revedea cu bucurie iarba înaltă de un verde strălucitor, iar clădirea albă a micului aeroport, cu steagul ei verde și roșu fâlfâind în vânt, i se părea un miraj îndepărtat. Un mulatru se apropie de ea și-i luă valiza, iar Claire îl urmă tăcută, la câțiva pași în spate. Cu siguranță, Nicholas va veni s-o întâmpine...

Era prea gros îmbrăcată pentru climatul cald al insulei, dar pardesiul gri-argintiu și rochia din pânză verde, asortată cu pălăria, îi puneau în valoare frumusețea tenului și-i scoteau în evidență strălucirile verzui din ochii ei căprui. Știa că nu arată atât de deplasată pe cât se simțea, și pentru acest mărunt lucru fu recunoscătoare.

– Claire, Claire, draga mea.

Privi silueta care se apropia, sperând din tot sufletul că era Nicholas. Chiar el era. Nicholas Benton, care n-avea decât treizeci și opt de ani, părea mai în vârstă, recunoscu îndurerată Claire. "Aripioarele" albe care-i încadrau tâmplele erau încă mai pronunțate decât anul trecut, când venise pentru o scurtă perioadă în Anglia, iar ridurile din jurul gurii erau mult mai accentuate. Și totuși, era Nicholas, și nu era acum momentul să-și arăte supărarea sau îngrijorarea.

O îmbrățișă, apoi îi luă mâinile într-ale sale și ochii lui albastru-cenușii o măsurară întrebător și cu oarecare compasiune.

– Ce bine îmi pare să te văd! Nu puteam să te las singură aici, înconjurată de străini, mai ales că din pricina mea te afli pe insulă. Am aterizat și eu de pe continent chiar ieri, și am anunțat-o pe Inez că voi

veni să te iau și vom lua micul dejun împreună. Cred că nu te deranjează să ajungi la familia Sarmento un pic mai târziu, spre prânz.

Făcu o scurtă pauză, apoi adăugă:

– Arăți foarte bine, Claire, în ciuda... tuturor celor întâmplate.

Claire își plecă privirea și porni alături de el, ținându-l strâns de braț și amintindu-și din nou de moartea mamei sale, survenită pe neașteptate în urmă cu patru luni și de insuportabilele, pustiile săptămâni care urmaseră. Poate că nu i-ar fi fost atât de greu dacă l-ar fi avut alături pe tatăl ei și durerea i-ar fi fost împărtășită de cineva drag. Dar tatăl ei murise când avea patru ani, nu multă vreme după ce în viața ei apăruse Nicholas, pe atunci un tânăr de douăzeci de ani, care întruchipa în ochii ei idealul de frate mai mare. De atunci, fuseseră nedespărțiți.

Ce fericiți fuseseră anii aceia, când Nicholas studia la Londra și își petrecea sfârșitul de săptămână într-o căsuță vecină cu reședința familiei Wyndham! Părea că nu se plictisește niciodată să-i țină companie ei, fetiței de atunci, așa cum probabil s-ar fi întâmplat cu oricare alt tânăr.

Dar, după aceea Nicholas fusese nevoit să plece să lucreze peste hotare și următoarea dată când s-au văzut, Claire avea șaisprezece ani, iar el treizeci și doi și deja începuse să albească. Dar, în ciuda înfățișării sale mature, rămăsese același camarad de încredere, deși o pornire interioară misterioasă îl făcuse să renunțe la căsuța vecină ei și la o carieră în țara natală. Spre marea ei supărare, alesese să lucreze departe de casă și acceptase câteva contracte pentru construirea de drumuri și poduri în mai multe părți ale Africii. Iar acum, fusese solicitat de proprietarul a trei sferturi din insula Santa Catarina să înlocuiască un pod erodat de vreme.

Cât timp se ocupa de acest contract, Nicholas avea să locuiască pe

insulă, într-un bungalou. Stătea deja aici de aproximativ un an. Aici îi trimisese Claire telegrama cu vestea morții mamei ei, în urmă cu patru luni. De atunci, el îi scrisese săptămânal, punând în lungile sale scrisori multă compasiune și înțelegere. Într-o bună zi, îi făcu și propunerea, o propunere pe care fata, în singurătatea ei și în dorința de a se afla alături de cineva drag, o acceptă, deși era măcinată de îndoieli. O ruga pe Claire să vină pe insula Santa Catarina și s-o învețe limba engleză pe senhora Inez Sarmento, singura fiică a unei nobile familii de bogătași.

La vârsta de nouăsprezece ani, Claire absolvise școala și se angajaze la o editură.

Cunoștințele ei de limba portugheză se reduceau la un curs intensiv pe șase săptămâni, predat de o doamnă din Londra, pe care Nicholas i-o recomandase pentru a grăbi ajungerea ei pe insulă și asumarea responsabilității de profesoară. Acum că ajunsese la destinație, Claire începuse să se îndoiască de faptul că experiența și calificările sale sunt suficiente. Din fericire, alături de ea se afla Nicholas.

– Îți vom lăsa bagajele la aeroport și ți le vor trimite ei mai târziu. Vei vedea că oamenii de aici sunt foarte primitori și dornici să ajute. Le plac englezii. Iar acum, vom merge direct la bungalou, zise el.

Dar Claire își dădu repede seama că nu poți merge "direct" nicăieri în portul din Santa Catarina. Drumurile erau întortocheate, șerpuind printre case modeste și conace vechi cu obloane la ferestre și acoperișuri abrupte. Căruțe trase de măgari și catâri încărcate cu legume se opreau în cele mai stranii și mai înghesuite părți ale drumului, blocând trecerea, în timp ce amabilii vizitii urlau cât îi ținea gura "Bom dia, senhor", făcându-i semne amabile lui Nicholas, care se străduia să-și strecoare

mașina printre zidurile albe ale caselor și oferta de morcovi, spanac, pepeni galbeni, banane, papaia și ananași.

– Străzile astea sunt mai mult romantice decât utile, comentă el. Contele de Castro a primit însărcinarea guvernului portughez de a construi o stradă de-a lungul falezei, care va face legătura cu drumul principal prin podul pe care tocmai l-am terminat. Va fi o lucrare foarte dificilă și mi-a dat mie contractul.

– Asta înseamnă că vei rămâne aici... Iar eu voi sta la prietenii tăi, familia Sarmento... Ce bine îmi pare! Ce fel de om e contele de Castro?

Nicholas zâmbi și încetini, așteptând răbdător ca prin fața mașinii să treacă un bărbat mic de statură, cu fața cât o nucă, călare de un catâr.

– Manoel este un tip aparte... un amestec de mai multe tipuri... de fapt, n-aș greși dacă aș spune că este unic în felul lui. În Portugalia deține două castele și multe hectare de podgorii și păduri. Iar aici, familia lui este foarte respectată și sunt considerați stăpânii insulei. Mulți localnici lucrează la firma lui de construcții, dar el nu stă pe insulă decât trei-patru luni pe an. Bunica lui era englezoaică și probabil că de la ea a moștenit flerul de afacerist. Este un tip calm, sensibil și de încredere, și trebuie să recunosc că am despre el o părere foarte bună.

Mașina prise viteză.

– Nu știu dacă îți va plăcea Manoel, continuă Nicholas. Are farmecul nobleței și o personalitate magnetică, dar viziunea sa asupra femeilor și a căsătoriei este una ciudată, mai ales pentru un portughez.

– Ce vrei să spui?

Nicholas zâmbi.

– Ești destul de drăguță încât să afli singură.

Probabil că ar trebui să te avertizez. L-am auzit spunând o dată că nu poți avea încredere într-o femeie cu părul roșu.

– Nu intenționez să-l supun la nici un test. Pe de altă parte, părul meu nu e chiar roșu – ai spus-o și tu.

Tânăra adăugă, cu un aer nepăsător:

– Și oamenii de pe insulă au onoarea de a-l vedea des?

– Insula are doar douăzeci și cinci de mile, iar reședința lui se află de cealaltă parte a portului, la mai puțin de nouă mile distanță. Vine în oraș destul de des și este prieten cu familia Sarmento. Manoel este o gazdă primitoare și face mult sport, așa că viața lui socială este plină. Și apoi, pământurile lui se întind de-a lungul insulei și până la marginea orașului... Chiar și aerul de deasupra insulei este al lui... are două avioane. Chiar săptămâna trecută a zburat cu niște prieteni în Azore și Madeira.

Claire nu fu foarte impresionată de povestea mărețului nobil, care avea în mod evident o mulțime de bani, dar și o aroganță direct proporțională cu bogăția. Un astfel de om n-avea nici un loc în gândurile ei.

Nicholas opri în fața unei porți din lemn.

– Am ajuns, Claire. Iată adăpostul temporar al prietenului tău. Rocco ne va pregăti micul dejun. Propun să intrăm și să ne așezăm la masă.

Casa n-avea grădină; risipiți ici-colo, de-a lungul unei alei care ducea spre bungaloul vopsit în alb, se zăreau copaci înfloriți și tufișuri. Acoperișul metalic se prelungea în afară, aparând ferestrele de soarele puternic, și la fiecare doi ani necesita o întărire suplimentară cu bușteni solizi. Ușa deschisă în fața fetei dădea într-o sufragerie de formă pătrată,

care era mobilată simplu, cu piese din mahon african natur. Masa, acoperită cu o pânză galbenă, era deja pregătită pentru două persoane. Farfuriile erau albe cu modele verzi, iar în centrul mesei se afla un vas rotund plin cu flori.

Claire exclamă:

– Ce drăguț! Nu mă mir că ai fost bucuros când contele ți-a oferit un nou contract. Dacă locuința asta ar fi fost a mea, nici eu nu cred că aș fi vrut să plec. Când termini și drumul, va trebui să-l convingi să mai facă un pod.

Nicholas nu comentă. Îi luă haina și o așeză cu grijă pe spătarul unui scaun din răchită, apoi se întoarse și-i scoase pălăria. Trăsăturile lui ascetice se metamorfozară într-un zâmbet fermecător când îi atinse părul roșu-auriu cu o mână grijulie.

– Îmi place atât de mult culoarea părului tău! zise el. Și a rămas aceeași de când te știu. Probabil că bărbații îți dau târcoale...

– Nu în mod deosebit, răspunse tânăra.

Îl privi cu un aer grav și adăugă:

– Te-ai schimbat, Nicholas. Se întâmplă ceva cu tine... Pari atât de obosit!

El o bătu prietenește pe umăr.

– Bineînțeles că sunt obosit. Luna trecută am muncit pe continent – un contract guvernamental – și acolo e mult mai cald decât aici, unde suntem înconjurați de apă. Ah, iată-l pe Rocco.

Servitorul era îmbrăcat în pantaloni simpli și o cămașă albă și purta sandale din sfoară împletită. Le servi suc proaspăt de fructe, ouă, pâine prăjită și pepene.

Pe fața lui era o expresie nepăsătoare, întâlnită adesea la populațiile insulare.

La a doua ceașcă de cafea, Nicholas își scoase țigările.

– Mă simt foarte bine... că suntem din nou împreună. Tu?

– Excelent, și puțin... ciudat. Ca Alice în Țara Minunilor. Poate ar fi trebuit să vin pe mare. Zborul m-a descumpănit. Am ajuns prea repede de la un climat temperat la unul cald și deosebit de frumos. Schimbarea este... amețitoare.

Intimidată, tânăra începu să se joace cu furculița.

– Mi-aș dori să am la dispoziție mai multe zile să mă obișnuiesc cu toate astea... înainte de a mă muta la familia Sarmento.

– Știu. Și eu mi-aș dori. Îmi dau seama că e obositor să trăiești atâtea noi experiențe deodată, dar pe aici nu există nici un hotel... Și apoi, ai jigni-o pe Inez dacă nu te-ai duce la ea îndată. Nu trebuie să-ți faci griji. Știe ceva engleză și sunt sigur că se va strădui să te simți foarte bine la ei.

– Nicholas...

Tânăra ezită, dar apoi își adună curajul și întrebă:

– Dar dacă nu sunt potrivită pentru slujba asta? Dacă n-o voi putea ajuta? În fond, între noi sunt diferențe destul de mari. Ea are douăzeci și șapte de ani, iar eu doar douăzeci și doi. Are bani, o situație socială deosebită, eu... În Portugalia a fost obișnuită cu o viață de lux...

– Inez locuiește aici de opt luni și-i place foarte mult insula. Reședința asta este doar o locuință de vacanță, dar, acum că tatăl ei s-a retras din afaceri, lăsându-l la conducere pe fiul lui, pot sta aici cât vor. Bătrânul este cam bolnav și clima se pare că-l ajută. Cât despre Inez, nu e așa cum crezi; e o fată simplă și plăcută.

Atunci când primise prima scrisoare în care Nicholas îi vorbea despre Inez, Claire fusese bucuroasă de oportunitatea care i se oferea și totodată nedumerită. Totuși, până când lucrurile nu căpătaseră concretețe, acceptase toate explicațiile lui Nicholas fără să-și pună întrebări. Inez Sarmento era o mare amatoare de literatură și își dorea să poată citi în original capodoperele scriitorilor englezi. De altfel, spera că va vizita

într-o bună zi Anglia și nu voia să ajungă acolo fără să cunoască deloc limba. Ce putea fi mai normal decât să învețe engleza de la o englezoaică?

Doar că în urmă cu una sau două săptămâni, Claire începuse să aibă îndoieli cu privire la toate aceste motive. Probabil că existau foarte mulți englezi care locuiau în Portugalia, chiar în vecinătatea fetei, iar oferta educațională îi permitea domnișoarei Sarmento să învețe foarte bine limba engleză în țara natală. De ce să fi apelat la Nicholas să-i găsească o profesoară printre cunoștințele sale și, mai ales, de ce s-o aducă tocmai din Anglia aici, pe Santa Catarina? Și de ce Inez Sarmento n-a învățat engleza până acum, la vârsta de douăzeci și șapte de ani, dacă tot era atât de interesată de cultura britanică?

Ca și cum i-ar fi înțeles zbuciumul interior, Nicholas încercă s-o liniștească:

– Poate că întreaga situație ți se pare ciudată, dar de fapt nu e nimic bizar aici. Familiile de portughezi care își permit să locuiască pe insulă o duc foarte bine. Senhor Sarmento este bătrân și fratele lui Inez va moșteni o avere imensă. Iar ea, ca unică fiică, este în poziția de a avea la dispoziție tot ce vrea. Dacă îi face plăcere să aducă pe cineva din Anglia s-o învețe engleza, de ce nu ar face-o?

Argumentele sale păreau foarte greu de contrazis, și totuși Claire nu era convinsă.

– La fel de bine ar fi putut să aleagă o englezoaică din Lisabona.

Nicholas stinse țigara în scrumieră.

– Mi-a cerut să-i găsesc pe cineva, iar eu m-am gândit îndată la tine, pentru că erai singură la Londra și nu păreai fericită. Cu mine alături, cred că te vei descurca mai bine.

– Foarte drăguț din partea ta, răspunse ea, mișcată. Orice s-ar întâmpla, îți voi fi recunoscătoare că m-ai salvat din neagra mea tristețe londoneză. Dar... mi-e teamă să nu te dezamăgesc.

– Nu trebuie să-ți fie, draga mea. Pe mine nu m-a încercat niciodată teama asta și sper că și ție îți va trece într-o zi sau două.

Zâmbi, înțelegător.

– Acum că ai crescut destul, îți pot spune ceva la care mă gândesc de multă vreme. Dacă ai fi avut vârsta de acum pe când m-am întors în Sussex, sunt sigur că nu aș fi părăsit niciodată Anglia, cel puțin până nu-mi refuzai cererea în căsătorie în mod repetat.

Tânăra râse, veselă:

– E un compliment foarte drăguț, iar tu ești încă un tip bine, Nicholas. Ești unul dintre cei mai minunați bărbați pe care i-am cunoscut.

Pe un ton ceva mai serios, Claire adăugă:

– Poate că e cam copilăresc din partea mea, dar cred că trebuie să mă mărit. Vorbesc cât se poate de serios. Ar fi păcat să las altcuiva o așa mândrețe de bărbat.

El întinse mâna după scrumieră și-și mai luă o țigară.

– N-aș zice... Vremea căsătoriei a trecut de mult pentru mine, dar sper să mă inviți la nunta ta cât de curând. Mereu m-am gândit că te vei îndrăgosti de cineva tandru, sensibil și în același timp plin de pasiune, cineva care să aibă grijă de tine așa cum meriți...

La auzul unui claxon care venea de afară, se opri, apoi adăugă:

– Cred că avem un musafir.

Abia apucă să se ridice de pe scaun, că o mână nerbdătoare începu să bată darabana în ușă și o voce puternică se auzi:

– Nicholas! Ești acasă?

Ușa se deschise și bărbatul intră. Era un tip înalt, îmbrăcat în niște pantaloni albi impecabili, și o cămașă de mătase deschisă la gât, lăsând să i se vadă gâtul bronzat. Claire fu impresionată de vitalitatea bărbatului și de impresia de luminozitate pe care o degaja. Mai apoi, își dădu seama că fața lui îi părea cunoscută, și asta pentru că semăna cu vechile portrete pe care le zărise acasă la profesoara ei de portugheză. În strălucirea ochilor negri, în albul strălucitor al dinților lui frumoși și în forma atât de aparte a bărbiei, puteai ghici că aparține unei vechi familii nobiliare... Ceva ca un farmec de mult apus părea că renaște o dată cu prezența lui... Claire îl studie cu atenție. Nasul îi era însă lung, ușor coroiat, cu nările arcuite... Nu încăpea îndoială că acesta reprezenta moștenirea engleză. "Doamne Dumnezeule! se gândi Claire. Ce bărbat!"

El se opri și zâmbetul îi pieri repede de pe chip, lăsând loc unei ușoare nedumeriri.

– Îmi pare rău, Nicholas, nu știam că ai musafiri.

– Bună dimineța, senhor.

Nicholas se întoarse apoi către Claire:

– Ți-l prezint pe contele Manoel Renato de Castro... Domnișoara Wyndham, prietena mea de pe vremea când am învățat-o să înoate... avea șapte ani pe atunci.

Manoel se înclină respectuos și un zâmbet cuceritor îi apăru pe chip.

– Bine ați venit în Santa Catarina, domnișoară Wyndham. Ați ajuns de dimineață cu avionul, nu-i așa?

– Da, senhor.

– Claire va locui la familia Sarmento, explică Nicholas. Trebuia s-o conduc acolo, dar am trecut mai întâi pe la mine ca să luăm micul dejun.

– Am auzit despre asta, spuse Manoel. Inez mi-a spus acum câteva zile, când erai plecat, că o prietenă de-a ta va veni aici s-o învețe engleza. Pari foarte tânără pentru o astfel de sarcină, domnișoară Wyndham.

Claire se ridică de la masă și rămase nehotărâtă în lumina intensă care-i scotea în evidență părul de un roșu strălucitor. Manoel se apropie și o privi cu ochi lipsiți de expresie, apoi se adresă calm lui Nicholas;

– Mi s-a spus că te-ai întors ieri, așa că am venit să discutăm despre oamenii care vor avea nevoie de noi locuințe după ce dărâmăm casele aflate pe locul viitorului drum. Mi se pare o chestiune foarte importantă... nu?

– Pot veni la castel mai târziu...

– Da, sigur, vom lua prânzul împreună. Între timp, dă-mi te rog schițele, ca să mă uit pe ele.

– Sunt în cealaltă cameră, în geamantan, răspunse Nicholas. N-am despachetat încă, dar ți le aduc.

– Mulțumesc.

Claire se îndreptă spre fereastră.

Bărbatul ăsta, cu atitudinea lui grăbită și profesională, cu înfățișarea lui serioasă, o făcea să se simtă prea mică, nesemnificativă. Spera că Nicholas n-o va lăsa singură cu el prea multă vreme.

Nu semăna deloc cu bărbații pe care-i cunoscuse în Anglia. Părea să aibă treizeci și unu-treizeci și doi de ani. Probabil că atitudinea lui ușor ironică și siguranța de sine reprezentau rezultatul unei întregi vieți petrecute în lux, obișnuit fiind ca oamenii să-l asculte și să-l admire pentru averea lui nemăsurată. Hainele sale, deși cu o croială sport, păreau elegante datorită culorii albe. Virilitatea lui devenea incomodantă într-o încăpere atât de mică.

– Deci... ai venit s-o înveți pe Inez să-i citească pe Shakespeare și pe Dickens în original? zise el pe un ton calm, dar plin de ironie. Nu te sperie acest gând?

– Am să fac tot ce pot... răspunse ea, cu o stânjeneală pe care nu și-o putu explica.

– Pe legea mea, șopti el uimit, dar ești curajoasă... ca un copil. Tu și Nicholas sunteți singurii englezi de pe insulă, pe când cei care vă vorbesc limba sunt mult mai mulți...

– Încerc să învăț portugheza, senhor.

– Adevărat?

Făcu o pauză, apoi adăugă, pe un ton distant:

– Insula asta este un loc aparte, cu propriile legi... Nici chiar limbajul nu este în întregime portughez... Dacă vei sta aici destul de mult, poate îți vei da seama și singură.

Felul în care vorbise rămăsese curtenitor, dar rece, impersonal. Claire se gândi că bărbatul număra probabil clipele până când Nicholas

avea să se întoarcă, eliberându-l de obositoarea obligație de a conversa cu ea. Iar acest gând o enervă. Se hotărî să nu-i mai dea atenție.

Îl privi însă, împotriva voinței ei, și simți cum gâtul i se contractă. Așezat în lumina care intra pe fereastră, bărbatul părea ireal de frumos. Observă pe obrazul lui o cicatrice, care pornea de la tâmplă și ajungea până la bărbie. Ciudat, dar acest semn îi accentua forța naturală și aroganța, de parcă în el s-ar fi putut citi curajul strămoșilor săi neînfricați.

Claire își întoarse privirea. Nu se simțea deloc în largul ei. Din fericire, Nicholas se întoarse cu planurile cerute și i le dădu lui Manoel.

– O s-o rog pe secretară să facă mai multe copii. Vreau ca întreaga strategie să fie pusă la punct înainte să mă întorc la Cintra.

– O să pleci curând?

Manoel ridică din sprâncene.

– Am stat deja pe insulă trei luni și am fost chemat în Portugalia ca să rezolv niște chestiuni urgente. Și apoi, lucrările de aici pot avansa și fără mine.

Se întoarse apoi spre Claire și-i spuse pe un ton indiferent:

– De vreme ce ai călătorit cu avionul, nu cred că ai adus cu tine prea multe cărți. La castel vei avea la dispoziție o bibliotecă destul de mare, care conține cărți din literatura engleză și portugheză. Poți să le împrumuți când vrei. Secretara mea, Tome Goncales, te va ajuta cu plăcere.

– Mulțumesc, senhor.

Fără să ia în seamă mulțumirileei, Manoel adăugă, ironic:

– Nicholas va trebui să te aducă o dată în vizită, ca să văd dacă ești destul de tânără ca să explorezi peșterile sau suficient de matură să

apreciezi picturile și porțelanul vechi. Probabil că le vei face pe amândouă. Pe curând, Nicholas.

Se înclină politicos și își luă rămas-bun. Servitorul îi deschise ușa și șopti "Vossa excellentia". Mașina contelui se îndepărtă.

Când zgomotul motorului se stinse, Claire răsuflă ușurată, dar nu spuse nimic. Chiar și Nicholas era tăcut, gânditor.

Totuși, bărbatul se hotărî până la urmă să rupă tăcerea grea care se lăsase după plecarea contelui.

– Ei bine, l-ai cunoscut pe Manoel de Castro. Un tip dintr-o bucată, nu-i așa? Dar așteaptă să-l vezi la castel. Ți se va părea foarte diferit.

– Întotdeauna se poartă atât de distant cu femeile?

– Cu cele în vârstă, nu. Este foarte politicos și atent. Cu senhoritas însă, abia dacă își dă osteneala să pară interesat de existența lor. Nu l-am văzut niciodată să flirteze cu vreuna. Dar este prietenenos. În privința căsătoriei, Manoel este foarte cinic. Consideră – și poate că pe bună dreptate – că averea lui și titlul nobiliar reprezintă niște piedici foarte mari în găsirea unei perechi potrivite. Nu poate fi sigur că bogăția nu este mai importantă pentru femei decât personalitatea lui, astfel că este un pic misogin. Din câte îl cunosc, nu cred că se va căsători vreodată, iar averea sa imensă va rămâne unei ramuri îndepărtate a familiei.

Claire consideră exagerată decizia contelui:

– Probabil că o căsătorie de formă ar fi mai bună decât nici una.

– Nu și pentru Manoel. Poate doar în cazul în care se va îndrăgosti nebunește de cineva și va simți că nu mai are de ales. Iar așa ceva nu se poate întâmpla. E prea sigur pe el.

– Ce naiba se întâmplă cu bărbații de pe insula asta? întrebă Claire.

Mai întâi îmi împărtășești că mariajul nu te interesează, acum Manoel... Despre el, nu știu ce să zic, dar tu... Dacă ai fi venit în Anglia când ai terminat contractul și ai fi încercat să te mulțumești cu o viață liniștită – care ți-a plăcut atâta vreme înainte să pleci – sunt convinsă că am fi făcut o pereche foarte bună.

– Nu e chiar atât de simplu. Am cunoscut o cu totul altă lume și trebuie să măturisesc că îmi place. Manoel mi-a propus să facem o afacere în parteneriat în Portugalia – el va aduce capitalul – și sunt aproape sigur că voi accepta.

– Oh!

Inima tinerei se strânse dureros.

– Nu credeam că ai de gând să pleci definitiv din Anglia...

– Ești prea radicală, răspunse el. Și asta pentru că ai numai douăzeci și doi de ani. Cu timpul vei învăța să nu mai suferi pentru alții decât dacă ești sigură că există un motiv pentru asta.

Vocea îi deveni mai caldă:

– Când te vei muta la Inez, vei vedea că va fi foarte plăcut. Când va fi frumos, te vei plimba cu barca, iar când te vei obișnui cu umiditatea, vei urca poate Ponta Rosario și te vei plimba pe întreaga insulă. Vei avea ce să faci cu timpul tău liber, crede-mă. Dacă vei avea probleme, te rog să vii la mine, dar sunt sigur că Inez va face tot ce-i stă în putință ca să te simți bine. E o persoană foarte plăcută. Mergem?

Casa Venusta era o locuință modernă, decorată în stil portughez. Avea o verdandă mare, decorată cu arcade, pe care se înălța vița-de-vie. Grădina era plină de pomi. De la balcoanele înalte puteai vedea oceanul, dar și muntele.

Casa se afla la câțiva kilometri de bungalou, pe un drum în pantă. Până acolo, Claire și Nicholas aproape că nu vorbiră. Dar când străbătură poteca pietruită care ducea la casă, bărbatul îi spuse:

– Am ajuns, draga mea. Nu ești speriată, nu-i așa?

– Nu, dar cred că aș fi fericită dacă ziua asta s-ar termina mai repede.

– Mâine pe vremea asta te vei simți ca și cum ai sta aici dintotdeauna, zâmbi el. Locul te cucerește imediat. Se spune că dacă ai dormit o singură dată pe insulă, nu vei mai fi același.

Claire putea crede asta. Deja se simțea altfel. Fremăta.

Urcară scările și Nicholas o strânse ușor de mâna, încurajator. Un servitor le ieși în întâmpinare. Nu fu nevoie de prezentări, pentru că omul aflase de Claire și-i aștepta sosirea.

– Sper că senhor și senhora vor avea amabilitatea să ia loc în așteptarea stăpânei, zise el.

Îi invită în hol, unde miroasea a flori de portocal. Nicholas, obișnuit cu locul, începu să studieze cu interes un vas decorativ din bronz, aflat pe un piedestal din marmură. "Probabil că l-a văzut de multe ori", se gândi Claire. "Și totuși, i se pare la fel de interesant". Se auziră pași, dar Nicholas nici măcar nu-și ridică privirea. Femeia îmbrăcată într-o rochie de casă din brocart albastru ajunse la ultima treaptă a scării și abia atunci Nicholas se întoarse și făcu o plecăciune. Se făcură prezentările, apoi Inez îi întinse tinerei mâna și vorbi în engleză:

– Sunt încântată să te cunosc. Sper că te vei simți aici ca acasă.

Claire răspunse ceva asemănător și fu ușurată când Inez se adresă lui Nicholas în portugheză. Ascultă cu atenție și pricepu că Inez se scuză că îi primise într-o ținută mai lejeră. Tatăl ei nu se simțise bine în această

dimineață și stătuse cu el. Nu, nu era bolnav. Era vechea lui problemă cu inima, care necesita tratamentul obișnuit. Da, îi va trasmite urările lui de sănătate și îndată ce tata se va simți mai bine va fi foarte fericit să-l invite la cină.

Inez Sarmento avea tenul de fildeș și trupul bine modelat al femeilor portugheze. Gesticula puțin și vorbea calm, dar ochii ei negri erau expresivi și foarte atenți. Claire pricepu că, dacă nu se măritase până acum, nu era din pricină că n-ar fi avut pretendenți, ci pentru că nu vrusese. Frumusețea și eleganța ei reprezentau o dovadă suficientă.

– Trebuie să plec, Claire. Dacă ai nevoie de ceva, știi unde să mă găsești, zise Nicholas.

Zâmbi și adăugă:

– Încearcă să-ți folosești cunoștințele de portugheză. Între oameni inteligenți și cu umor, ar trebui să fie un exercițiu interesant.

Inez pricepu cuvintele bărbatului și dădu din cap, râzând încetișor.

Apoi o luă de braț pe Claire și se adresă lui Nicholas:

– Nu cred că vei avea de ce să râzi. Adeus, Nicholas.

Lipsa unui limbaj comun nu păru să le stânjenească pe cele două femei. Inez o conduse pe Claire pe scări și-i împărtăși, prin zâmbete și câteva cuvinte mai mult sau mai puțin corecte, că această zi avea pentru ele o importanță foarte mare. Aici, la a doua ușă pe dreapta, se afla dormitorul musafirei, iar următoarea ușă era baia, pe care Claire o putea folosi exclusiv când nu erau și alți oaspeți. Dacă suna clopoțelul de lângă pat, putea chema servitoarea. Claire putea să-și desfacă bagajele și să se odihnească puțin, dacă voia. Nu trebuia să-și facă griji pentru nimic. Toate dorințele îi vor fi îndeplinite.

Inez se pregătea să plece, dar se întoarse și o întrebă în portugheză:

– De cât timp nu l-ai mai văzut pe Nicholas?

– De aproape un an, răspunse Claire fata, alegându-și cuvintele cu mare grijă.

– A trecut pe la tine?

– Da, ne-am văzut la Londra.

– V-ați simțit bine?

– Am fost la teatru și ne-am plimbat prin oraș...

– A mai îmbătrânit în anul care a trecut... nu-i așa?

Claire nu răspunse. Inez păru că vrea să adauge ceva, dar se răzgândi și plecă.

Rămasă singură, Claire începu să-și studieze camera, poate cel mai frumos dormitor în care stătuse vreodată. Spațios, mobilat cu piese din lemn cu inserții de aur, cu perdele de un verde intens, acest loc părea desprins dintr-un vis. Pe pat se afla o cuvertură în aceeași nuanță de verde, iar somnul îi era protejat de un baldachin din pânză transparentă.

Ieși pe balcon. Priveliștea era mirifică. Sub balcon creșteau copaci ale căror flori răspândeau un parfum divin.

Era liniște și pace. Tinerei îi plăcu această liniștită insulă prietenoasă cu oaspeții, care se răsfăța sub razele soarelui, la adăpost de orice rău.

Claire se dezbrăcă și făcu un duș, apoi se schimbă într-o rochie de mătase înflorată și-și puse niște sandale albe.

Auzi o mașină urcând colina și se gândi că familia Sarmento avea probabil numeroși vizitatori în fiecare zi. Poate era doctorul chemat pentru îngrijirea bătrânului.

Se așeză pe un scaun, încercând să mediteze la toate noile întâmplări din viața ei. Cineva bătu la ușă și o servitoare intră, aducând o tavă cu cafea și prăjituri. Numele ei era Lucia și era fiica Enricăi, care fusese servitoarea stăpânei în Oporto. Lucia era o fată foarte drăguță, cu părul buclat de culoarea abanosului și buze roșii. O reprezentantă tipică a frumuseții locale.

Claire începu să vorbească în portugheză și veselia fetei o făcu să uite de jena inevitabilelor greșeli. Doar când mașina se auzi din nou pe alee, servitoarea se opri.

– Este mașina contelui, zise ea. Pleacă.

– Contele? repetă Claire.

– Contele de Castro, întări Lucia. S-a întâlnit cu senhor Benton în oraș și probabil a auzit despre criza domnului Sarmento de azi-dimineață. A venit să-i ureze sănătate și să bea o cafea cu stăpânul. Așa e contele. Întotdeauna este alături de prieteni, iar senhor este un vechi amic de-al său.

Incredibil, se gândi Claire, cât de limpede pricepuse fiecare cuvânt al fetei. Probabil că asta era cheia pentru a învăța o limbă străină – să fii direct interesat de subiectul în cauză. Era sigură că oricine îl întâlnise vreodată pe conte devenea imediat interesat de el. Nu era o persoană care să te lase indiferent.

Probabil că insula începuse deja să-i aprindă imaginația... Altfel, de ce se simțea atât de dezamăgită că distantul și imprevizibilul conte Manoel de Castro venise și plecase fără să arunce măcar o privire spre balconul ei?

Restul zilei i se păru aproape ireal. Inez fusese ocupată cu tatăl ei, astfel încât Claire o văzu numai la masa de prânz și de seară. Între timp,

Claire se chinui să priceapă cât mai multe informații dintr-o revistă potrugheză și încercase să-și perfecționeze limbajul citind un roman. Se duse la culcare foarte devreme și se întinse în pat, gândindu-se că era într-adevăr foarte straniu să fii izolată pe o insulă numai cu străini, până când se cufundă într-un somn fără vise.

***

Trezirea în Casa Venusta i se păru însă un moment plin de farmec. Razele soarelui se strecurau printre jaluzelele din plastic și formau la picioarele patului un triunghi auriu. Afară, păsărelele cântau... Claire savura fiecare clipă din luxoasa viață care o aștepta sub acoperișul ospitalier al familiei Sarmento.

Când Lucia intră, aducându-i micul dejun, cafea și felii mici și rotunde de pâine unse cu unt, Claire se ridică veselă și-i zâmbi. Se întinse și respiră adânc, umplându-și plămânii cu aer proaspăt și parfumat. I se părea că lumea întreagă este plină de lumină și cântec.

Claire își duse cafeaua pe balcon și se așeză fericită pe un scaun. Astăzi urma să fie ziua în care ea și Inez vor începe să lucreze împreună. Programul stabilit însemna o oră de lectură și o alta de gramatică. Aseară, Inez fusese de acord să se apuce de treabă cât mai curând. Spunea că nu va fi o elevă prea comodă la început, pentru că îi va lua o vreme să se obișnuiască, dar că, o dată ce va învăța limba, se vor distra de minune... Își dorea că poată citit în original poezie engleză, pe care o admira foarte mult.

Cu toate astea, promisiunea de a se apuca de treabă nu păru foarte serioasă. La insistența lui Inez, Claire făcu mai îndeaproape cunoștință cu Enrica, care slujise casa Sarmento douăzeci și nouă de ani. Soțul ei, Rodolfo, avea grijă de reședința din Oporto.

Apoi, admiră grădinile și se duse să facă o baie pe plaja pustie, aflată la câțiva pași de casă. La masa de prânz, Claire întâlni alte trei fete portugheze... Apoi apăru și Nicholas, care trecuse să se intereseze de starea bătrânului...

Bărbatul rămase și după ce ceilalți oaspeți plecară. Conversă cu Inez despre o mulțime de lucruri, în timp ce Claire stătea întinsă pe canapeaua ornată cu perne și privea tufele de liliac. Rostirea numelui contelui îi atrase atenția.

– De dimineață, zise Nicholas, am fost cu Manoel la oamenii ale căror locuințe trebuie dărâmate pentru construirea drumului nou. Ieri, când m-am dus acolo singur, mi s-au părut tare încăpățânați, deși majoritatea caselor lor nu valorează mai nimic și vor fi recompensați împărătește. Dar Manoel a reușit să-i convingă foarte repede. "Da, excelență", "Cum doriți, excelență", ziceau toți. Și Manoel nu le-a spus despre noile locuințe luxoase de care vor beneficia decât după ce toți și-au dat acordul.

– Asta e tipic pentru Manoel, râse Inez. Mai întâi obține ce-și dorește, fără să accepte nici o condiție. Abia apoi vine și recompensa. Și, în general, e vorba despre una foarte generoasă. Cred că va fi un soț foarte interesant.

Nicholas ridică paharul și privi vinul rămas:

– Nu asta își dorește orice femeie? Autoritate?...

– Așa se spune, dar nu știu ce să zic. Nu sunt ca toate femeile. Bărbatul pe care-l voi iubi nu trebuie să se impună în fața mea. Dragostea adevărată necesită supunerea amândurora.

Nicholas tăcu. Se uită spre Claire și zise în engleză:

– Mi s-a spus să vă aduc pe amândouă mâine la castel, de preferat în jurul prânzului. Ce spuneți?

– O, cu plăcere, răspunse Claire îndată. Dacă Inez este de acord, adăugă ea.

– Vom merge, zise Inez. Claire, e cel mai frumos lucru pe care-l poți vedea pe insulă. Ar fi nemaipomenit dacă ai vedea castelul din Cintra... Dar probabil că într-o bună zi îl vei vedea...

Claire nu-și putea magina ceva mai greu de realizat. Faptul că locuia acum pe insula Santa Catarina i se părea deja incredibil. Îi plăcea ideea de a vizita castelul și de a reînnoi legătura cu frumosul conte cu ochii negri, strălucitori, dar simțea că acest bărbat nu era deloc unul obișnuit. Când un bărbat refuza ca inima să-i dicteze acțiunile, înseamnă că este un tip foarte aparte. Și tocmai această diferență îl făcea și mai atractiv în ochii ei.

– Și acum, spuse Inez, ridicându-se grațioasă din scaun, trebuie să plec. Mă duc să văd dacă tata este pregătit pentru somn.

– Din câte știu, și tu îți vei face siesta, interveni Nicholas. De aceea sper că nu te superi dacă o voi lua pe Claire cu mine să-i arăt orașul.

– Nu, răspunse Inez după o scurtă pauză. De ce m-ar deranja? Sunteți amândoi englezi și Claire va avea un ghid bun... Iar ceilalți vor vedea că are un gardian...

Nicholas zâmbi.

– Gardian nu e tocmai cuvântul potrivit. Se asociază cu un temperament morocănos și cu evul mediu... Dar poate că am devenit destul de bătrân și de enervant...

– Spui prostii, îl contrazise Inez. Nu ești nici bătrân, nici capricios. Vă veți întoarce până la ora ceaiului?

– Nu cred.

– Bine, atunci ne vom revedea mâine.

Claire își luă pălăria și plecă împreună cu Nicholas.

– Insula este un loc minunat, șopti ea. Iar Inez este atât de drăguță, încât mă aștept mereu să mă trezesc și să-mi dau seama că totul n-a fost decât un vis frumos. E o persoană deosebită, Nicholas.

Nicholas zâmbi șters:

– Așa cred și eu. Mă bucur că o placi. Apropo, portugheza ta este destul de bună. Dar cred că mai trebuie să lucrezi puțin... să profiți de fiecare ocazie pentru a-ți îmbogăți vocabularul.

Din câte se părea, Nicholas nu voia să discute despre Inez. Imediat ce se urcă la volanul mașinii, bărbatul se concentră asupra drumului.

După o jumătate de oră, rulau de-a lungul unui gard viu înflorit. Dincolo de acesta se întindeau proprietățile contelui.

– Hai să mergem pe plajă, zise Nicholas.

Ajunseră la timp pentru a vedea pescarii.

Nicholas zise, zâmbind:

– Sunt foarte mândri de meseria lor. Vrei să ne întoarcem acasă pe plajă?

– Și să trecem stâncile? Nu cred că voi putea...

– Nu va fi chiar atât de greu.

– Și cum îți vei recupera mașina?

– Mă voi întoarce tot pe plajă. Trebuie oricum să ajung pe chei, să aștept vaporul.

Claire se bucura de această excursie. Vântul îi răcorea chipul, iar urcușul nu era foarte dificil. Ajunseră sus destul de repede.

– Ești bine? întrebă Nicholas.

– Mă simt perfect. Ne distrăm la fel de bine ca în Anglia. Sper că vom face în curând o nouă excursie.

– Trebuie s-o convingi pe Inez să te însoțească, răspunse el. Acum că te are pe tine alături de ea, nu va mai fi nevoie s-o care pe bătrâna Enrica peste tot.

Bărbatul se uită la ceas:

– Trebuie să plec. Nu te deranjează dacă te întorci singură la familia Sarmento?

– Nu, deloc, dar cred că Inez vrea să te vadă.

– Mă îndoiesc, răspunse el scurt.

– Bine, atunci... mulțumesc, Nicholas.

Bărbatul îi făcu un semn din mână și dispăru dincolo de stânci.

Claire era fericită. Ochii îi scânteiau, iar obrajii îi erau îmbujorați. Inez îi ieși în întâmpinare, iar Claire se opri, zâmbind.

– Am întârziat mult? întrebă ea, în portugheză.

– Nu mai mult de o oră. Pari foarte fericită.

– Da, zise ea. Am mers cu mașina de-a lungul muntelui și ne-am întors în oraș pe plajă.

– Și ați escaladat stâncile? Mi s-a părut că-l văd pe Nicholas...

Inez făcu o pauză, apoi adăugă:

– Cred că te simți foarte bine... ești atât de tânără și de liberă. În Portugalia, oamenii sunt diferiți. Doar cei de rând acționează fără constrângeri, așa cum simt.

În cuvintele ei se simțea o notă de reproș. Oare încălcase vreo regulă locală plecând la plimbare cu Nicholas? Părea puțin probabil. Nicholas nu ar fi riscat s-o supere pe Inez, iar Claire spera din tot sufletul să-i câștige prietenia. Și totuși, ceva părea s-o nemulțumească pe gazda ei.

Inez se așeză din nou pe scaun și luă de pe masă lucrul de mână.

– L-ai invitat pe Nicholas la ceai? întrebă Inez, întorcându-se spre Claire.

Tânăra fu nevoită să recunoască faptul că nici măcar nu-i trecuse prin cap să-l invite. Se afla aici doar de o zi și nu știa ce trebuie să facă și ce nu.

– Nu, răspunse ea. Trebuia?

– Probabil că ar fi acceptat. Mai era timp până la sosirea vaporului.

Pletele negre ale gazdei se aplecară din nou asupra lucrului. Claire îi admiră talentul și îndemânarea.

– Îl vei revedea mâine, când ne va însoți la castel, adăugă Inez, pe un ton ciudat. Veți putea relua legătura care a existat între voi atâta vreme.

Iată că discuția de ieri se relua. Claire își puse pălăria pe un scaun și se așeză.

– Țin foarte mult la el, răspunse ea. Și mi-aș dori să-l văd fericit.

– Asta vreau și eu, interveni Inez. Dar prietenul tău este foarte dificil. Are prea multă mândrie și prea puțin orgoliu.

Această ciudată remarcă o făcu pe Claire să cadă pe gânduri. Își aminti că Inez zâmbise imperceptibil la vederea lui Nicholas, iar la masa

de prânz fusese foarte bucuroasă. Oare îl iubea? Se cunoșteau de opt luni și se vedea că sunt foarte buni prieteni. Nicholas îi spunea pe numele mic, ceea ce însemna că între ei exista o legătură puternică.

Claire fu foarte fericită de această descoperire și își dădu seama că cei doi se potriveau de minune. Și ce minunată schimbare ar însemna în viața lui căsătoria cu această tânără! Ar trăi în Portugalia și și-ar petrece vacanțele pe insulă. Iar Nicholas ar duce-o în Anglia să-i arate căsuța lui, în fața căreia creșteau cireșii înfloriți. Da, se vor căsători și vor avea copii. Ce soț și ce părinte minunat va fi Nicholas! Desigur! Toate începeau să capete un sens! De ce ar fi fost Inez atât de nerăbdătoare să învețe limba engleză, dacă nu pentru el?

Dar Claire își dădu seama că nu putea fi atât de simplu. Nu se afla aici de prea multă vreme și nu putea să tragă încă nici o concluzie. Se părea că Inez are pentru Nicholas un real interes, dar Claire își aminti remarca prietenului ei, care-i spusese că pentru el, vremea căsătoriei trecuse. Nu ar fi spus așa ceva dacă ar fi fost îndrăgostit. Dar cum putea să rămână rece la farmecele acestei frumoase portugheze?

– De ce taci? S-a întâmplat ceva? întrebă Inez.

Claire răspunse vag, bazându-se pe faptul că remarca ei va fi pusă, din fericire, pe seama puținelor cunoștințe de portugheză:

– E din pricina aerului. Mi se pare prea tare.

În acea seară, doctorul se alătură celor două la cină, apoi urcă la bolnav.

După aceea, Claire îi propuse lui Inez o scurtă lectură, dar gazda se scuză, spunând că este deja prea târziu. Mâine dimineață însă aveau să înceapă studiul foarte devreme.

Capitolul 2

Într-adevăr, a doua zi Claire își luă în serios îndatoririle. Începură cu exerciții de gramatică, apoi citiră câteva pagini dintr-un roman contemporan. Acest lucru o uimi pe Inez, care nu mai parcursese decât literatură clasică tradusă în portugheză.

Nicholas sosi să le ia pe la unsprezece jumătate. În costumul gri și cu zâmbetul pe buze, bărbatul părea astăzi mai tânăr decât de obicei. Inez purta o rochie roz pal și o pălărie din paie, iar Claire, după o lungă negociere cu sine însăși, se hotărî să se îmbrace într-o rochie bleu. Se simțea bine, dar și puțin ciudat.

Când mașina porni, încercă să-și stăpânească tremurul de emoție.

Castelul nu se afla departe, iar priveliștea era absolut minunată. Clădirea era înconjurată de copaci gigantici, iar partea din spate a castelului era ușor înclinată, unindu-se cu stâncile care ieșeau din marea învolburată.

Nicholas viră pe o alee pietruită și conduse încet până în fața frumosului edificiu. Fațada principală a castelului era îmbrăcată în marmură și vegheată de două rânduri de ferestre gotice. Deasupra ușilor mari se afla emblema heraldică a familiei.

Manoel le ieși în întâmpinare și făcu o plecăciune. Ținuta lui aristocratică și felul în care soarele îi cădea în părul negru, lucios avură asupra tinerei un efect ciudat.

– Bom dia, Inez... domnișoară Wyndham. Pe tine te-am mai văzut în această dimineață, Nicholas, dar este o plăcere să ne reîntâlnim cu o asemenea plăcută ocazie.

Le luă de braț pe cele două femei, zâmbind imparțial fiecăreia, și le conduse de-a lungul holului. "Castelul ăsta pare fermecat", își spuse Claire, admirând coloanele din marmură și tavanul pictat și călcând cu respect pe covoarele grele de pe podea. Iată că ajunsese să fie oaspetele unui castel! Și-ar fi dorit să existe cineva în Anglia căruia să-i scrie despre această vizită minunată și despre tot ce simțea acum.

Un servitor le deschise ușa în formă de arcadă și Manoel îi invită într-un salon ale cărui ferestre dădeau în curte. Mobilierul sculptat era pictat în alb, iar pernele care se aflau pe scaune erau decorate cu roz și verde intens. Pe masa așezată între două ferestre se găsea o tavă din argint cu o carafă și pahare din cristal.

Manoel îi rugă să ia loc și începu să toarne chiar el în pahare. Impecabilul costum alb, chipul lui bronzat, strălucitorii ochi negri și zâmbetul de un calm incredibil creau o combinație de contraste pe care orice femeie, inclusiv Claire, ar fi găsit-o irezistibilă. Inelul său cu model ciudat atrase și el atenția tinerei, care admiră lucrătura fină și pretențioasă.

Conversația decurgea banal.

Deodată însă, Manoel o privi fix pe Claire, cu o mare intensitate. Simțind privirea lui arzătoare, Claire se strădui să facă față înfruntării.

– Domnișoară Wyndham, spuse el, mă interesează foarte mult felul în care decurg lecțiile de engleză.

– Am început abia în această dimineață, senhor, dar cred că vom face repede progrese.

– Foarte bine. De obicei, tinerii n-au suficientă răbdare pentru a împărtăși celorlalți ceea ce știu. Dar presupun că tu nu ești o fată obișnuită, altfel nu te-ai afla aici. Probabil că ai învățat multe de la Nicholas.

Nicholas râse:

– De fapt, nu e chiar așa. Nu merit un astfel de omagiu. N-am învățat-o nimic pe Claire..

Tonul bărbatului era cald, protector:

– Îi place foarte mult insula ta, senhor.

– Normal. În comparație cu Anglia, atmosfera de aici este mult mai romantică și mai caldă. Nu-i așa, domnișoară Wyndham? Tinerele fete din țara mea spun adesea același lucru și n-au ca termen de comparație cerul cenușiu al Angliei.

Inez își termină vinul și întrebă:

– Nu-i arăți castelul musafirei tale înainte de masa de prânz?

Manoel răspunse, imperturbabil:

– Ba da, desigur. Vrei să ne însoțești?

– Nu, mulțumesc. L-am văzut de foarte multe ori, zâmbi ea. Iar Nicholas va sta cu mine și-mi va povesti despre noul său proiect.

– Sper că are mai mult bun-simț pentru a-și pierde timpul – și pe al tău, desigur – cu astfel de discuții neinteresante. Poate că veți mai bea puțin vin... Mergem, domnișoară Wyndham?

La gândul că va rămâne singură cu el, Claire se înfioră.

Manoel îi atinse ușor, mâna, spunându-i:

– Vom merge să vizităm grădina și îți voi arăta, în drum, și biblioteca.

Pătrunseră în grădina imensă în care creșteau sute de specii vegetale, mărginită din trei părți de aripile castelului. Turnurile, observă Claire, nu făceau parte din clădirea principală, ci aparțineau castelului străvechi, medieval, din care se mai păstraseră zidurile din piatră.

– Grădina a fost cândva o arenă pentru luptele de tauri, spuse contele. Îmi amintesc de ultima dintre ele, la care am asistat când eram foarte mic.

Tatăl meu a sărbătorit astfel cei zece ani de căsătorie. Mi s-a părut un spectacol grandios și puțin înfricoșător. Dar bunica mea, care avea o aversiune înnăscută pentru astfel de distracții, a interzis luptele cu tauri după aceea și a adus pe cineva care a proiectat grădina.

Ridică din umeri, cu un aer resemnat:

– Poate că a fost o decizie bună. Și matadorii și taurii trebuie aduși de pe continent și apoi și unii și alții trebuie să-și revină după răul de mare...

– Florile sunt mult mai interesante decât luptele, comentă Claire. O înțeleg pe bunica ta.

– Așa credeam și eu, răspunse el, criptic. Dar păstrează-ți compătimirea, pentru că n-a avut niciodată nevoie de așa ceva. Poate că îți vine greu să crezi, dar s-a simțit minunat printre portughezi. După ce

s-a căsătorit cu bunicul meu, nu s-a mai întors nici măcar o dată în Anglia, deși nimeni nu a oprit-o.

– Probabil că a fost o dragoste ca în povești.

– Cred că a fost, zise el, detașat. Acum, femeile nu mai pot înțelege asta.

Claire se simțea nesigură și nu îndrăzni să-l contrazică. Cercetă cu atenție zidurile străvechi și întrebă, într-un târziu:

– Crezi că pot vedea faimoasele obiecte din porțelan vechi, senhor?

– De ce nu? răspunse el. Ne aflăm foarte aproape de camera colecțiilor.

Foarte aproape însemna cinci minute de mers pe coridoarele întortocheate.

Printre piesele de colecție se numărau câteva servicii de cafea complete.

Claire rămase uimită.

– Într-o zi, voi dona toate astea unui muzeu, zise el, rece. Pentru ca turiștii să poată plânge în voie la vederea lor. În ce mă privește, nu sunt omul sentimentalismelor.

Claire fu dezamăgită.

– Să admiri frumusețea nu înseamnă sentimentalism, senhor.

– Dar să admiri meșteșugul rece al vreunui artizan chinez înseamnă cu siguranță slăbiciune.

– Așa este, dacă privești numai dintr-un anumit punct de vedere, răspunse ea, distantă. A fost foarte drăguț din partea ta să pierzi atâta timp cu mine. Ne putem întoarce, acum.

– O clipă.

O opri cu expresia unui om obișnuit să i se dea ascultare.

– Avem o carte de oaspeți în care vizitatorii își scriu părerile. Ținem la asta și aș vrea să semnezi și tu...

Îl privi cum scoate din sertarul mesei de scris cartea mare îmbrăcată în piele și cum trage scaunul tapițat din damasc alb.

– Te rog, zise el, cu o nouă plecăciune.

Claire nu se așeză, însă. Stătu în spatele scaunului și luă în mâini cartea, dând câteva pagini înapoi și citind zecile de semnături. Aproape toți cei care contribuiseră la crearea acestei cărți erau portughezi, iar numele lor lungi și complicate le arătau proveniența din Cintra sau Lisabona. Tânăra se hotărî să refuze această onoare.

Se întoarse către conte și spuse:

– N-aș vrea să semnez aici, senhor.

În tonul bărbatului se ghici nemulțumirea:

– De ce?

– Nu mi-e ușor să explic. Probabil din pricină că nu-mi doresc să rămân doar o semnătură ștearsă închisă în sertarul castelului de Castro.

– Prietenul tău, Nicholas, se află aici. La fel și Inez.

– Deci, nu contează dacă eu nu voi fi.

– Nu, nu contează, admise el, brutal. Ba chiar ai putea să ai satisfacția că ești singura persoană care a refuzat acest privilegiu.

Tânăra răspunse, cu un aer nonșalant:

– Se poate.

El o privi cu mânie. Probabil că nu era obișnuit ca cineva să se opunădorinței lui. Luă pixul din mâna ei și puse cartea la loc.

– În sfârșit! Nu te pot obliga să faci ceva împotriva convingerilor tale.

Pe drumul de întoarcere către salonul unde Nicholas și Inez îi așteptau, Manoel comentă calm picturile care ornau pereții. Majoritatea lor erau vechi și faimoase.

În timpul fastuosului oaspăț servit într-o încăpere luxoasă, Manoel se arătă o gazdă desăvârșită. Dacă fusese mai atent cu Inez decât cu Claire, acest lucru se datora probabil obiceiului său de a se purta mai curtenitor cu femeile mai în vârstă.

Incidentul legat de cartea de oaspeți fusese prea lipsit de importanță pentru a-l mai interesa, dar ridicase un zid de netrecut între el și musafira sa din Anglia. Privirea lui cinică și rece când Claire își spusese opinia despre insulă era o probă suficientă.

Tânăra avu un sentiment de ușurare când Nicholas aminti că e timpul să plece și-i mulțumi contelui pentru ospitalitatea sa.

Manoel îi conduse până la mașină.

– A fost o întâlnire foarte plăcută, zise el, cordial. Sper că ne vom revedea curând.

***

Claire se afla de nouă zile în Casa Venusta. Fuseseră nouă zile minunate. Experiența unică de a locui într-o luxoasă vilă portugheză, într-o familie de nobili, i se părea incredibilă.

Nicholas, care locuia la numai o milă distanță, suna în fiecare zi să se intereseze de starea bătrânului, iar contele venise pe la ei cu același scop

sâmbăta trecută. Manoel îi aruncase tinerei un convențional "Bom dia, domnișoară Wyndham", ca și cum ar fi considerat-o de pe acum parte din familie și pornise după servitorul care-l conduse la etaj. La plecare, nu-l revăzuse.

Acum, în cea de-a zecea zi, Calire se plimba prin grădină cu un coș într-o mână și cu o foarfecă în cealaltă, culegând crini albi pentru vaza din hol. Păsărelele țopăiau vesele din ram în ram și cântau.

Claire adunase destule flori, dar continuă să se plimbe îngândurată printre copaci. Aici își întâlni pentru prima dată gazda.

Senhor Sarmento era un bărbat de înălțime medie și destul de slab, smead la față. Pe cap purta o pălărie bej.

Bărbatul se întoarse și o privi pe Claire cu capul plecat într-o parte. Ochii lui semănau foarte bine cu cei ai lui Inez.

– Le-am spus servitorilor că nu vreau să am o maimuță în captivitate, începu el, în portugheză. Și cât timp am fost bolnav, au cerut unui marinar să le aducă de pe continent sărmana asta creatură, zâmbi el amar, privind maimuța care se legăna într-un copac. Ce să te faci cu asemenea imbecili?

Zâmbetul însă rămase, făcându-l să pară foarte simpatic.

– Poate crezi că și eu sunt un imbecil, de vreme ce vorbesc cu tine de parcă te cunosc de când lumea. Te rog să mă scuzi. Știu că ești tânăra prietenă a lui Nicholas și că ai venit din Anglia s-o înveți engleză pe fata mea. Mi-au vorbit amândoi despre tine.

Se înclină ceremonios în fața ei și adăugă:

– Putem considera că am fost prezentați unul altuia, nu?

– Desigur, senhor.

Claire se uită împrejur, neliniștită, sperând să vadă scaunul cu care bătrânul trebuia să se deplaseze. Bătrânul zâmbi, fluturând o mână osoasă, gălbuie.

– E aici, lângă leandru. Josef m-a adus până aici, dar l-am rugat să mă lase singur. Nu te speria. M-am plimbat destul. Așa că mă voi așeza din nou în el, cuminte, iar tu îi vei spune lui Josef să vină să mă ia.

Senhor Sarmento se mișca atât de încet și părea atât de fragil, încât Claire se temu sincer că nu va putea ajunge la scaunul cu rotile. Dar, ajutându-se de brațul ei, reuși. Fata începu să împingă scaunul către verandă.

Claire îi aranjă pernele și-i aduse un pahar cu suc proaspăt de fructe, apoi bătrânul se odihni în compania lui Inez, rugându-le să i se permită să asiste la lecția de engleză.

Senhor Sarmento nu știa decât portugheza, dar era vizibil mulțumit de progresele fiicei sale, iar despre "micuța Claire" spunea că știa binișor limba lor. Claire își dădu seama că este un om minunat.

***

Treptat, senhor Sarmento își recăpătă vitalitatea și viața lor împreună decurgea cât se poate de plăcut. Din partea lui Inez, simțea mereu o oarecare reținere distantă, dar ajunsese s-o accepte, pentru că făcea parte din personalitatea ei. De asemenea, ajunsese la convingerea că bănuiala ei cu privire la sentimentele gazdei sale pentru Nicholas era cât se poate

de întemeiată. Când era vorba de el, Inez zâmbea mereu, înduioșată, iar expresia din ochii ei se trasforma total. Inez era de asemenea foarte interesată de construirea noului drum și o duse pe Claire cu mașina familiei, condusă de un șofer bătrân, să vadă și să admire podul pe care Nicholas îl terminase.

Într-o zi, familia Sarmento dădu și o mică petrecere, la care invitară pe toți vecinii apropiați. Nicholas era și el prezent.

Unul dintre musafiri comentă în surdină:

– Senhor Sarmento are noroc să-l aibă pe senhor Benton ca vecin. Pare mai mult un fiu decât un oaspete.

Claire o căută din ochi pe Inez, care conversa cu două femei, și văzu cu plăcere că obrajii ei se îmbujoraseră ușor. Dar Inez era prea stăpână pe simțămintele ei pentru a se va în vileag.

Bătrânul Sarmento răspunse:

– Aici ai dreptate, Luis. Știu că mă pot baza oricând pe Nicholas. Pentru mine, e ca și un fiu.

Cu imperturbabilul calm britanic, Nicholas comentă:

– Sunt mai bun ca un fiu, senhor. Nu mă interesează banii...

Această glumă fu gustată de toată adunarea. Se părea că foarte mulți invitați știau ce înseamnă nevoile crescânde ale fiilor plecați la studii în Europa.

Da, putea fi sigură că Inez îl iubea pe Nicholas. Dar care parte din el o atrăgea? Claire nu știa. Nu mai trăise alături de el de multă vreme... de patru-cinci ani. Nu-l mai cunoștea cu adevărat. De la ultima lui vizită în Anglia, anul trecut, ceva adâncise ridurile din jurul ochilor săi și-l făcuse să albească. În gesturile sale se putea citi deziluzia, resemnarea... Părea

să-și dea seama că anii trecuseră peste el fără să se bucure cu adevărat de viață.

"Bărbații sunt foarte dificili, se gândi Claire, în special cei atât de sensibili ca Nicholas. În privința contelui, o ființă rece și egoistă, lucrurile stăteau altfel. Era un bărbat care nu arăta nici o sensibilitate. Avea o inimă de piatră, o garanție perfectă că suferința îl va ocoli în viață.

Manoel se hotărâse să excludă din viața lui o soție... iar faptul că devenise atât de dur era probabil de înțeles. Un bărbat atât de bogat nu ajunsese probabil foarte ușor la decizia de a-și petrece toată viața ca burlac.

Claire nu pricepea de ce ajunsese la această alegere. Sigur, erau probabil zeci de femei care s-ar fi îndrăgostit de averea lui la fel de mult ca de personalitatea sa magnetică, dar Manoel de Castro părea un cunoscător al firii umane, un tip care știa să distingă între tinichea și platină.

Claire se hotărî să alunge amintirea enigmaticului conte din mintea sa și să se concentreze asupra petrecerii.

***

Petrecera din Casa Venusta avu drept consecință excursia pe care Claire o făcu pe dealurile insulei, două zile mai târziu. O prietenă a lui Inez spusese atunci că orhideele înfloriseră a doua oară în acel an, iar pantele munților erau pline de flori.

– Trebuie să le vezi ca să-ți dai seama de frumusețea lor. Cuvintele nu sunt suficiente pentru a le descrie, exclamase aceasta.

Inez zâmbise cu indulgență, dar când, peste două zile, Claire îi propuse un picnic ca să-și continue studiul în aer liber, Inez ezită.

– Cred că prietena mea exagerează puțin. Nu spun că florile nu merită văzute, dar Portugalia este tărâmul florilor. Nu cred că e nimic pe insulă care să nu fie și la ea acasă, în Estremadura.

Dar Claire nu fusese niciodată în Portugalia, iar covoarele de orhidee reprezentau pentru ea o tentație foarte mare. Trebuia să fie o senzație divină să stai întins pe un pat de flori și să calci cu picioarele goale pe ele.

Inez adăugă:

– Ție îți place să te plimbi singură. De ce nu te duci acolo? Îți pun la dispoziție mașina.

Claire fu de acord.

Joao, bătrânul șofer al familiei, nu fu foarte încântat de excursie, pentru că îi fusese întreruptă siesta obișnuită. Astfel că, atunci când ajunseră într-un loc de unde orhideele se vedeau bine, Claire îl trimise acasă. Și cum tânăra prietenă a stăpânei părea foarte bucuroasă să umble cu picioarele goale printre flori, bătrânul se gândi că-i va face la fel de multă plăcere să se întoarcă pe jos spre casă.

Mașina întoarse într-un nor de praf.

Florile fură pentru Claire o răsplată minunată pentru efortul urcușului. Creșteau peste tot, cu formele lor ciudate și culorile încântătoare. Claire le privi cu răsuflarea tăiată, pierdută în contemplare.

Se hotărî în sfârșit să coboare la umbra copacilor și să rămână acolo până la apusul soarelui. Din locul unde stătea, putea vedea foarte bine

drumul și orice mașină ar fi trecut ar fi putut s-o zărească la timp pentru a coborî și a cere șoferului s-o conducă o parte din drum. Știa că a-i ajuta pe ceilalți reprezenta o bucurie pentru oamenii de pe insulă.

În jur era liniște. Se părea că toată lumea rămăsese acasă în această zi. Resemnată, coborî și începu să meargă singură pe drum; nu mai era atât de cald.

Se părea însă că norocul avea să-i surâdă în sfârșit, pentru că în depărtare se zărea o mașină gonind cu viteză spre ea. Era o mașină mare, verde, pe care nu-și amintea s-o mai fi văzut până acum. Claire știa că nu trebuia să facă semn, ci doar să aștepte oprirea mașinii, așa că se sprijini de un copac, sperând că șoferul locuia pe undeva pe aproape de destinația ei.

Când mașina se apropie, își dădu seama că la volan se afla nimeni altul decât contele Manoel de Castro.

Bărbatul coborî și o privi cu interes. Claire aștepta ca el să vorbească primul, deoarece, în ce o privea, rămăsese fără glas.

– Fermecător, spuse el, într-o engleză perfectă. O floare din Anglia printre miile de flori din Santa Catarina.

"Ah! gândi Claire. Până și politețea lui este distantă. Trebuia să-mi amintească faptul că n-am ce căuta aici."

– Cred că ar fi mai înțelept dacă te-ai rezuma la excursii în jurul proprietății Sarmento, continuă el, total indiferent față de expresia ei uimită. Dacă nu, poți apela la compania lui Nicholas.

Deschise portiera și adăugă:

– Te voi conduce acasă.

Claire ar fi vrut să-l refuze.

Oare de ce prezența lui o enerva atât de tare? Ce anume din atitudinea lui o scotea din sărite? Se părea că aproape totul. Aerul lui de stăpân, calmul lui, tonul distant, înfățișarea arisocratică. Chiar și croiala desăvârșită a costumului pe care-l purta. Părea invulnerabil... prea puternic pentru a fi uman. Tânăra urcă în mașină fără să-l privească.

– Dealurile sunt superbe în acest sezon, zise el, așezându-se la volan. Florile sunt minunate, dar nu toată lumea le apreciază. Dacă n-ar fi fost atât de cald, aș fi dat o petrecere în aer liber și ai fi văzut cum ne distrăm noi, portughezii. Ai auzit de fadouri?

– Cântecele populare portugheze?

– Da, am auzit, răspunse ea, deloc impresionată.

El o privi ciudat.

– Poate că nu ți-a plăcut monotonia lor. Nu sunt pe gustul tuturor, dar portughezii le înțeleg instinctiv. Cred că ești mai degrabă atrasă de muzica modernă.

Vorbea ca și cum dansul ar fi fost un obicei copilăresc. De ce trebuia să reducă totul la proporții insignifiante?

Mașina mergea pe un drum cu serpentine și se vedeau deja în depărtare casele localnicilor, ce păreau cuprinse de flăcări în lumina apusului. Cerul era zugrăvit în culori suprinzătoare. Trecuse cu puțin de ora cinci și în curând avea să se întunece. Noaptea venea brusc pe insulă.

– Hei! zise Manoel deodată, apăsând frâna. Ce se află aici?

Nimic nu scăpa privirii lui intense. Opri la marginea drumului și Claire observă abia atunci un copilaș care stătea în iarbă, plângând. Sări din mașină și-l ridică grijuliu.

– Haide, pequenino, spuse Manoel pe un ton blând.

Nu, nu te-ai pierdut, micuțule. Nu te poți pierde aici. Pe insulă, cu toții suntem prieteni. Te voi duce acasă. Cum te cheamă?

Copilașul, care avea vreo șase ani, se frecă la ochi și spuse:

– Numele meu e Jose. Iar dumneavoastră sunteți contele.

– Dacă mă cunoști, e foarte bine. N-ai de ce să te temi. Te voi duce la părinții tăi. Tu îi vei arăta drumul.

– Nu m-am pierdut, îndrăzni copilul. Dar nu pot merge. Sunt lovit la picior.

Manoel se opri și-i atinse genunchiul.

– Unde te-ai lovit? Arată-mi!

Jose ridică piciorul stâng:

– Aici, zise el. Vedeți?

– O, răspunse contele. E o rană urâtă. Nu-i de mirare că ai uitat că ești băiat mare și ai început să plângi. Dar nu-i nimic, te voi lua în brațe. Da?

Înainte ca micuțul să răspundă, contele îl duse la mașină.

Când mașina porni, Claire se adresă copilului:

– Ia spune... Cum te-ai lovit?

Jose răspunse, plin de importanță:

– Voiam să prind un măgar, dar a fugit în tufișuri. L-am urmărit, dar m-am împiedicat, am căzut, m-am lovit tare și l-am pierdut...

– Și proprietarul măgarului te va certa?

– Nu, senhora. Măgarii sunt atât de proști, încât se pierd una-două. O să-l găsească mâine.

Apoi, adresându-se contelui, copilul adăugă:

– Nu m-am mai plimbat niciodată cu mașina.

Nu te zgâlțâie, cum face căruța...

Claire râse și zări în oglindă zâmbetul amuzat al contelui. Atunci, se întâmplă ceva ciudat. Inima începu să-i bată cu putere și se simți deodată fericită. Întoarse capul și privi pe fereastră.

– Aici se strada noastră, la stânga, zise Jose. Într-o bună zi, tata o va face frumoasă. Mi-a promis.

Claire căzu pe gânduri. Probabil că făcuse insolație. Altfel, nu-și putea explica de ce Manoel i se părea dintr-o dată mai blând, mai uman.

Strada ducea către o căsuță, iar o femeie îi aștepta în prag, gesticulând.

Copilul era fericit și strigă la mama lui din mașină:

– Contele m-a adus acasă pentru că nu puteam merge.

– Taci, zise contele, sever. Te voi lua în brațe...

Femeia era aproape paralizată de ocazia nesperată de a-l vedea pe conte. În bucătărie era dezordine, Dumnezeule, iar fața de masă bună era în sertar!

– Are o rană la călcâi, senhora, zise contele cu blândețe. Cred că e un spin. Am nevoie de puțină apă caldă, ca să-l scot. Nu contează că e murdar. Nu, insist. Jose va fi curajos, nu-i așa, drăgușule?

Claire privi emoționată operațiunea. Contele steriliză lama unui cuțit și tăie pielea copilului, ca să poată curăța rana. Se părea că are întotdeauna la el bandaje și leucoplast, pentru că scoase imediat din buzunar un pansament, îi ajustă forma și-l lipi pe locul dureros.

– Asta numesc eu curaj, spuse el. Iar pentru asta, meriți un premiu. Mâine, cineva îți va aduce o cutie de bomboane. O să vezi că am dreptate!

Jose își lovi palmele, încântat.

Manoel se spălă pe mâini și se șterse cu un prosop curat. Claire îl aștepta afară, în lumina de jar a apusului. Îl auzi pe conte vorbindu-i calm și blând femeii, iar dialogul se încheie cu "Boa noite, senhora... Jose".

Manoel deschise portiera și așteptă politicos ca tânăra să se urce.

O dată cu lăsarea întunericului, în sufletul tinerei se născu un sentiment necunoscut. Totul decursese normal până la întâlnirea băiatului. Manoel îi vorbise cu politețea distantă obișnuită, iar ea se apărase cum știuse mai bine. Apoi, se întâmplase incidentul cu Jose și o nouă față a contelui devenise vizibilă. Vocea lui blândă, sensibilitatea gesturilor sale, tandrețea amestecată cu o ușoară severitate aveau ceva ireal. Dar era oare atât de ciudat ca bărbatul să știe să se poarte cu un băiat speriat și rănit? Toți oamenii de pe insulă păreau într-un fel copilărești și toți îl iubeau și se încredeau în judecata lui. Îl admirau, pentru că familia Castro făcuseră foarte mult bine oamenilor de aici.

Totuși, Claire simțea că învățase ceva despre Manoel, iar acel ceva îi răpise liniștea.

Privind retrospectiv, zâmbetul pe care-l împărtășiseră îi lăsase în inimă un sentiment dulce-amărui.

– Ești obosită? întrebă Manoel.

– Nu foarte. Este foarte amabil din partea ta că mă duci până acasă.

– Este? întrebă el, ironic. Și totuși, nu țin neapărat să mă port bine cu tine.

– Nu? Te-am supărat în vreun fel?

– Nu, zise el, ridicând din umeri. Dar ai creat un mic haos în mintea de obicei atât de ordonată a prietenului Nicholas. Cât a stat aici anul

trecut, lucrând la pod, mi s-a părut fericit. Când s-a întors din Anglia, după ce te-a revăzut, s-a schimbat. Cred că a început să-și pună întrebări.

– Întrebări? Ce vrei să spui cu asta?

– Vreau să spun, repetă el încet, că Nicholas a fost probabil tulburat de ochii tăi verzi și de părul tău roșcat. Până la urmă, e și el un bărbat, cu nevoi normale. Dar părerea mea este că se consideră prea bătrân ca să te ceară în căsătorie.

Claire rămase fără glas. Cum îndrăznea să-i spună astfel de minciuni? Auzi! Nicholas! Dintre toți bărbații din lume...

– Imposibil, exclamă ea. Îl cunosc din copilărie. Am fost vecini atâta vreme. Suntem prieteni foarte buni și nimic mai mult.

– Nu spun că am sută la sută dreptate, dar nici nu pot fi de acord cu tine când spui că e imposibil. Și cum schimbarea lui s-a produs o dată cu revederea voastră, mi se pare normal să leg aceste evenimente între ele și să găsesc o explicație. Cât despre prietenia dintre voi, adăugă el ironic, nu te mai afli la vârsta la care să înveți să înoți. În schimb, sunt destule lucruri pe care le-ai putea învăța alături de un bărbat. Nu e cazul să roșești.

Bărbatul tăcu o clipă, dar reluă, cu încăpățânare:

– Îmi place Nicholas, dar nu cred că vă potriviți.

Claire îl fulgeră cu privirea, dar își mușcă buzele pentru a nu-i da răspunsul pe care-l merita. Ce tip imposibil!

– Dacă ceea ce te neliniștește este terminarea contractului pe care și l-a asumat aici, să știi că Nicholas se va ține de cuvânt.

Pentru prima dată de când îl cunoștea, Manoel nu-și mai puse frâu sentimentelor. O privi cu furie, iar mâinile i se încleștară pe volan.

Probabil că îl ofensase, dar nu înțelegea cum.

– Nu pricepi nimic, zise el cu o voce rece ca gheața. Nu trebuia să discut așa ceva cu tine. Conversația noastră s-a terminat.

Chiar atunci treceau prin fața casei lui Nicholas. În living se zăreau lumini, iar Rocco trăgea draperiile.

Claire întrebă, râzând:

– Și ce ați vrea să fac, senhor? Să plec de pe insulă?

– Cum dorești.

Claire realiză că Manoel nu voia să continue conversația.

Mașina urcă dealul care ducea la Casa Venusta. Contele coborî și-i deschise portiera, cu o plecăciune corectă, dar rigidă.

– Sper că vei fi atât de drăguță să mă scuzi în fața gazdelor tale că nu pot intra, spuse el, cu un ton distant. Am musafiri la cină și am întârziat deja.

Plecă, iar Claire urcă încet scările.

Evenimentele de peste zi o obosiseră fizic și psihic. Nu voia să se gândească la ele, dar știa că nici nu le putea evita pentru mult timp. Le simțea prea aproape de inima ei, prea importante. O făceau să se teamă de ea însăși.

Se duse în baie și umplu cada, dar apa parfumată n-o făcu să se simtă mai bine. I se părea stupid să se îmbrace pentru cină când era destul de obosită pentru a se culca și nu-i era deloc foame.

Servitoarea bătu la ușă.

– Stăpânul a fost îngrijorat din pricina dumneavoastră, senhora, pentru că ați întârziat mult. Când s-a lăsat întunericul, a spus că, dacă vi se întâmplă ceva, își va concedia șoferul și-l va trimite înapoi în Oporto.

Nu trebuia să vă lase acolo, atât de departe de casă, fără măcar să stabilească o oră la care să vină să vă ia.

– Eu l-am trimis acasă, Lucia. Totul a fost bine.

Lucia coborî tonul și adăugă:

– Stăpânul și stăpâna sunt foarte fericiți. Au primit vești din Oporto. Fratele stăpânei a cerut consimtământul tatălui pentru căsătorie. Este vorba despre o fată dintr-o familie bună, Matena. Toată lumea cunoaște familia Matena! Va fi o cină festivă. Sunt vești minunate, nu, senhora?

– Minunate, confirmă Claire, mecanic.

Se privi în oglindă. Orice schimbări ar fi intervenit în înfățișarea ei în cursul zilei – și trebuia să recunoască faptul că se simțea altfel – va fi nevoită să se gândească mâine la toate astea.

În această noapte, trebuia să se bucure alături de familia Sarmento. Simțea că pentru prima dată în viață avea să se bea pe nerăsuflate un pahar de șampanie.

Capitolul 3

În Anglia, o duzină de rochii simple și două rochii de seară i-ar fi ajuns pentru câteva luni. Dar după șase săptămâni petrecute pe insula Santa Catarina, într-un climat care o obliga să se schimbe de mai multe ori pe zi, Claire ajunse la concluzia că garderoba sa nu era suficientă.

La magazinele pe de plajă se găseau rochii frumoase, decoltate și scurte, foarte potrivite pentru localnicele cu umerii bronzați și păr buclat, dar care nu puteau fi purtate la reședința Sarmento. Astfel că fu nevoită să cumpere metri buni de mătase și să-și coasă singură, de mână, rochiile. Mașinile de cusut erau destul de rare pe insulă.

Într-o dimineață, pe când Inez și tatăl ei erau ocupați cu niște statistici sosite din Oporto, Claire plecă la plajă și, din curiozitate, se îndreptă spre locul unde se lucra la noul drum. Câteva case erau goale, altele fuseseră dărâmate.

Nu credea că avea să-l întâlnească pe Nicholas, dar bărbatul era acolo. Stătea la o masă, protejat de o umbrelă mare înfiptă în pământ.

Claire se îndreptă spre el, râzând:

– Ți se pare amuzant, zise el, dar trebuie să mă feresc de soare. Ce faci aici?

– Inez e ocupată și am o oră liberă. Speram să te pot vedea, dar nu eram sigură că voi da de tine.

– Drăguț din partea ta. Dar soarele e foarte puternic. Mai bine ai sta sub umbrelă.

Nicholas luă un scaun pliant din pânză și i-l oferi.

– E al contelui...

– Da? zise ea. Înseamnă că e foarte special. Vine să te vadă la lucru?

– Aproape în fiecare zi.

Apoi, adăugă cu un zâmbet:

– Nu cred că se va supăra că îi folosești scaunul.

Bărbatul fixă hârtiile pe masă cu o piatră și-și scoase țigările. Vorbiră despre lucrări și Nicholas îi povesti în detaliu ce mai avea de făcut.

Ceea ce îi plăcea tinerei la el era faptul că era mereu egal cu sine însuși. Calm, cu o personalitate puternică, era un tip pe care te puteai baza întotdeauna. Era o companie extrem de plăcută.

Claire îl privi cu atenție pentru a ghici în atitudinea lui ceva care să justifice părerea contelui despre sentimentele pe care acesta pretindea că le are pentru ea. Dar nu sesiză nimic special. Nicholas părea absorbit de contract, dar nu excludea nevoia unei vieți sociale. Venea la Casa Venusta și bea un pahar cu bătrânul, conversa cu plăcere cu Inez și se purta amical cu Claire. La treizeci și opt de ani, era un bărbat care nu renunța la micile plăceri ale vieții și nu părea să tânjească după compania tinerei pe care o cunoștea din copilărie. Expresia lui de neutralitate o

exaspera pe Claire, care nu știa cum să-l scoată din aparenta lui indiferență.

– Senhor Sarmento își ajută încă fiul în afaceri, începu ea. E bucuros de căsătoria fiului, mai ales că familia e bogată. Dragostea nu pare să conteze foarte mult...

– Familia Matena deține podgorii bogate la Douro. Familiile bogate se înrudesc adesea între ele.

– Mă întreb de ce Inez nu s-a căsătorit până acum, răspunse tânăra. Enrica mi-a spus că a avut mai mulți pretendenți. E foarte drăguță...

– Cine poate să înțeleagă femeile? Cred că e destul de modernă pentru a respinge o căsătorie de formă. Pe de altă parte, este foarte legată de tradiții în multe privințe... E foarte portugheză... Să fie singură cu un bărbat o neliniștește, o intimidează.

– Nu și când e cu tine!

Nicholas avu o expresie ciudată.

– N-ai de unde știi... Nu ești acolo. Sau poate că vârsta mea reprezintă pentru ea o garanție suficientă...

– Ah, ești îngrozitor! Mi-aș dori să nu mai vorbești despre tine ca și cum ai fi senil.

– În comparație cu Inez, draga mea, sunt. Un singur lucru trebuie să știi, Claire. Chiar dacă nu mai am de gând să mă căsătoresc, în viața mea va exista mereu o iubire... așa că nu sunt complet burlac.

– Ești un bărbat minunat, Nicholas, spuse ea.

Îi făcea mare plăcere să stea de vorbă cu el.

– Trebuie să mă întorc acasă, adăugă ea.

– Stai puțin, Claire, o opri el. În legătură cu ziua de vineri...

– Speram că ai uitat...

– N-am uitat niciodată ziua ta. Iar anul ăsta aș vrea să dau o petrecere pentru tine.

– Nu, e drăguț din partea ta, dar nu m-aș simți bine... Aș prefera ca familia Sarmento să nu știe. Poate s-ar simți obligați să-mi facă vreun cadou, și nu sunt decât o angajată în casa lor.

– Nu fi prostuță. Nu te consideră o angajată.

– Poate e adevărat, dar tot nu sunt convinsă...

– Bine, dar să știi că nu poți veni nici la mine, la bungalou. Simțul local al ospitalității ar interzice așa ceva. Dar putem face altceva. Voi pleca de la lucru pe la trei și jumătate și ne vom întâlni la mine doar pentru ceai. Va fi o petrecere în doi.

Claire fu de acord și plecă în grabă. Inez nu comentă în nici un fel întârzierea ei, iar senhor o pofti la cafea pe verandă. Nu începură lecțiile decât după prânz.

Vineri după-amiază însă, Claire nu putu pleca. Coborî la patru fără un sfert din cameră și se întâlni cu Inez, care o anunță că invitase acasă câteva prietene. O discuție între femei, la un pahar de suc rece. Claire trebuia să se alăture lor. Ceea ce și făcu, exersându-și cunoștințele de portugheză într-o conversație amabilă și plină de veselie. Dar în sinea ei era foarte neliniștită.

Poate ar fi trebuit să-i trimită un bilet lui Nicholas. Va înțelege situația, chiar dacă va fi dezamăgit. Nu era oare nici un mijloc de a scăpa? În fond, după-amiezele era liberă, și în plus era ziua ei.

Se duse la Inez și o întrebă direct:

– Te-ai supăra dacă aș pleca?

Am promis deja că voi lua ceaiul cu un prieten.

Ochii negri ai celeilalte se plecară.

– Un prieten? Unul dintre localnici?

Claire era încurcată. Inez trebuia să știe că nu se împrietenise cu nici un portughez pe insulă. Probabil că voia să audă de la ea cu cine se întâlnește, deși bănuia.

– Nicholas m-a rugat să iau ceaiul cu el.

Inez rămase tăcută o vreme, apoi spuse:

– A, da. Ora ceaiului, înțeleg. Atunci, trebuie să te duci. Vă urez distracție plăcută. Adeus.

"Ce mai aniversare, se gândi Claire, când ieși din casă. Nici o urare, nici o scrisoare de la prietene, ca în anii trecuți. Nu-i păsa foarte mult de asta, era adevărat, pentru că Nicholas era alături de ea. Dar și această bucurie fusese stricată din start, pentru că o rănise fără să vrea pe Inez.

Slavă Domnului că exista Nicholas, deși chiar el era pricina pentru care Inez suferea.

Bărbatul îi ieși în întâmpinare pe veradă, punându-și mâinile pe umerii ei.

– Douăzeci și doi de ani! exclamă el. Nu-mi vine să cred. Și în curând vei fi și foarte frumoasă.

– De ce în curând?

– Păi, atunci când te vei îndrăgosti. Dragostea va scoate la iveală ce e mai prețios în tine și vei străluci cu adevărat.

– Înseamnă că nu voi putea păstra secretul, glumi ea.

Intrară în sufragerie, unde masa era aranjată pentru două persoane. În centrul ei se afla un bol din sticlă cu flori de portocal.

După ce terminară de mâncat, Nicholas îi dărui o brățară de chihlimbar. Biluțele de ambră erau prinse în formă de floare într-un căuș de argint.

– O femeie poate primi bijuterii de la tată, frate, logodnic sau soț, spuse el. Și cum n-ai avut niciodată un frate, mă bucur să joc eu rolul ăsta, draga mea. Chihlimbarul se potrivește cu ochii și cu părul tău.

Cum aniversarea aceasta le amintea de alte vremuri, vorbiră despre Sussex și despre prima vizită a tinerei la Londra, la teatru, pe când avea unsprezece ani.

Claire se întristă, amintindu-și cu nostalgie de vremurile în care viața ei era atât de simplă, de calmă. Înainte să vină pe insulă... Cu toate astea, își dădu seama că era recunoscătoare pentru noua ei viață.

Când se întoarse acasă, se întâlni cu Manoel de Castro, care își lua rămas-bun de la senhor Sarmento. Era îmbrăcat în costum de călărie și cizme roșii. Probabil că venise călare pe deal, încercând să evite aglomerația din oraș.

Se întoarse spre ea și făcu o plecăciune respectuoasă, fără să pară deloc supărat.

– Bună seara, domnișoară Wyndham. Sper că te simți bine. Am trecut să-i rog pe Inez și pe tatăl ei să vină la castel mâine, pentru o după-amiază sportivă. Sper că vei veni și tu.

Claire rămase fără cuvinte.

– Îmi va face mare plăcere, senhor. Mulțumesc, se strădui ea să răspundă.

– Din nefericire, Nicholas trebuie să supravegheze niște reparații, dar să sperăm că va reuși să vină.

Manoel se înclină din nou în fața ei și plecă. Claire privi în urma lui, uimită.

– Va trebui să te odihnești bine, spuse bătrânul Sarmento. Zilele astea de sport de la castel sunt epuizante și trebuie să le abordezi odihnit. Eu doar voi sta să privesc. Unui bătrân i se permite să lenevească.

– La ce oră plecăm? întrebă Claire, străduindu-se să-și stăpânească vocea.

– La zece. Vor fi douăzeci-treizeci de invitați.

Claire era bucuroasă de această veste. Cu mai mulți musafiri, Manoel va fi distant, dar politicos.

Claire n-o revăzu pe Inez decât la cină. Pe când își schimba rochia, se hotărî să-și pună la mână brățara și, acum că ziua trecuse, să explice deschis:

"Astăzi e ziua mea, iar Nicholas și-a amintit și a insistat să sărbătorim într-un fel. Am luat ceaiul împreună și mi-a dat acest cadou. Pentru mine, e ca un frate..."

Dar Inez nu voia să discute despre Nicholas. Ca și prietenul ei Manoel de Castro, era imprevizibilă.

A doua zi dimineață, râsetele servitorilor o treziră pe Claire. Aveau să fie liberi până la cină și la fel și sâmbătă. Iar contele se gândise și la ei și le trimisese mâncare și vin din belșug. Ce bine se vor distra!

Lucia, care punea prosoape noi la baie, spuse, vesel:

– Când contele dă o petrecere, toată lumea e fericită. Nu sunt multe – poate doar două pe an – dar atunci pentru toată lumea este veselie. Chiar și marinarii se alătură dansului și asta e foarte nostim, mai ales dacă

nu sunt portughezi. O dată, au fost chiar niște englezi. La început spuneau că suntem prea bucuroși și cam nebuni, dar după câteva pahare bune, au dansat până dimineață.

Claire își bău cafeaua și făcu o baie. Se hotărî să poarte o rochie albă, confortabilă, dar feminină.

Inez se îmbrăcă în verde, cu o pălărie maro, asortată cu pantofii.

În soarele dimineții, insula strălucea ca un tărâm fermecat. Vântul plin de miresme adia ușor, aplecând la pământ florile parfumate. Mașina mergea pe drumul pe care Claire și-l amintea de când mersese în excursie condusă, de Joao.

Pe deal se zărea castelul contelui. Steaguri fluturau în vârful turnurilor, iar pe peluză se vedeau invitații, care păreau să fi sosit în număr foarte mare. Claire estimă numărul lor la cincizeci.

– Toate locuințele sunt goale astăzi, zise Inez, cu glasul ei plăcut. Cred că toată lumea a sosit deja și noi suntem printre ultimii veniți. Așa ar trebui să fie castelul, Claire, adăugă ea, întorcându-se către ea, plin de veselie, nu sumbru și posomorât.

– Până seara, replică tatăl ei amuzat, toată lumea va fi prea obosită ca să se mai bucure de petrecere. Încetinește, Joao, îl văd pe conte.

Manoel, îmbrăcat într-un costum alb, le ieși în întâmpinare zâmbind cum numai el știa s-o facă.

– Mă bucur să vă văd, senhor, spuse el, dar pentru a vă face bine trebuie să vă odihniți și să ascultați sfaturile doctorului Gomes. După ce vă întremați după drum, veți sta să priviți cum invitații își demostrează îndemânarea la tenis și golf. Dona Felipa s-a interesat dacă doriți să jucați șah cu ea. Vă avertizez însă că și-a îmbunătățit mult tehnica...

Senhor Sarmento zâmbi:

– Sunt de neînfrânt, oricum.

Se îndreptară spre curtea din spate a castelului. La umbra copacilor erau adăpostite mese pentru odihnă și o armată de servitori serveau invitații cu cafea cu gheață, sucuri de fructe și prăjituri.

Se așezară la una dintre mese, ceva mai depărtată de restul.

Orchestra începu să cânte și oamenii se adunară pe ringul de dans.

Manoel se aplecă spre Claire și-i spuse, cu un zâmbet ștregăresc:

– E o piesă foarte frumoasă, foarte sentimentală. Se numește Minha Flor – Floarea mea – și a fost scrisă acum mulți ani de un nebun, obsedat de frumusețea unei femei. De atunci, a fost cântată de alți mulți nebuni.

– De ce nebuni? întrebă Claire.

– Pentru că toți îndrăgostiții sunt nebuni. Cred că ți-ai dat seama de asta. Dragostea este o frumoasă nebunie, care are culmile și declinul ei. Știu că nu vei fi de acord cu mine, dar n-o să ne certăm tocmai acum. Îți place sucul de fructe?

Orchestra interpreta acum un dans portughez, și Manoel își îndreptă atenția asupra lui Inez. Mâna lui se odihnea pe masă. Unghiile frumos conturate și inelul fascinant pe care-l purta la deget o făcură pe Claire să se gândească la forța acestor mâini care puteau să lovească sau să mângâie.

După o vreme, Manoel se ridică pentru a face onorurile de gazdă. Bătrânului senhor îi aduse un companion în vârstă și pentru tinere găsi doi parteneri. Cele două cupluri se despărțiră. Claire și partenerul ei se îndreptară spre ruinele vechiului castel. Când se întoarseră în curte, majoritatea invitaților fuseseră împărțiți în echipe pentru jocul de tenis sau golf, iar alții se pregăteau pentru concursul de înot.

Claire alese înotul și partenerul ei fu de acord. Trebuia să se ducă să-și ia costumul de baie din mașină și să se întâlnească în același loc peste zece minute, ca să pornească spre plajă.

– Vei înota în piscină, auzi ea vocea lui Manoel. Valurile sunt mari și plaja e un loc periculos...

– Dar înot foarte bine și-mi place marea.

– Și totuși, vei înota în piscină, zise el ferm, chemând o servitoare să-i arate domnișoarei Wyndham unde să se schimbe.

Piscina avea o formă neregulată și pe marginile ei creșteau plante, pentru a da senzația unui lac natural. Claire intră în apă și se întinse pe spate, plutind.

"Dragostea este o frumoasă nebunie", spusese contele. Probabil că experiența îl condusese la această concluzie. Se afla la o vârstă când probabil gustase deja din toate plăcerile.

Claire încercă să-și imagineze cum decurgeau relațiile de dragoste ale acestui ciudat bărbat. Mâinile lui îmbrățișând umerii unei femei, buzele lui, ironice și în iubire, întâlnind alte buze fierbinți... Probabil că știa importanța unei îmbrățișări sălbatice și a șoaptelor de amor.

Enervată și torturată de aceste meditații masochiste, Claire ieși din piscină și o regăsi pe Inez, care stătea și privea meciul de tenis. Tânăra îi mărturisi că nu jucase nici un joc, în afară de cărți. Chiar și efortul de a-i privi pe alții cum se agită o obosea.

Prânzul, constând în pește cu garnitură și crutoane, pui și salată de fructe,

fu servit afară. Inez se alătură celorlați pentru tradiționala siestă, dar Claire n-avea chef să doarmă.

Se așeză pe un șezlong, la soare.

– Te-ai simți mai bine înăuntru, senhorita, se auzi glasul lui Manoel în apropiere.

Vocea lui profundă o înfioră. Cuvântul senhorita o făcu să se îmbujoreze și un zâmbet larg îi apăru pe chip.

– Îmi place liniștea, se justifică ea. Până și păsările par că-și fac siesta.

– Da, păsările sunt foarte înțelepte. Te-am deranjat?

– Nu, bineînțeles că nu.

Manoel se așeză pe scaunul alăturat. Parfumul său, ce aducea cu parfumul de trandafiri, dar și cu mirosul de tutun proaspăt cules, i se păru deosebit, amețitor.

– Aștepți?

Fata se gândi o clipă, apoi răspunse:

– Vrei să spui, pe Nicholas?

Manoel părea mai uman, acum când zâmbea deschis, prietenește.

– Nu începe din nou. Te rog, răspunse ea.

– Nu, n-am venit să încrușișăm spadele, spuse el, calm.

Claire schimbă subiectul:

– Unde sunt jucătorii de golf?

– Dacă au puțină minte, probabil se odihnesc. Nu merită să-și irosească energia în căldura după-amiezii. Se va mai juca tenis după patru, dacă vrei să te alături lor.

– Încă n-am văzut plaja.

– De vreme ce nu există nici un părinte prin preajmă care să ne certe, vom fuma o țigară și apoi vom merge să-ți arăt peșterile.

Claire trăia la intensitate maximă fiecare clipă.

Fuma și-i asculta remarcele inteligente, comenta atunci când era cazul și se gândea cât de frumos era acest bărbat enigmatic.

Pe drumul spre plajă, degetele lui se prinseră ușor de mâneca albă a rochiei ei.

Nu era greu de priceput de ce primul conte de Castro alesese această priveliște pentru castelul său. Valurile săpau în faleza înaltă, ridicând perdele de apă înspumată, iar valea era mărginită de pereți abrupți, în care vântul săpase o fină dantelă.

Manoel aruncă o privire asupra veșmintelor ei și zise:

– Peșterile sunt aproape. Mai trebuie să escaladăm stâncile, care sunt ude. Calcă numai pe urmele mele și mai ales nu te grăbi.

Tânăra era pe punctul de a-i spune că mai urcase stâncile cu Nicholas, dar se răzgândi. Nimic nu trebuia să strice această oră minunată petrecută alături de el. Ascultă și-l urmă. Iar ascultarea îi fu răsplătită. Manoel îi întinse brațul s-o ajute, iar atingerea lui o făcu să se înfioare.

Gurile peșterilor, trei la număr, se deschideau înspăimântătoare una lângă alta, spălate de valurile uriașe. Pe jos se afla nisip, iar pereții erau verzi de mușchi. După câțiva pași înăuntru, cărările începeau să urce. Aerul era rece, pătrunzător.

– Cred că ar trebui să ne oprim, zise Manoel. Avem nevoie de o lanternă. Pe vremuri, peșterile duceau direct la castel, dar acum câțiva ani le-am închis.

– De ce?

– Doi prieteni de-ai mei de la facultate au venit aici pentru o mică exursie, dar unul dintre ei și-a rupt piciorul și a fost o adevărată aventură

să-l scoatem din peșteră. Au mai fost și alte incidente și singura soluție pentru a preveni astfel de întâmplări nefericite a fost să închid pasajul.

Claire îl urmă spre ieșire.

– Presupun că există nenumărate povești despre peșterile astea, nu-i așa? întrebă ea.

El ridică din umeri:

– Unii spun că e doar un mit, dar există într-adevăr o poveste interesantă, descrisă într-un poem scris de un strămoș îndepărtat.

– Abia aștept s-o ascult.

– Se spune că un pirat englez s-a îmbarcat pe un vapor portughez și a răpit-o pe fiica unui nobil. A fost urmărit, dar el ancorat pe insulă și și-a găsit adăpostul aici, în peșteri. Au urmat cărările și au ajuns în castel, unde piratul a fost prins de tatăl fetei, care ancorase de cealaltă parte a insulei, în port. Tatăl se numea Edmundo Renato de Castro.

– Dumnezeule! Și ce s-a întâmplat?

– Pentru că englezii și portughezii erau pe atunci aliați, i s-a permis aventurierului să plece, să scape cu viață, dar a fost despărțit de iubirea vieții lui. Poemul se încheie cu imaginea fetei privind înlăcrimată în urma lui, dar relatările vechi despre familie amintesc că fecioara s-a căsătorit la douăzeci de ani și a avut patru copii.

Claire îl privi și ghici în ochii lui disprețul pentru astfel de povești romantice.

– Poveștile nu sunt pentru oamenii cinici, senhor, spuse Claire. Mie mi-a plăcut.

– Știam că o să-ți placă. De aceea ți-am și spus-o.

Chipul lui căpătă o expresie stranie.

– Un cinic, senhorita, concluzionă el, este un om care-și dă seama că prețul multor lucruri le depășește valoarea.

– Și totodată un om poate pierde mult din pricina faptului că nu crede în ceilalți.

– Vrei să spui, în femei. Aș vrea să pot crede că există femei în care să te încrezi total. Poate îmi vei spune să uit de toate astea, să mă îndrăgostesc. Dar chiar și cea mai minunată dintre femei devine o bestie în momentul în care își dă seama că un bărbat este atât de îndrăgostit încât să facă tot ce-i cere.

– Nu e deloc adevărat, protestă fata. O femeie poate iubi la fel de disperat un bărbat.

– Te-ai gândit mult sau ai ajuns la aceste concluzii din experiență?

– Nu sunt un copil, protestă ea.

– Nu, dar nici foarte matură nu ești.

Claire tăcu. N-avea ce să-i spună, ca să-l convingă de adevărul ei.

– E patru fără un sfert, zise el. Trebuie să ne întoarcem la castel.

Orice bucurie se termină prea repede, gândi ea.

Manoel îi luă mâna într-a sa și-i zări brățara.

– Este o piesă foarte frumoasă, observă el. Cum l-ai întâlnit pe Arturo?

– Cine e Arturo? întrebă ea, inocentă.

El o privi adânc în ochi:

– Se vede că e mâna lui... chihlimbarul bine șlefuit, argintul perfect lucrat... Nu există nimeni pe insulă care să se compare cu el în acest meșteșug.

Claire își retrase mâna. Știa că trebuie să-i ofere contelui o explicație, dar fusese luată pe nepregătite.

– E un dar, senhor. Nu-l cunosc pe Arturo.

– Un dar? Înțeleg. Unul foarte scump chiar. Nicholas se pricepe să aleagă...

"Iar tu ești un nesuferit", se gândi ea.

Și-ar fi dorit să nu vadă brățara. Iată că ziua fusese totuși stricată printr-un lucru de nimic.

În curând, ajunseră înapoi în curte. De la distanță, Claire îl zări pe Nicholas stând liniștit alături de Inez.

– Mi-a plăcut să mă plimb cu tine, azi. Sper că și ție... Nu te vei supăra dacă te voi conduce la prietenii tăi, nu-i așa?

– Deloc.

– Vei vedea că majoritatea oamenilor va pleca după servirea cocteilurilor. Te rog însă să le transmiți prietenilor tăi să mai rămână, ca să ne luăm rămas-bun.

Claire simți că picioarele i se înmoaie.

– Pleci?

– Da. Chiar mâine dimineață.

– Dar nu te-ai hotărât cam... brusc?

– Nu. Am stat pe insulă cinci luni deja... Iar la Lisabona am multe afaceri de care trebuie să mă ocup.

Claire se strădui să rămână calmă și întrebă pe un ton liniștit:

– Cât vei lipsi?

El făcu un gest vag și răspunse:

– Probabil vreo șase luni... poate mai mult.

Tânăra rămase fără glas. După câteva secunde de tăcere încordată, Claire se strădui să spună, la fel de rece:

– Asta este o adevărată surpriză, senhor. Eu voi pleca de aici peste două-trei luni... Se pare că nu ne vom revedea niciodată.

– Foarte posibil.

Se întoarse spre ea, continuând pe un ton relaxat:

– N-am vrut să anunț dinainte că această petrecere va ține loc de rămas-bun, pentru că această veste ar fi stricat dispoziția oaspeților. E doar o despărțire temporară, și prietenii mei nu trebuie să se întristeze.

Urcau scările ce duceau spre castel.

– Ah! Nicholas! Te invit la o partidă de tenis puțin mai târziu, zise Manoel, zărindu-și prietenul.

Claire nu vru să asiste la momentul în care contele le anunța și celorlați plecarea. Le zâmbi lui Inez și lui Nicholas, urcă scările, intră pe hol și se refugie într-una dintre băi. Se spălă și-și prinse părul, apoi se sprijini pierdută de zidul rece, încercând să-și pună ordine în gânduri.

Ajunsă înapoi în hol, fu întâmpinată de un servitor, care o conduse într-un mic salon. Aici, se servea ceaiul.

Orele treceau cu greu. Claire nu se duse să asiste la meciul de tenis dintre Manoel și Nicholas, ci rămase în micul salon, citind și fumând. Luminile fură aprinse, pentru că afară începuse să se lase seara.

Salonul se umplu. Lumea râdea și discuta vesel.

Claire încercă să râdă la rândul ei. Ce altceva putea face pentru a ascunde disperarea și suferința care o cuprinseseră la vestea că Manoel de Castro avea să plece pentru totdeauna din viața ei?

Capitolul 4

A doua zi, toată lumea aflase că Manoel părăsise insula la bordul avionului său personal. Părăsise reședința de aici fără mare tam-tam, ci doar cu o selectă petrecere de adio. Oamenii de pe insulă spuneau, nepăsători, că nici ei nu vor mai sta mult și se vor întoarce în Portugalia, unde îl vor reîntâlni la teatru sau la o partidă de tenis. În lipsa contelui, insula era muita camponeza, adică rustică.

Dar rustic nu era cuvântul pe care Claire l-ar fi ales pentru a descrie tristețea letargică în care viața ei se cufunda treptat. Manoel luase cu sine toată lumina și căldura acestui tărâm, toate speranțele ei nebunești.

Trecu o săptămână, apoi zece zile... Claire se gândea că existența ei era oarecum împlinită. Avea toate lucrurile la care sperase la plecarea din Anglia. Era cu Nicholas, își făcuse aici prieteni... Manoel nu însemnase decât o experiență în plus, o experiență dulce-amăruie, și totuși plăcută. Trebuia să fie recunoscătoare pentru șansa de a-l fi întâlnit. Dar cei părăsiți nu-și permit să fie recunoscători.

Își amintea înfățișarea lui, mâinile lui puternice, autoritare și sensibile, zâmbetul lui, accentul lui seducător.

Simțea nevoia să-l vadă mai des pe Nicholas. Vorbeau ore întregi pe verandă, se ducea să-l viziteze la lucru, iar la sfârșit de săptămână înotau sau urcau pe munte, așa cum făcuseră și acum.

Stând pe iarbă, cu genunchii strânși la piept, Claire privea acoperișurile și cupolele portului.

– Ce vei face atunci când drumul va fi terminat? întrebă ea.

– Nu știu. Contele vrea să finanțeze o nouă lucrare în Oporto, dar la fel de bine pot alege Africa.

– Nu, te rog! Nu te duce acolo. Ai făcut tot ce ai putut acolo, ai muncit din greu și condițiile nu sunt foarte bune. Dacă te întorci, ai putea să te îmbolnăvești.

– S-ar putea.

Zâmbi.

– Îți faci griji pentru mine? Presupun că ți se pare ciudat ca un bărbat de vârsta mea să nu știe ce vrea...

"Nu, nu ciudat. Mai degrabă înduioșător", se gândi Claire. Merita un viitor minunat. Pe când era mică, nu considerase că Nicholas ar avea nevoie de ajutor. Din nefericire, în ultima vreme devenise foarte puțin maleabil.

– Dacă ai fi căsătorit, n-ai mai avea îndoieli cu privire la ce-ți dorești, spuse ea. Ai fi un soț minunat, iar soția ta ar fi cea mai fericită femeie din lume.

El ridică din umeri:

– Căsătoria nu mă interesează. Astfel, pot trăi unde vreau.

Pot sta câțiva ani la Lisabona.

Claire căzu pe gânduri. Lisabona era destul de departe de Oporto și, prin urmare, de Inez. Așa că, dacă era scris să fie împreună, ar fi putut să lege o relație aici, pe insulă. Nicholas vizita des Casa Venusta și se plimbau mult împreună... Dar răceala lui Inez și faptul că aceasta își ținea sentimentele în frâu atât de bine reprezentau o barieră importantă, peste care Claire știa că nici un bărbat nu poate trece.

Nicholas se întinse pe spate, leneș.

– Cum se mai simte bătrânul? întrebă el.

– De ce mă întrebi? replică ea. L-ai văzut ieri.

– Știu. Pare vioi, dar nu arată prea bine și obosește foarte repede. Doctorul ce crede?

– E destul de precaut, dar și optimist.

– Inez speră că o să-și revină. Dar problemele lui sunt grave. O altă criză îi poate fi fatală.

Șocată, Claire se întoarse spre Nicholas:

– Nu vorbi așa! Bătrânul își revine. Face tratament cu medicamentele recomandate de un specialist din Lisabona și medicul spune că, dacă starea lui rămâne stabilă până la terminarea tratamentului, nu va mai avea nici o criză.

– Oh! răspunse Nicholas. N-am auzit despre asta. Mă întreb de ce Inez nu mi-a spus.

– Probabil că așteaptă rezultatul. Și apoi, nu cred că ai încurajat-o vreodată să-ți vorbească despre viața ei personală. Când mai ieși cu ea, ai putea afla mai multe.

– Da, răspunse Nicholas, nepăsător.

Nu părea să fie dispus să-i urmeze sfatul.

***

Peste câteva zile, plouă pentru prima dată de când Claire se afla pe insulă. Fata se trezi și privi pe fereastră, prin perdeaua deasă de apă, peisajul cenușiu.

Coborî la micul dejun, apoi începu lecțiile cu Inez.

Citiră în engleză și portugheză, conversară ca de obicei, apoi făcură o binevenită pauză. Claire văzu că ploaia încetase, deși vremea nu se îmbunătățise.

Își luă pardesiul și ieși în curte.

– Te vei uda până la piele, zise Inez.

– Mă plimb doar puțin. Aerul miroase minunat. Nu vrei să vii?

– Va ploua și mâine.

– Tocmai. Trebuie să profităm acum de timpul pe care-l avem.

Spre mare ei surpriză, Inez nu refuză:

– Mi-ar plăcea să ies. Tata doarme și n-are nevoie de mine deocamdată. Da, hai să mergem. Mă aștepți să-mi iau haina?

Plecară. Se simțeau bine și erau vesele, dar când trecură prin fața bungaloului lui Nicholas și Claire îi propuse prietenei ei să intre, aceasta se opri și zise cu fermitate:

– Nu ne putem intra singure în casa unui bărbat.

Trecură mai departe.

Din vârful dealului, întregul oraș se zărea foarte bine, în ciuda ploii abia trecute.

Pe drumul de întoarcere, ploaia începu din nou și picăturile mari le făcură să grăbească pasul.

– O să ne udăm și vom arăta ca niște țărăncuțe, zise Inez.

– Tu vei fi una foarte frumoasă. Mi-ar plăcea ca Nicholas să te poată vedea acum.

– Ce tot spui? întrebă cealaltă, scandalizată.

Claire își dădu seama că subiectul o supără și spuse, împăciuitoare:

– Nu numai el. Oricine.

Cum treceau din nou pe lângă locuința bărbatului, Claire insistă:

– Cred că ar fi bine să-i cerem adăpost.

Inez clătină din cap:

– Nu suntem îmbrăcate de vizită. Dacă n-ar fi acasă, am putea intra, dar așa...

Dar Claire nu mai acceptă nici un refuz și se îndreptă hotărâtă spre casă.

– Mi s-a părut că sunteți voi, spuse Nicholas. V-am zărit de la geam și eram sigur că nimeni nu s-ar fi aventurat afară pe o astfel de vreme în fară de voi. Veniți, intrați.

Inez ezită o secundă, dar apoi acceptă invitația.

– Nu cred să fi fost vreodată mai fericit să văd pe cineva, continuă bărbatul. Ziua a trecut greu, mă plictiseam... Dă-mi voie să-ți ia haina, se adresă el lui Inez. Rocco va prepara ceaiul, ca să vă încălziți.

Claire spera ca Nicholas să observe roșeala din obrajii lui Inez, frumusețea ei.

Dar apoi își dădu seama că asta l-ar fi făcut să fie și mai rezervat, și mai rece.

Bărbatul se întoarse, zâmbind, aducând o tavă cu cești și prăjituri.

– Mă tem că n-am să vă arăt nici tablouri, nici alte comori moștenite din familie. Un bungalou nu e un loc potrivit pentru așa ceva, iar Rocco nu iubește foarte mult oarnamentele de nici un fel.

– Am mai fost o singură dată aici, răspunse Inez. Acum multă vreme, e adevărat. Dar mi s-a părut că încăperea e ceva mai mică. Acum, pare foarte spațioasă.

– E vina lui Claire, glumi el. M-a ajutat s-o redecorez.

– N-am făcut altceva decât să sugerez niște alternative... se apără Claire. Și apoi, era o cameră foarte frumoasă și înainte.

– Mie mi-a plăcut întotdeauna, mărturisi el.

– Asta mă miră, interveni Inez, pe neașteptate. Munca ta necesită un alt stil de viață. Un constructor ar trebui să aibă o casă frumoasă, un mediu plăcut... pentru a crea.

Zâmbi, apoi adăugă:

– Ar trebui s-o accepți pe Claire ca soră și, într-un fel, stăpână a casei.

Această remarcă avea ceva enigmatic. Oare Inez accepta cu resemnare faptul că Nicholas nu era îndrăgostit de ea? Nicholas se convinsese singur că Inez nu i se potrivea... Alegerea ei de a renunța la speranțe era un gest pe cât de trist, pe atât de normal.

Probabil că Nicholas nu credea c-o merită, sau se considera prea bătrân pentru ea...

Ceaiul sosi și Inez primi cu bucurie ceașca din mâna bărbatului. Mișcările ei erau grațioase.

Ținea umila ceașcă albă cu aceeași eleganță cu care se servea de tacâmurile de argint de la castel.

Conversația decurse banal și, după terminarea ceaiului, Inez se ridică.

– Trebuie să plecăm, zise ea. Dacă tata se trezește, va fi neliniștit de lipsa noastră. Mulțumim pentru ospitalitate, Nicholas.

Bărbatul îi aduse haina și o ajută să se îmbrace.

– Momentele de fericire sunt întotdeauna prea scurte, zise el.

– Ai putea să ne mai inviți pe la tine, interveni Claire.

Singurul său răspuns la această inițiativă fu un zâmbet vag. Nicholas își puse la rândul lui haina și ieși să le conducă.

La plecare, Inez îi spuse lui Claire:

– E foarte atent și curtenitor cu tine.

Claire tăcu, dar se gândi că Nicholas era fie orb, fie nepăsător. Fără să vrea, poate, îi tinerei fetei viața.

***

A doua zi, Claire căzu într-o adâncă depresie. Viața ei i se părea limitată și lipsită de satisfacții. Nu mai cunoscuse niciodată un astfel de sentiment de opresiune și toate lucrurile i se păreau fără rost. Ar fi stat ore întregi să privească vapoarele care se zăreau în depărtare și copacii încărcați de fructe, atât de exotice în țara ei natală, pentru care Santa Catarina nu reprezenta decât un punct minuscul pe hartă.

Zilele treceau, iar Claire tânjea după ceva fără nume.

Se hotărî să iasă pe plajă să citească, dar lumina orbitoare a soarelui, căldura sa copleșitoare o făcură să închidă încet ochii și adormi pentru o jumătate de oră.

Se trezi cu o stare de amețeală și făcu un efort teribil ca să se poată întoarce spre casă.

Josef, servitorului senhorului, o întâmpină în hol și-i zise, speriat:

– Senhora, v-ați îmbolnăvit. Stați jos, o chem pe stăpână.

– Nu, Josef. Dă-mi doar puțină apă.

Bău din paharul adus, dar nu putu să-și potolească setea și se trânti, slăbită, pe un scaun. Oh! Era imposibil! La prânz se simțise bine.

În următoarea oră, Claire fu aproape inconștientă. Zări ca prin vis fața doctorului portughez, care veni să-i facă o injecție, apoi adormi. Se trezi abia când veni dimineața.

Inez era lângă ea.

– Ai fost mușcată. Ai trei urme pe braț. S-ar putea să fie un păianjen, dar la fel de bine ar putea fi și un scorpion venit cu vreun vas. Doctorul crede că nu mai ești în pericol, dar trebuie să te odihnești două-trei zile.

– Dar nu pot sta în pat.

– De ce nu? Am auzit că englezii nu cred că sunt bolnavi nici când nu mai pot merge. Dar aici te afli pe mâini portugheze. Să știi că nu voi ezita să apelez la tata și la Nicholas ca să te conving.

– Bine, acceptă ea, de teama bătrânului senhor. Dar nu te deranja, Inez, Lucia va avea grijă de mine.

Orele treceau și Claire se simțea la fel de neajutorată și de apatică.

A doua zi, se hotărî să iasă pe verandă, dar efortul o epuiză.

Se prăbuși într-un scaun și încercă să schimbe câteva cuvinte cu bătrânul sebhor, care se odihnea la soare, alături de ea.

***

Nicholas veni în vizită, ca în fiecare zi de când Claire căzuse la pat.

Băură toți cafea cu gheață și mâncară prăjiturele. Încet-încet, lucrurile reintrau în normal.

– Te rog să-mi faci un serviciu, Nicholas, spuse Inez după ce terminară băuturile. Prietenii noștri, familia Polheiros, pleacă spre casă mâine și le-am promis că-l voi duce pe tata să-și ia rămas-bun. Ne duci tu? La plecare, ne va lua Joao.

– Cu mare plăcere. Iar tu, draga mea, zise el, întorcându-se spre Claire, du-te și odihnește-te.

Claire îi privi plecând, apoi intră în casă. Era obosită, dar nu voia să doarmă. Vila era pustie și tăcută.

Auzi afară o mașină și se gândi cu tristețe că nu era în stare să primească musafiri. Dar se întoarse în hol și zări o siluetă înaltă stând în lumină.

Tânăra își întoarse fața îmbujorată. Nu reuși să se miște, să scoată un cuvânt, timp de câteva secunde. Apoi, se calmă și se simți dintr-o dată fericită.

– Manoel, spuse ea, cu o voce de nerecunoscut. Incredibil.

– Nu știam la ce să mă aștept, replică el.

Ești într-adevăr palidă și slăbită. Ce s-a întâmplat? Am auzit că ai avut febră.

– N-am fost cu adevărat bolnavă decât câteva ore, dar m-au ținut în pat zile întregi. L-ai văzut pe Nicholas?

– Nu. N-ar trebui să te obosești prea mult. Stai jos, spuse el, arătându-i un scaun.

– Povestește-mi, răspunse ea, fără să-l ia în seamă. Cum de te-ai întors?

– Am terminat mai repede ce aveam de făcut. Am sosit azi-noapte, și de dimineață am vrut să-l văd pe Nicholas, dar nu era la muncă.

– A plecat de aici acum douăzeci de minute.

– Nu pentru el am venit la Casa Venusta.

Claire fu convinsă că avea din nou temperatură. Manoel, pe care nu credea că-l va mai vedea vreodată, se afla lângă ea și o privea îndoios.

– Când m-ai văzut, mi-ai spus Manoel, îi reaminti el.

– Îmi pare rău, nu mi-am dat seama. I-am auzit mereu pe Nicholas și pe Inez spunându-ți așa și...

– Dar acum suntem prieteni, nu-i așa? Trebuie să renunțăm la senhor și domnișoară Wydham. Și acum, povestește-mi ce ai mai făcut de când am fost la peșteri împreună.

Se părea că Manoel uitase toate momentele neplăcute petrecute dintre ei. Sau asta se datora exclusiv faptului că auzise că e bolnavă? Claire voia să afle atât de multe, dar n-avea curajul să-l întrebe nimic.

– Cât vei sta la castel, de data asta?

– Depinde de treburile pe care le am de făcut aici. Și apoi, am invitat și niște prieteni, care ar vrea să stea cât mai mult. Cred că îți vor plăcea.

Plănuiesc o petrecere restrânsă în seara asta sau poate mâine, când îți vei reveni...

– Poate ar trebui să dai petrecerea fără mine.

– Nici nu se pune problema. Va fi o petrecere dedicată ție. Doar ți-ai revenit din boală!

Contele o privi vesel și începu să povestească:

– Prietenii mei sunt foarte... amestecați. Gilberto Marques deține mai multe teatre în Lisabona, apoi e familia Monteiros – mama, tatăl și fiica – bătrâna Pantal, foarte inteligentă și cu o excelentă memorie, Rodrigo Texheira, care a vizitat de curând Anglia, și în sfârșit privighetoarea portugheză deja foarte cunoscută, Francesca Alvares.

– Am citit despre ea în ziarele din Anglia.

– Probabil că la ora asta se scaldă în piscină.

– Oh! zise Claire, cu o urmă de invidie. E frumoasă?

– Foarte, admise contele. Are o voce minunată, e foarte frumoasă și plină de grație. E destul de greu să întâlnești toate astea într-o singură ființă. Și totuși... Dar nu te mai reține, spuse el, ridicându-se.

Se îndreptă grăbit spre ieșire și adăugă, cu o plecăciune:

– Voi suna mai târziu aici, ca să invit oficial familia Sarmento. Pe mâine.

***

Fură primiți chiar de Manoel, care făcu prezentările și o așeză pe Claire între Nicholas și senhor Marques. Inima tinerei bătea cu putere, urmărindu-l pe conte trecând elegant printre invitați.

– De când te afli pe insulă? întrebă Gilberto Marques.

– De trei luni.

– Nu te-ai plictisit? Ciudat... Dar ești ocupată, nu? Predai engleza lui Inez...

Se pricepea de minune să converseze despre orice. Claire se obișnuise cu continuul său murmur. Deodată însă, se opri, atât de brusc încât Claire întoarse capul să vadă ce-i atrăsese atenția.

– Divina Francesca, șopti el.

Claire și-o imaginase ca pe o portugheză tipică, dar Francesca Alvares era mai înaltă, blondă și cu tenul alb ca laptele, neatins de soare. Avea ochii căprui, strălucitori..

– Îmi pare rău că n-am fost aici să primesc oaspeții alături de tine, Manoel, spuse diva. Tâmpita de servitoare m-a lăsat să dorm prea mult și, după cum știi, îmi ia mai mult de o oră să-mi aleg rochia. Mă ierți?

– Pentru Francesca, toată lumea așteaptă, replică el, galant. Să-ți prezint prietenii mei de pe insulă, adăugă el.

Făcură înconjurul încăperii și ajunseră și la Claire.

– Este singura englezoaică de pe insulă. Curajoasă, nu? Îl are însă pe Nicholas, care veghează asupra ei.

– E iubitul ei?

– Nu. Îi e doar prieten.

Francesca acceptă un cocteil și plecă mai departe. Claire o auzi, rostind cu un accent emfatic:

– Îmi place foarte mult insula. Ți-am spus că ai greși aducându-mă aici. S-ar putea să nu mai vreau să plec niciodată de la castel.

– Îmi va face plăcere să rămâi, răspunse contele. Două luni nu vor fi însă de-ajuns.

Două luni! se gândi Claire. Atât de mult va sta? Îl va vedea pe Manoel în fiecare zi, se va scălda în piscină, se vor plimba prin grădină...

Instinctul îi spunea că o astfel de femeie putea avea orice bărbat voia. În plus, era destul de lipsită de scrupule pentru a-l manipula cum dorea.

Se ridicară cu toții pentru cină. Claire, alături de Gilberto, Francesca, la brațul lui Nicholas, iar Manoel cu senhora Gabrone.

Mâncarea era excelentă, discuțiile foarte interesante și cu toate astea Claire găsea totul foarte puțin atrăgător.

Când musafirii se reunir în salon, pentru cafea și un joc de bridge, Claire se retrase, gânditoare, să se plimbe prin grădină.

Aici îl zări pe Manoel și, simțindu-se vinovată, îi spuse, în chip de scuză:

– N-ar trebui să fiu aici, nu-i așa? Dar îmi place foarte mult grădina și nu cred că pot juca bridge în portugheză. Nici măcar în engleză nu mă descurc.

Manoel zâmbi:

– Nu e o crimă să fii puțin singură. Te-am văzut dispărând din cameră și m-am ținut după tine, sperând să te găsesc aici. Mă surprinde însă că ești... neînsoțită.

– Senhor Marques n-ar fi fost foarte bucuros dacă i-aș fi propus o ... evadare.

– Posibil, dar lui Nicholas i-ar fi plăcut.

Ceea ce îmi reamintește că s-a schimbat și mai mult de când nu l-am mai văzut. Ce s-a întâmplat?

Claire ezită. Ar fi fost simplu să-i spună ce știa, și anume că Inez era îndrăgostită de el. Dar nu era sigură de sentimentele lui Nicholas. Știa că o respectă și o admiră foarte mult pe Inez, dar își ascundea foarte bine trăirile mai profunde.

Îi putea oare povesti toate astea lui Manoel? Ar fi tratat-o cu cinismul lui obișnuit și ar fi luat în râs închipuirile ei romantice. Așa că se hotărî să dea un răspuns vag:

– Eu nu-mi dau seama de nici o diferență. De ce nu-l întrebi pe el?

– L-aș întreba. Dar un bărbat nu vorbește cu ușurință despre astfel de lucruri.

– Ce te face să crezi că e vorba despre ceva sentimental? Poate că nu se simte bine fizic! îndrăzni Claire.

– Nu cred, draga mea. Numai un bărbat sănătos poate munci cu atâta furie... are un avans de trei săptămâni deja față de contract. Vine des la Casa Venusta? întrebă el.

– În fiecare seară, la cină.

– Dar tu? Tu te duci la bungalou?

– Din când în când... În fond...

– În fond, ești englezoaică, interveni el. Cu toate astea, trăiești printre portughezi, zise el, rece, și trebuie să te conformezi obiceiurilor noastre. Unei tinere nu i se permite așa ceva. Vreau să-mi promiți că nu te vei mai duce niciodată singură la el.

– Ce vrei să spui? N-am făcut nimic... Oamenii de aici știu că Nicholas mi-e ca un frate. Nimeni nu mi-a interzis să-l văd.

– O fac eu, acum. Îmi promiți, da? își îmblânzi el glasul.

– Sigur, dar bănuiesc că o astfel de decizie i se va părea ciudată...

– Va înțelege, o asigură contele.

Înăuntru, se auzea muzică.

– Este vorba despre tânărul păstor care și-a găsit oaia rătăcită, explică Manoel.

– Sună ca un cântec de dragoste.

– Portughezii sunt mereu îndrăgostiți. Nu știai? Cu puține excepții...

– Iar tu ești una dintre aceste excepții. Presupun că responsabilă este bunica ta englezoaică, nu? Ai ceva din răceala britanică.

– Nu există gheață pe care focul să n-o topească. E un gând reconfortant, nu, Claire?

Tânăra tăcu, astfel că Manoel adăugă, cu o voce caldă:

– Rochia ta e subțire. Cred că ar trebui să intrăm în casă... S-a făcut răcoare.

La vederea contelui, Francesca se desprinse din mijlocul mulțimii de admiratori și se îndreptă spre el, cu brațele întinse:

– Manoel, meu caro. Te căutam.

Îl luă de braț și-l duse în celălat capăt al încăperii, privind-o pe Claire cu indiferență. Se așezară unul lângă altul și restul serii rămaseră împreună.

Când ospeții se hotărâră să plece, Manoel și Francesca îi conduseră până în hol, iar cântăreața o întrebă în șoaptă pe Claire:

– Ce durată are contractul pe care-l ai cu Inez?

– N-am fixat un termen.

– Și apoi, te vei întoarce în Anglia?

– Probabil.

– Englezii sunt ciudați și nu pricep nimic din spiritul latin.

Claire nu răspunse.

Inez și tatăl ei se aflau deja în mașină, așa că se grăbi spre ei. În minte îi rămase imaginea celor doi, în pragul ușii, făcându-le semne de adio.

Capitolul 5

Claire își ținu promisiunea făcută lui Manoel. Nu se mai duse la bulgalou și nici măcar nu mai trecu prin zonă, mai ales când știa că Nicholas era acasă. Cu toate astea, simțea nevoia să-l vadă și într-o bună zi plecă spre locul unde bărbatul muncea, sperând să-l găsească.

– Bună, o întâmpină el.

– Mă bucur să te găsesc, zise Claire.

Apoi tăcu, preocupată.

– Ești obosită? întrebă Nicholas.

– Nu, răspunse ea, amânând momentul discuției pentru care venise.

– Atunci?

– De ce te grăbești să termini lucrările aici, pe insulă, Nicholas?

– Poftim?

– Mi-a spus Manoel...

– Draga mea, începu Nicholas cu o urmă de sarcarsm în glas, credeam că tu și Manoel aveți lucruri mai importante de discutat.

Sunt în avans doar pentru că el e foarte generos cu termenele-limită.

– Deci, nu te grăbești să pleci din Santa Catarina?

– Dacă nu mi-ar fi plăcut locul, nu m-aș mai întors după terminarea podului. Ce s-a întâmplat? Te chinuie conștiința pentru că m-ai neglijat în ultima vreme?

– Nu, răspunse ea, ferm. Dacă ce spui e adevărat, de ce te ferești să vii la castel?

– Nu sunt portughez... și apoi, muncesc foarte mult...

Claire își dădu seama că nu va obține nimic de la el. Ar fi avut același rezultat și dacă vorbea unui zid. Se hotărî să schimbe vorba:

– Ce părere ai despre Francesca?

– E foarte frumoasă, dar nu știu nimic altceva despre ea. Are o carieră minunată și probabil că într-o bună zi te vei putea mândri cu faptul că ai cunoscut-o.

– Bărbații o adoră, spuse Claire.

– Și Manoel?

Nicholas zâmbi, apoi continuă:

– De ce să n-o adore? El și el bărbat, nu? Poate că și-a găsit în sfârșit perechea.

Continuând să zâmbească, bărbatul urmă, netulburat:

– Cu el, toate lucrurile sunt foarte rapide. Probabil că a zărit-o o dată sau de două ori la operă, i-a trimis flori după spectacol și... gata. Apoi, stagiunea s-a închis, iar Francesca trebuia să-și odihnească vocea. Astfel că, firește, Manoel a invitat-o la castelul lui de pe insulă. Se vor cunoaște mai bine și poate o va cere de soție.

Claire rămase fără glas.

Și ea își imagina la fel lucrurile, dar să audă aceeași părere de la un spectator obiectiv era totuși foarte dureros. Mai ales că Nicholas îl cunoștea pe Manoel și putea să-și formuleze o opinie în cunoștință de cauză.

– Dar... mi-ai spus că nu se va căsători niciodată, pentru că nu poate fi sigur de sentimentele femeilor. Pe de altă parte, e un tip cinic și consideră că dragostea e o nebunie frumoasă, nimic mai mult.

– Ți-a spus asta înainte sau după ce a întâlnit-o pe fermecătoarea Francesca?

Înainte. Desigur că înainte. Claire nu era atât de oarbă încât să nu vadă schimbările intervenite în felul lui de a fi în ultimele săptămâni. Oare Francesca reușise să străpungă platoșa lui de indiferență? Foarte probabil. Cei doi erau mereu împreună, iar femeia juca rolul de îndrăgostită cu mult farmec. Manoel, la rândul lui, părea încântat de jocul lor amoros de-a v-ați ascunselea. Îi făcea mereu complimente și-i permitea femeii să-și ia față de el niște libertăți neobișnuite. Claire văzuse toate astea, deși și-ar fi dorit să nu observe.

Capul începuse s-o doară. Doar nu venise la Nicholas, prietenul ei de nădejde, ca să i se confirme toate bănuielile!

– Manoel cunoaște atâtea alte femei frumoase. Dar asta nu l-a făcut să se căsătorească!

Argumentul ei era pueril, dar îl adusese în discuție din disperare, sperând că Nicholas va fi de acord cu punctul ei de vedere și o va liniști.

– Da, răspunse el gânditor, dar Francesca Alvares nu este numai frumoasă. Este celebră și are în față o carieră strălucită. Iar asta înseamnă că va avea garanția că inima ei îi aparține lui, nu averii sale.

– Totuși, spuse Claire, încercând să-și păstreze speranța, nu cred că Manoel se va căsători cu o femeie care va trebui să-și petreacă jumătate de an departe de el. E prea posesiv!

– Ce gândește Manoel e greu de aflat, dar putem să ne imaginăm. Cred că o găsește suficient de atrăgătoare pentru a o aduce aici, mai ales că femeia a venit însoțită doar de senhora Pantal. Ceilalți oaspeți pot fi doar un soi de camuflaj. Probabil, testează terenul. Și, dacă până la urmă își va da seama că o place sau o iubește destul pentru a o cere în căsătorie, îi va pretinde probabil să renunțe la cariera ei. Cât se poate de simplu!

Claire fu nevoită să recunoască faptul că prietenul ei avea dreptate. Avu dintr-o dată convingerea că Manoel o curtează tocmai pentru că, dacă se va mărita cu el, femeia trebuia să renunțe la un viitor profesional strălucit. În felul ăsta, contele va ști că Francesca îl alege pe el, nu averea, nici titlul său de noblețe. Nicholas înțelesese bine situația. Alte femei era frumoase, doar frumoase. Pe când Francesca avea ceva de sacrificat în schimbul iubirii.

– În sfârșit, cred că vom afla cât de curând decizia lui. Sincer, sper să se căsătorească, spuse Nicholas.

Apoi adăugă, cu un aer obosit:

– Trebuie să mă întorc în oraș. Te pot lăsa undeva în drum.

Claire coborî din mașină zece minute mai târziu și se îndreptă spre Casa Venusta, simțindu-se mai deprimată ca niciodată.

A doua zi, în timpul lecțiilor, Inez închise brusc cartea de poezie, după ce citise numai jumătate de pagină. Se ridică de pe scaun și se duse la fereastră, trăgând draperiile și lăsând lumina soarelui să inunde încăperea.

– Cred că am studiat destul. O să sun să ne aducă puțină cafea și vom ieși afară, s-o bem cu tata.

Bătrânul le întâmpină cu privirea sa veselă, ridicându-și ochii din ziar.

– Ai renunțat destul de repede astăzi, copila mea. Dar mă bucur de asta, mi-era dor de voi.

Cafeaua cu gheață fusese servită, alături de bucăți de ananas glasat. Ca majoritatea bătrânilor, senhor mânca vizibil încântat de delicatesele aduse. Gomes spunea că pofta de mâncare reprezenta și motivul cel mai puternic al însănătoșirii sale.

Servitorul tocmai strânsese masa, când mașina lui Manoel intră în curte.

– A, zise senhor Sarmento. Iată-l pe conte. Și-a luat o mașină nouă. Și Nicholas, prietenul tău, anunță bătrânul, încântat. Bom dias, amigos!

Manoel era vesel, fermecător. Urcă scările cu grația sa obișnuită și se înclină în fața gazdelor.

– Iată o scenă de familie pe gustul meu. Cum vă simțiți astăzi? L-am răpit pe Nicholas de la treburile lui și am venit să vă iau și pe voi la castel.

– N-am văzut în viața mea un om care să nu obosească deloc, așa ca tine. Stai puțin jos și bea un pahar de suc.

– Nu te deranja, Inez. Vă vom aștepta să vă luați pălăriile.

Nicholas se sprijini, obosit, de peretele verandei. Inez îi aruncă o scurtă privire și adăugă:

– Nu e nici un deranj. Chiar te rog, Manoel. Mă tem că nu vom putea să te însoțim astăzi la castel. Tata are nevoie de odihnă.

– Nu vă simțiți bine? întrebă Manoel, îngrijorat.

– Ba da.

– Atunci?

– Îmi pare rău, Manoel, se scuză bătrânul. Nu mă înțelege greșit, nu sunt bolnav. Dar prea multă lume în jur mă obosește.

Claire simți că speranțele ei se spulberă. Spre marea ei ușurare însă, bătrânul adăugă:

– Dar n-ar fi frumos din partea mea să stric distracția fetelor. Vor merge ele. Dar ai grijă, Manoel, să se distreze bine. Cu tine și cu Nicholas vor fi în siguranță, nu-i așa?

– Mai încape vorbă? zâmbi contele. Se vor distra de minune și le vom păzi ca pe propriile noastre surori. Să ne bem paharele de suc și să pornim.

Inez ezită. Ar fi preferat să stea cu tatăl ei. Dar toată lumea insistă, așa că fu nevoită să accepte.

Claire se duse în camera ei și se spălă pe față, apoi își alese o pălărie.

Îi părea rău de Inez, și-i admira demnitatea, dar în același timp era puțin furioasă pe ea. Chiar și atunci când se pare că ai pierdut bătălia dragostei, tot poți zâmbi persoanei iubite și poți spera că îți va răspunde la fel. Inez era lipsită de inițiativă. Dar poate că avea dreptate...

Claire refuză să mai adâncească problema și se grăbi să se întoarcă pe verandă.

Manoel stătea cu un pahar de vin în mână și o întâmpină zâmbind:

– Dacă ar fi momentul pentru un toast, aș închina în cinstea acestor ochi frumoși, senhorita, și a frunții înalte, cu gânduri sincere. Dar poate voi avea această ocazie în cursul serii.

Claire se simți copleșită de atenția lui, deși știa că este un maestru al complimentelor și că oricărei femei i-ar fi spus poate același lucru.

Se urcară în mașină, bărbații în față, iar ele două pe bancheta din spate.

Manoel era în toane bune.

– Astăzi, nu vor fi mulți oameni la prânz, la castel. Francesca și Dalena Monteiro, Gilberto și Rodrigo Texheira s-au dus la picnic. Și-au luat cu ei coșulețe și jocuri și au de gând să pescuiască. Dar mă tem că vor acosta și vor face numai baie...

Claire râse din toată inima. Vor petrece atâtea ore la castel, fără Francesca! Ce făcuse să merite o asemenea fericire?

Manoel conducea cu abilitate printre străzile întortocheate din spatele portului, negociind cu stăpânii măgarilor să se dea la o parte și oprindu-se să-i învețe pe copii să se ferească de mașini.

Zgomotul sirenelor din port fu lăsat în urmă și Claire zări în depărtare un grup de oameni stând în jurul unei movile de culoare alb-verzui.

Se ridică de pe banchetă să privească mai bine.

– Ce fac acolo? întrebă ea. E in?

– Nu, draga mea, zise Manoel, încetinind. Curăță porumbul.

Bărbatul opri în apropiere.

– Vrei să te uiți?

– Pot? Mi-ar plăcea, răspunse Claire, veselă ca un copil.

– O să merg cu tine.

– Și eu, interveni Nicholas calm, iar Claire pricepu că bărbatul se teme să rămână singur cu Inez în mașină.

Oamenii din jurul grămezii de porumb observară că, printre musafirii nepofiți, se află și contele. Femeile își plecară capetele.

– Vom avea o recoltă bogată anul ăsta, nu-i așa? întrebă Manoel, zâmbitor. Morile vor munci din plin. Ce repede vă merg degetele!

Femeile chicotiră, iar unul dintre bărbați răspunse:

– Știuleții sunt buni, excelență, și n-au paraziți.

Manoel alese din movilă un știulete și i-l dădu lui Claire.

– Vrei să vezi cum se curăță? Se deschid așa.

Nicholas desfăcu și el doi-trei porumbi. Claire își încercă la rândul ei puterile cu un porumb mai mare.

– Cu degetul mare, o sfătui Manoel, altfel o să-ți rupi unghiile. E mai greu decât credeai, nu?

Claire stătea între cei doi bărbați, iar Inez se afla lângă Manoel. Muncitorii, fără să-și întrerupă activitatea, o priveau curioși. Claire desfăcu răbdătoare trei porumbi..

– De-ajuns, zise Manoel. Ai văzut cu câtă rapiditate se desfășoară procesul în mâini experte. Să-i lăsăm acum pe oameni să-și continue munca.

Dar chiar atunci, unul dintre oameni strigă:

– Espigo rei. A senhora!

Uimită, Claire urmări brațul bărbatului care arăta un știulete roșu-portocaliu din coș.

– Ce am făcut? întrebă Claire, speriată.

Nicholas răspunse:

– Ai nimerit un știulete roșu. Sunt foarte rari. Portughezii îl numesc espigo rei – regele-porumb.

– Și de ce țipă? Înseamnă ghinion?

– Nu. Dimpotrivă.

Toată lumea vorbea în același timp, în guturalul grai insular, pe care Claire abia îl înțelegea. Se uită spre Manoel, care avea pe față veșnicul său zâmbet cinic. Ce naiba se întâmplase? Auzea strigându-se cuvântul beijo și-l privi intrigată pe Nicholas:

– Ce înseamnă asta? De ce toată lumea strigă ceva despre săruturi?

– Doar unul, răspunse el, nu foarte tulburat. Obiceiul spune că găsirea regelui-porumb te obligă să săruți pe unul dintre bărbații prezenți.

– Dar... nu vreau. Nu se poate să trecem peste asta?

– Și să le stricăm distracția? Nu cred.

– Să fim serioși! replică ea.

– Sunt foarte serios. Nu contează pe cine săruți. Nimeni nu ți-o va lua în nume de rău.

Cineva strigă, curajos:

– O beijo, senhora!

Ceilalți începură să aplaude.

– Sim, senhora, o beijo!

Claire roși și privi coșul.

– Hai să mergem, Manoel.

– Ți-e frică?

Claire se enervă teribil. Manoel putea să facă să înceteze gălăgia. Un scurt semn din mână, un zâmbet, și ar fi putut pleca toți spre mașină. În loc de asta, Manoel o privea râzând, ca și cum ar fi provocat-o să acționeze împotriva modestiei ei naturale.

Nicholas îi atinse ușor brațul:

– N-o lua foarte în serios. E o glumă, o formalitate.

Una dintre fete luă porumbul din coș și i-l întinse lui Claire. Manoel n-o lăsă însă să-l ia și puse mâna pe el, oferindu-i-l cu amândouă mâinile, ca și cum ar fi oferit o sabie unui cavaler. Cu dinții strânși și cu o sclipire ciudată în ochii ei căprui, acceptă darul și se întoarse spre Nicholas. Pe Manoel nu l-ar fi sărutat pentru nimic în lume.

Intenționase să-l sărute pe obraz, dar Nicholas își întoarse capul și buzele lor se întâlniră. Publicul aplaudă frenetic.

– Ai experimentat încă un obicei portughez, comentă Manoel, rece. Să ne continuăm drumul spre castel.

Claire stătea gânditoare pe bancheta din spate, realizând, în sfârșit, că pe parcursul întregului incident, Inez nu scosese nici un cuvânt. Oare credea că întâmplarea de mai devreme avea pentru ea vreo importanță? Spera că nu. Pentru ea, sărutul acesta nu contase. Dar, în adâncul sufletului ei, știa că Inez era supărată.

Cele câteva minute petrecute lângă oamenii care curățau porumb stricaseră cheful tuturor.

Manoel privea cu atenție drumul. Nicholas admira peisajul, iar Inez părea nervoasă.

De ce oare? Nicholas o asigurase că sărutul n-avea nici o semnificație. Într-adevăr, pentru localnici așa era. Obiceiul spunea că fata care-l găsește trebuie să sărute pe un om din mulțime și Claire crezuse că soluția cea mai inofensivă era Nicholas. Nimeni dintre cei care cunoșteau relația dintre ei, prietenia lor atât de veche, n-ar fi putut pricepe greșit alegerea sa. Dar Inez o făcuse. Și Claire își dădea seama că Manoel o învinovățea și el.

Mașina opri în fața castelului.

Senhor și senhora Monteiro se aflau în curte și Claire profită de prezența lor pentru a se îndepărta de ceilalți. Coborî imediat din mașină și se duse la cuplul Monteiro, care-i propuse să facă o scurtă plimbare prin grădină. Frumusețea zilei pălise și asta numai din pricina incurabilului obicei portughez de a valorifica potențialul de distracție al fiecărei întâmplări.

Prânziră într-un mic salon. Manoel fu o gazdă perfectă, ca de obicei, iar mâncarea delicioasă, tot ca de obicei.

După masă, Claire se gândi s-o urmeze pe Inez sus, în dormitor și să aducă vorba despre întâmplările dimineții.

Ar fi putut să spună, într-o doară:

"Nu i-aș fi cerut niciodată lui Manoel să oprească dacă aș fi știut ce urmează. Sărmanul Nicholas! N-a avut nici o vină..."

Iar Inez ar fi răspuns:

"E doar un gest fără însemnătate, cum a spus și Nicholas."

Apoi, amândouă și-ar fi amintit că el nu făcuse nimic ca să evite întâlnirea cu buzele lui Claire... Tânăra chiar se întreba dacă nu făcuse acest gest intenționat, ca s-o rănească pe Inez sau ca să-i arate cât de mult dorea să fie sărutat.

Ce încurcătură! Claire se hotărî să iasă din castel și, evitând curtea unde Manoel și Nicholas jucau tenis, o luă pe drumul către plajă.

Căzu pradă unei noi depresii. Ajunse pe plajă și se întinse la adăpostul unei stânci, gândindu-se la Manoel, Inez și Nicholas.

Nu stătu mult și se ridică, tremurând. Vântul devenise rece, iar valurile erau probabil înalte, pentru că ecoul lor se auzea până departe. Băteau în pereții peșterilor cu putere.

Claire se uită spre cer și văzu că norii aveau o ciudată bordură roșie.

O luă înapoi spre castel, urcând pieptiș stâncile și, când ajunse în vârf, aproape dădu peste Manoel de Castro.

– Unde ai fost? întrebă el, tăios. De ce șchioapătezi?

– Nu șchiopătez, răspunse ea, nervoasă. Dar merg greu, pentru că am pantofii plini de praf.

– Am să te aștept să-i cureți.

Claire se așeză și începu să-și scuture pantofii de praf, cu Manoel supraveghind-o îndeaproape. Tânăra se simți tentată să prelungească la nesfârșit acest moment.

– Eram îngrijorați din cauza ta. Ce-ai făcut de la masa de prânz încoace? întrebă el, nerăbdător.

– Am stat pe plajă. M-am odihnit.

El tăcu o clipă, apoi continuă:

– Mi s-a părut ciudat că ai plecat așa. De ce n-ai rămas cu Inez?

– Voiam să fiu singură.

El o ajută să se ridice, întinzându-i mâna. Îndată ce o văzu în picioare, îi lăsă însă mâna, privind-o cu atenție. Zâmbetul din colțul gurii arăta că Manoel era gata să înceapă obișnuitele sale observații critice.

– Singurătatea este o adevărată pacoste când iubești, nu-i așa?

Claire nu era dispusă să-i asculte ironiile.

– Da, aș putea spune că da, răspunse ea, provocator.

– Cel puțin ești sinceră, replică el, dur. Nicholas este norocos să fie iubit de cineva ca tine. Indiferența lui este nejustificată.

Urcau dealul către castel. Fațada de marmură se vedea deja. Copacii stăteau nemișcați.

Claire răspunse un pic greoi, din pricina oboselii:

– Mi se pare că te-ai răzgândit în unele privințe.

Nu demult mi-ai spus că Nicholas a devenit dureros de conștient de farmecele mele.

– Și încă este. Te place, dar nu e îndrăgostit. Și totuși, i-ai dat astăzi de gândit. S-ar putea să-și dorească mai mult decât un sărut.

Dinții lui de un alb perfect străluciră ironic în lumina soarelui:

– Data viitoare s-ar putea să se lipsească de espigo rei și de public...

– Cred că-l judeci greșit, zise Claire.

– Nu, draga mea. Îmi fac datoria să-i înțeleg dilema. Pe tine nu te înțeleg.

Ar fi fost mai bine pentru amândoi dacă te-ai fi limitat la povestea cu prietenia.

– Dar, Manoel, spuse ea, disperată, nu s-a întâmplat nimic între mine și Nicholas. Am fost prieteni de atâta vreme. L-am mai sărutat și altă dată... nu, nu de când am crescut, dar... niciodată nu m-a privit altfel din pricina asta.

– Nu?

Buzele lui se strâmbară.

– Dar am văzut foarte bine cu toții că sărutul tău l-a schimbat. A fost tăcut, n-a avut poftă de mâncare și a jucat tenis execrabil. Ce naiba crezi că a provocat toate astea?

Mi se pare, senhorita, că a fost o zi nefericită pentru multă lume cea în care ai aterizat pe insulă.

Cuvintele lui o lăsară fără replică. Îl urmă, mecanic, și constată cu uimire că putea încă respira.

În holul castelului, se întâlniră cu Inez.

Manoel privi dincolo de Claire și se înclină:

– Scuze. Trebuie să mă duc să comand băuturi.

Claire nu răspunse nimic. Simțea că se sufocă, că totul în jur nu era decât o ceață de suferință și amărăciune, din care știa că nu există decât o singură ieșire: să nu mai vină la castel o vreme.

Capitolul 6

Spătămâna care urmă i se păru interminabilă.

Nu mai făceau lecții, nu mai citeau poezie... Inez stătea închisă în cameră și scria mereu scrisori, iar Claire petrecea ore întregi pe balcon, privind marea și copacii.

Se vedeau foarte rar.

Durerea pricinuită de schimbarea intervenită în relația lor era aproape insuportabilă. Nu-i păsa de nedreptatea acestei situații, dar voia s-o îndrepte. Inez părea însă că se ferește de o discuție fățișă. Claire ar fi preferat o confruntare deschisă despre acel sărut fără însemnătate, iar dacă situația ar fi necesitat să-și ceară scuze, era dispusă și la asta, cu dragă inimă chiar. Nu-i plăcea să se ascundă și să trăiască așa.

Și cu cât trecea vremea, cu atât prietenia lor era mai greu de refăcut. Poate ar fi fost mai ușor dacă Nicholas și-ar fi păstrat obiceiul de a-i vizita. Dar nu veni patru zile la rând. Alarmat, senhor Sarmento se hotărî să-i trimită un bilet la bungalou.

A doua zi, Nicholas sosi devreme, pentru a-l găsi pe bătrân pe verandă.

– De ce ne-ai neglijat, fiule? întrebă omul. Ne-ai lipsit foarte mult. Nu trebuie să renunți niciodată la un bun obicei.

– Îmi pare rău, dar am avut foarte mult de lucru în ultima vreme.

– Tot cu drumul ăla al tău? Dar soarele apune repede și nu poți lucra pe întuneric.

– Suntem într-o etapă foarte importantă a lucrărilor, senhor.

– Chiar și așa, trebuie să te odihnești. Nu arăți prea bine, Nicholas, iar fetele mele nu mai zâmbesc când tu nu apari. Uite ce fericite sunt să te vadă! Te vei revanșa rămânând în seara asta la cină.

– Mi-ar plăcea să rămân, dar este imposibil. Contele mă așteaptă la cină, la castel.

– Păcat. Atunci, mâine? insistă senhor Sarmento.

– Mâine și poimâine trebuie să mă întâlnesc cu doctorul Gomes. Muncitorii sunt epuizați și necesită un control medical.

Senhor fu convins, dar cele două tinere părură foarte dezamăgite. Se părea că Nicholas era hotărât să înceteze vizitele regulate la familia Sarmento.

Despre Manoel auziseră zvonurile obișnuite, dar din ce în ce mai îngrijorătoare. Cel puțin pentru Claire. Localnicii care fuseseră invitați la castel povesteau că Francesca era mereu prezentă în preajma contelui și bărbatul părea îndrăgostit de ea. În fond, era o femeie educată, de familie bună. Devenise cântăreață doar pentru că ar fi fost păcat să lipsească lumea de încântătoarea ei voce. Mulți îl invidiau deja pe conte.

Claire îndură toate bârfele cu stoicism.

Probabil că ea era numai una dintre nenumăratele victime ale atracției fatale exercitate de Manoel. Nu putea lupta împotriva acestei nenorociri, dar putea măcar să aibă demnitatea lui Inez, care își găsea liniștea în lectură și scrierea unor interminabile epistole.

Într-o zi, Claire află motivul acestei asidue corespondențe. Cele două fete luau masa cu bătrânul Sarmento. Claire fusese la plimbare toată dimineața și se întorsese hotărâtă s-o implore pe Inez să-și reia lecțiile zilnice, pentru a-și justifica prezența aici, pe insulă. Trebuia să muncească. Altfel, o lua razna.

Fu însă împiedicată să-și pună în aplicare planul. Atmosfera i se păru schimbată. Era evident că Inez și tatăl ei discutaseră niște lucruri foarte importante și nu tocmai plăcute.

Bătrânul îi puse lui Claire în farfurie o felie de șuncă și piept de pui rece, apoi se ocupă de Inez, care-și privea gânditoare farfuria.

Inez începu să vorbească, cu un ton liniștit, dar evitând s-o privească pe Claire în ochi.

– Eu și tata am vorbit despre foarte multe lucruri în dimineața asta și am stabilit un plan de viitor care te privește și pe tine. Îți amintești că fratele meu s-a logodit?

– Da, răspunse Claire.

– I-a cerut tatei să aprobe ziua nunții hotărâtă de el, care este foarte aproape. La început, ne gândeam să mergem doar la ceremonie, ceea ce însemna să părăsim insula pentru o săptămână. Te-am fi lăsat în grija Enricăi. Dar mai multe motive ne-au făcut să ne schimbăm planurile. Tata se simte mult mai bine, și atâta vreme cât nu depune efort, mediul din Portugalia nu-i va dăuna. Și apoi, mai e și problema afacerilor pe care

acum le conduce fratele meu... El și soția vor pleca într-o vacanță... în luna de miere cum spuneți voi. În sfârșit, am decis să închidem Casa Venusta și să ne întoarcem la Oporto definitiv.

Veștile erau catastrofale, iar Claire nu era pregătită să le facă față. Mintea ei refuza să înțeleagă sutele de consecințe implicate.

I se păru dintr-o dată că afară e foarte cald. Chiar și briza care adia devenise fierbinte ca o lavă.

– Nu vrei să pleci de pe insulă? întrebă Inez.

– Nu... în Portugalia.

Sunetul propriei voci îi dădu curajul să continue:

– Mi-ar plăcea să vizitez țara, dar nu știu pe nimeni acolo și ar trebui să-mi câștig existența.

– Vei sta cu noi.

– Și tu, și senhor sunteți foarte drăguți, dar nu cred că se cuvine.

– Vrei să spui că de insulă te leagă prezența lui Nicholas, care nu numai că-ți cunoaște limba, dar te și înțelege. În Portugalia, nu vei avea prieteni englezi. Înțelegem asta și de aceea te vom lăsa pe tine să decizi. În ce ne privește, vrem să plecăm la sfârșitul săptămânii viitoare, cu avionul. Vei avea timp să te gândești.

Masa se desfășură apoi în liniște. Bătrânul Sarmento se ridică și se duse să se odihnească în camera lui.

Inez nu-i urmă însă exemplul. Rămase în hol, ezitând, și-i spuse lui Claire:

– Nu puteam spune toate astea în prezența taitei, dar vreau să știi, Claire, că noi două nu trebuie să fim rivale. Nu voi regreta niciodată că ai venit pe insulă. Îmi placi foarte mult și nu vreau să crezi că sunt geloasă

din pricina relației tale cu... Nicholas. Mi-aș dori să fim mereu prietene, dar... lucrurile sunt altfel... Nu fi tristă, draga mea. Viața înseamnă schimbare.

Claire se plimbă singură prin grădină, gândindu-se. Inez avea douăzeci și șapte de ani. Probabil că reușise să-și creeze un sistem de apărare care s-o ajute să treacă mai ușor peste dezamăgiri și dureri. Părea că putea să controleze orice situație. Dar hotărârea ei părea atât de puțin necesară, atât de inutilă. Nu era ca și cum Nicholas ar fi avut o altă prietenă. Era liber să iubească. Era inteligent și priceput în munca sa, iar în curând avea să devină director la firma de construcții a lui Manoel. Dacă și-ar fi permis luxul de a o iubi pe Inez, ar fi fost atât de fericiți împreună!

Deodată, Claire se opri. Cum va primi Nicholas vestea plecării familiei Sarmento din Santa Catarina? Care-i va fi reacția? Oare Inez încerca să-l forțeze la un gest decisiv, la o declarație deschisă? Într-un impuls de moment, Claire o luă pe drumul spre dealuri, sperând că avea să-l găsească pe Nicholas la lucru.

Știa că noile case erau aproape de finalizare și supravegherea lor era lăsată în grija unui asistent, astfel că Nicholas se afla probabil la noul drum.

Ajunse pe faleză și auzi un zgomot sinistru care venea dinspre oraș și își răspândea ecoul de-a lungul mării. Începuseră să dinamiteze stâncile de la capătul celălalt al drumului.

Probabil că nici nu i se va da voie să intre în perimetrul de lucru și să-l vadă pe Nicholas.

Disperarea o făcu să se grăbească. În loc s-o ia direct spre drum, alese să urce și să meargă pe străduțele întortocheate, care se uneau cu drumul ceva mai departe.

Strada pe care mersese avea o inscripție pe care scria în portugheză: "Atenție! Dinamită!"Se strecură pe sub sfoara care bara drumul și privi în ambele părți.

Această parte a drumului era îngustă și lipsită de copaci. De jur-împrejur se vedeau oameni învăluiți într-un nor de praf, încărcând pietrele rezultate din explozie. Pe iarba încă verde din dreapta ei, zări o cabină. Era, desigur, biroul portabil al lui Nicholas despre care auzise, dar pe care nu-l văzuse niciodată până acum. O luă la fugă înspre el, sperând că avea să-și întâlnească prietenul.

Claire privi printr-o crăpătură din perete și văzu masa de lucru a lui Nicholas. Veselă, ciocăni la ușă și intră fără avertizare în căldura sufocantă din interior, unde miroasea a spray de țânțari.

Uimit, Nicholas își ridică privirea din hârtiile împrăștiate pe masă și sări în picioare.

– Claire, draga mea! Ce naiba cauți aici? E periculos!

– Știu. Dar trebuia să te văd neapărat, chiar dacă riscam să nimeresc tocmai în mijlocul unei explozii. Pot să stau?

El îi întinse un scaun.

– Desigur că poți. Dar e vorba despre reguli. Nu e permis accesul nici unui vizitator, ci doar al muncitorilor. Altfel, se pot întâmpla incidente neplăcute. Nu vom face o nouă explozie decât peste o oră, dar nu te pot lăsa să rămâi aici mai mult de cinci minute. Ce s-a întâmplat?

Claire îl privi cu atenție. Părea grăbit, distant.

De altfel, poate avea dreptate. Nu era momentul pentru o discuție serioasă.

– Nicholas, vei veni la Casa Venusta în seara asta? întrebă ea, după un moment de gândire. Ne întâlnim în fața casei tale la cinci jumătate și mergem împreună. Vom vorbi atunci.

– Mă tem că nu pot.

– Oh!

Toate speranțele ei se risipiră.

– În ultima vreme ai mereu treabă, nu te mai vede nimeni... Dacă nu vrei să vii în seara asta, atunci vom vorbi acum, oricât de mult timp ar necesita discuția. Nicholas, familia Sarmento vrea să plece de pe insulă la sfârșitul săptămânii viitoare. Vor închide vila și vor lua cu ei toți servitorii în Oporto.

Ceva se schimbă în atitudinea lui.

Dar imediat, Nicholas își reluă înfățișarea obișnuită. Înconjură masa, își trase un scaun și își întinse picioarele cu un aer nepăsător.

– Ce lovitură pentru tine! zise el.

– Pentru mine! exclamă ea. Nu mă interesează ce se va întâmpla cu mine când vor pleca. Nicholas, ești atât de drăguț... dar nu asta voiam să-ți spun... știu că n-am dreptul să-ți vorbesc despre asta, dar...

– Atunci, nu vorbi, îi tăie el vorba. Multe dezastre pe lumea asta se întâmplă din pricină că oamenii nu-și văd de treaba lor și se amestecă în viața altora. E mai bine să lași lucrurile să evolueze în felul lor. Inez ți-a cerut să pleci cu ei?

– Da, dar nu pot merge, și știe foarte bine de ce. Engleza ei este aproape perfectă, nu mai are nevoie de mine. Dar nu asta e problema.

Își ținu răsuflarea și adăugă cu greutate:

– Inez pleacă, Nicholas. Asta nu înseamnă nimic pentru tine?

Nicholas ridică din sprâncene.

– Bineînțeles că înseamnă. Înseamnă că senhor Sarmento se simte destul de bine pentru călătorie, și mă bucur să aud asta. Nu vrei să te duci cu ei, ca oaspete, pentru vreo lună?

– Nicholas, te rog!

Bărbatul ridică din umeri:

– Ce vrei să fac? Te-am adus aici pentru ca mediul nou să te ajute să treci peste perioada dificilă din viața ta. Asta s-a și întâmplat, dar trebuia să-ți dai seama că șederea ta în Casa Venusta se va sfârși cândva. Voi face tot ce pot pentru tine, desigur. Ai putea să rămâi aici pentru opt sau zece săptămâni, până când contractul meu se va termina, și te voi duce chiar eu înapoi în Anglia. Mi-ar plăcea foarte mult.

Claire exclamă, exasperată:

– Ți-am spus că nu mă interesează ce se va întâmpla cu mine. La tine mă gândesc acum, la cum te va afecta plecarea asta. Nu suferi că Inez va pleca din viața ta pentru totdeauna?

Nicholas zâmbi. Era zâmbetul unui om care se educase să accepte tot ce viața îi oferea.

– Nu ești cam melodramatică, draga mea? Pentru totdeauna înseamnă mult. Când mă voi stabili la Lisabona, voi putea s-o văd din nou. Poate nu peste un an sau doi, dar cândva... Vezi tu, Claire – vocea lui părea indiferentă – ești încă foarte tânără și acorzi o importanță mare unei prietenii obișnuite. Ăsta e apanajul tinereții. Crezi că imposibilul se poate realiza.

Dar viața e mai simplă când recunoști deschis că ai limite și te aștepți la mai puțin decât meriți.

– Ești fatalist!

– Nu, draga mea. Mă bazez pur și simplu pe logică, o calitate pe care multe femei o disprețuiesc. Nu vreau să te conving că e mai bine să renunți la intuiție și la sentimentele tale, pentru că știu că n-ai face-o oricum și ești mai simpatică așa. Dar sunt mai bătrân decât tine și știu foarte bine ce trebuie să fac.

– Vreau să fii fericit, Nicholas.

Bărbatul se ridică și veni lângă ea.

– Am depășit cu mult cele cinci minute. Trebuie să pleci.

Claire insistă:

– Vei veni la familia Sarmento?

– Poate săptămâna viitoare. Anunță-mă dacă vrei să găsesc un avion care să te ducă înapoi în Anglia. Necesită timp. Dar te sfătuiesc să privești chestiunea asta puțin egoist. Acum, că știi foarte bine portugheza, poți rămâne pe Santa Catarina. Îți vei găsi cu ușurință o nouă familie... Sau vei putea s-o ajuți pe bătrâna învățătoare de aici. Gândește-te la oferta asta și vom mai discuta. Ne vedem sâmbătă. Ne întâlnim pe faleză la ora prânzului și mergem în excursie pe dealuri.

Claire acceptă și se pregăti de plecare.

Dar nu făcu nici doi pași și simți că se sufocă, zărind o urmă înaltă care se îndrepta spre cabina lui Nicholas.

– Nicholas! strigă ea.

Bărbatul ieși.

– E Manoel, zise ea, înspăimântată.

Ia-l de aici și du-l să vadă drumul. Între timp, eu voi pleca neobservată.

Nicholas nu înțelese imediat cererea ei și reacționă cu întârziere.

Între timp, Manoel ajunse în fața intrării. O privi pe Claire rece și critic, dar nu uită să facă plecăciunea obișnuită.

– E nevoie de tine la drum, prietene. S-a întâmplat un accident la unul dintre vagoane și nimeni nu se pricepe să facă nimic, îi spuse el lui Nicholas.

– Claire tocmai pleca...

– O voi conduce eu. Te rog, du-te să-l vezi pe muncitorul accidentat.

Nicholas zâmbi către Claire:

– Vei fi certată, o avertiză el. Acceptă-ți pedeapsa.

Timp de un minut, Claire și Manoel nu schimbară o vorbă. Dar atmosfera era tensionată, și nu numai din pricina soarelui care ardea deasupra capetelor lor. Manoel era furios.

– Crezi că regulile sunt făcute pentru alții, nu pentru tine! Toate intrările pe drum sunt blocate și inscripțiile spun clar că accesul e interzis. Ce cauți aici?

– Trebuia să-l văd pe Nicholas. Nu e vina lui, nu știa că vin.

– Nici nu mă îndoiam. Nu te-ar fi expus unui asemenea pericol. Ai venit din propria ta voință ca să vorbești cu el ceva ce nu suferea amânare. Ce mai pui la cale?

– Nimic, te asigur! Dar s-a întâmplat ceva foarte serios. Îmi pare rău că am încălcat regulile...

– În expresia ta nu se citește nici o urmă de regret, iar regulile sunt făcute pentru a te proteja. Nu trebuie să le ignori cu atâta nepăsare.

De ce ai venit la Nicholas?

Vocea îi deveni rece, tăioasă

– E ceva obișnuit la tine în țară ca o femeie care se crede îndrăgostită de un bărbat să-l urmărească peste tot, până și la muncă? Nu cred. În orice caz, aici, pe insulă, eu nu tolerez un astfel de comportament.

Asta întrecuse orice măsură. Claire izbucni:

– Te asigur că dacă aș fi știut că te întâlnesc aici, n-aș fi venit. Voiam să discut cu Nicholas o problemă personală, care nu suferea amânare.

– Am priceput asta, răspunse el, sarcastic. Și v-ați lămurit?

– Nu, replică ea. Insula l-a schimbat și nu mai e Nicholas pe care-l cunoșteam. Ai spus că eu sunt cauza nefericirii sale...

Manoel ridică brațul ca s-o oprească:

– De-ajuns. Nu mai țipa. Haidem în mașină și te voi conduce acasă.

– Mulțumesc, dar prefer să merg pe jos.

– Ba nu, vei merge cu mine.

– Te înșeli. Voi merge pe jos. Nu pot să stau în același loc cu tine. Mă sufoc... Iar văzând cum îmi poruncești mă umple de dispreț pentru mine însămi.

Manoel nu se mișcă. Strălucirea din ochii lui o înfricoșă.

– Haide, senhorita. Te conduc acasă.

Pentru o clipă, Claire se gândi să se opună în continuare. Dar știa că urmările vor fi grave.

Mașina era aici, în fața ei. Manoel o prinse de mână și deschise portiera, apoi o împinse înăuntru.

Se așeză la rândul lui pe scaunul șoferului.

– Acum, poți să începi să te sufoci și să te disprețuiești.

Se opriră în fața Casei Venusta.

– Manoel! exclamă Inez, ieșindu-le în întâmpinare. Nu te-am mai văzut de mai bine de o săptămână. Ești atât de ocupat cu musafirii tăi încât ai ajuns să-l neglijezi pe tata?

– Ce mai faci, Inez? zâmbi el.Tatăl tău se odihnește, acum. Poate voi veni în vizită săptămâna viitoare.

– Poate? E atât de greu să te desparți de fermecătoarea ta privighetoare? Am auzit că Francesca a început din nou să cânte.

– Puțin.

– Săptămâna viitoare vom da o petrecere acasă. Nu mi-aș dori să așteptăm până atunci ca să te vedem, dar vă invităm pe tine și pe Francesca, la masa de prânz sau de seară. Îți cer asta ca pe o favoare personală.

– De-abia aștept și sunt foarte onorat. Sunt sigur că Francesca va fi încântată.

Făcu o plecăciune și-i sărută mâna. Se plecă și în fața lui Claire, dar n-o privi și nici nu-i zâmbi.

Inez privi mașina plecând și o așteptă pe Claire să intre în casă.

– Manoel părea ciudat, zise ea, gânditoare. Nu l-am văzut niciodată atât de distant. Dat fiind că vom părăsi în curând insula, ar fi fost normal să vrea să-l vadă pe tata. Ar fi putut să rămână...

Claire era prea obosită și prea deprimată ca să mai încerce o abordare diplomatică. Se simțea la capătul puterilor.

– Nu știe că plecați, spuse ea.

Tânăra o privi surprinsă:

– Nu i-ai spus? Atunci, ce va crede despre invitația mea?

Nu-și imaginează că a fost poftit la masă ca să-și ia rămas-bun de la prietenii lui.

– Va afla cât de curând.

– Dar, Claire... Manoel te-a adus aici din oraș, nu? întrebă Inez, încruntată.

– De la noul drum, o corectă Claire.

– Înțeleg. Ai fost la Nicholas. Și – Inez ridică din umeri – care a fost reacția bunului nostru prieten?

– Era ocupat, dar i-am spus ce am avut de spus. Cred că vestea l-a șocat.

– Probabil. I-ai spus că aș vrea să pleci cu noi?

– Da, dar i-am spus și faptul că nu pot accepta generozitatea voastră. În schimb, mi-a propus să rămân pe insulă ca s-o ajut pe învățatoarea de aici.

Se părea că Inez nu avea nimic de adăugat. Claire intră în hol și spuse:

– Mi-e cald. Mă duc să mă schimb.

Dar nici chiar în pijamaua răcoroasă de mătase, Claire nu putu scăpa de fierbințeala care-i cuprinsese întregul trup. Chiar și simplul fapt de a se gândi la evenimentele săptămânii viitoare o înspăimânta. Dacă trebuia să plece de pe insulă, știa că viața ei se va termina.

Era adevărat că Manoel îi devenise dușman, un dușman aprig și crud, dar ea îl iubea la fel de mult. Mai mult, știa că-l iubea platonic și că nu va cunoaște niciodată pasiunea dragostei lui... Dar ar fi îndurat orice, chiar și furia lui, dacă asta însemna să rămână alături de el.

Căldura serii era copleșitoare.

Soarele se scurgea pur și simplu pe cer și se scufundă în sfârșit în mare. Cerul era întunecat, lipsit de stele și briza nu mai legăna ramurile copacilor. Claire era sigură că va ploua.

Abia aștepta întâlnirea de sâmbătă cu Nicholas. Aveau să urce pe dealuri și să discute prietenește, așa cum se obișnuiseră de atâta vreme – deși prietenia lor nu mai fusese la fel de liniștită în ultima vreme – și poate va găsi momentul să-i împărtășească dragostea ei pentru Manoel. Ce ușurare ar însemna pentru ea!

Dar se întâmplă ceva care amână nedefinit întâlnirea de sâmbătă.

Capitolul 7

A doua zi, insula se trezi sub un cer întunecat de culoarea plumbului.

Marea era înecată în ceață și valurile loveau sălbatic țărmul. Munții aveau o coroană de nori întunecați. Vântul invadă casa și o răcoare ciudată se simți în aer. Gresia din hol deveni atât de rece și de neprimitoare, încât fu acoperită cu covoare aduse din celelalte camere.

– Se pare că suntem înconjurați de furtuni. Aerul se va răci, spuse Inez.

După o noapte nedormită, care aduse pe fața ei o paloare neobișnuită, Inez rămăsese la fel de calmă și de resemnată. Începu să strângă lucrurile, metodic. Goli sertarele și sortă hârtiile. Coșul de gunoi se umplu de foi scrise mărunt. Cărțile valoroase fură împachetate. La fel, argintăria.

Inez mai puse deoparte cutia de ceai din porțelan franțuzesc și câteva alte ornamente dragi. Nu erau multe de strâns. Nu puteau goli casa până la petrecerea de săptămâna viitoare.

Și apoi, servitorii vor rămâne aici, ca să strângă lucrurile și să le trimită la Lisabona.

– Mă ajuți să scriu invitațiile pentru prietenii noștri? o întrebă Inez pe Claire. Vom face una și apoi o vom copia, schimbând doar numele și modul de adresare. Va fi o activitate perfectă pentru o dimineață ca asta.

Treaba le luă destul timp și nu terminară decât către prânz. Plicurile fură strânse într-un sertar, așteptând să fie trimise la reședințele vecine în cursul după-amiezii.

După masă, Inez se duse să se odihnească, iar Claire rămase pe verandă, până când fu alungată de o pală puternică de vânt, care trânti cu zgomot ușile și ferestrele casei. Ceva lovi puternic în geamul mare și servitoarea țipă, cu glas ascuțit. Claire se ridică, închise ferestrele verandei și intră. Privi uimită furtuna care se dezlănțuise în grădină. Palmierii se agitau frenetic sub vânt, florile fură plecate la pământ. Claire o auzi pe Inez coborând în grabă scările. Vântul devenise mai puternic. Locuința părea că se clatină din temelii. Cele două tinere se uitară lung una la alta, întrebându-se ce avea să urmeze.

Cerul întunecat fu brăzdat de fulgere, urmate de bubuituri puternice de tunet și ploaia începu să curgă în valuri.

Ploua de două ore încheiate. Băură ceaiul și se pregătiră pentru o după-amiază de potop.

Claire se gândea la cei opt musafiri ai castelului. Probabil că se distrau jucând biliard sau vizitau galeria unde contele își păstra colecția de artă portugheză. Castelul fusese martorul multor asemenea furtuni și rezistase de-a lungul secolelor.

Probabil că Francesca se va speria și Manoel va fi acolo s-o liniștească.

Claire aproape că-i auzea vocea blândă spunând:

"Zgomotul vine dinspre mare... În castel ești la adăpost, Francesca. Mâine vei vedea că toate casele sunt la locul lor și localnicii vor fi fericiți că aerul s-a răcorit!"

Claire era nervoasă din pricina vremii și a propriilor gânduri. Inez stătea liniștită și-și vedea de lucrul ei. Oare la ce se gândea? La Nicholas, care stătea singur în bungalou? La ziua când plouase și-și găsiseră adăpost la el acasă?

Fulgerele și tunetele nu conteneau. Ploaia cădea în cascade și părea că nu se va termina niciodată.

Claire începu să se plimbe pe hol și se opri în fața micii ferestre care dădea spre verandă.

Zări o mașină care se apropia, dar crezu că ploaia îi joacă feste. Era mașina lui Manoel.

Asta însemna că fusese nevoit să vină prin oraș, să înfrunte noroiul și pietrele căzute în drum, rafalele de ploaie... numai să ajungă aici. De ce să fi făcut așa ceva?

Dar nu Manoel ieși din mașină și fugi grăbit prin ploaie până în fața casei. Era Rodrigo Texheira. Claire deschise ușa și bărbatul intră în hol, abia răsfulând.

– Ce s-a întâmplat? Manoel a pățit ceva? întrebă ea, disperată.

– Nu. Nu te alarma. Manoel m-a trimis să vă spun... că s-a întâmplat un accident.

– A fost cineva rănit?

– Da.

Bărbatul făcu o plecăciune la vederea lui Inez.

– Manoel mi-a cerut să vă anunț, pe tine Claire, și pe Inez, că Nicholas a fost rănit.

– Nicholas!

Inez se albi la față, iar ochii ei străluciră ciudat. Pentru o clipă, Claire crezu că avea să leșine. Dar Inez se stăpâni și întrebă:

– E grav?

– Nu se știe. Are două coaste rupte.

– Unde e? întrebă Claire.

– L-au dus acasă. Manoel mi-a spus să vă duc acolo, dar să vă povestesc mai întâi cum s-a întâmplat, ca să nu facem gălăgie acolo.

Rodrigo părea îngrijorat, dar le zâmbi încurajator.

– A fost așa. Pe timpul furtunii, eu și Manoel eram în salon, la castel. La un moment dat a venit un om pe cal. Manoel a vorbit cu el și a aflat că, în ciuda semnelor de furtună, Nicholas a plecat la lucru de dimineață. Când ploaia a început, a trimis acasă muncitorii. Când s-a dezlănțuit vântul, se afla pe o stâncă.

– Și ce a făcut?

– Omul crede că s-a ascuns într-o peșteră. Nu putea merge pe o astfel de vreme. Ploaia cădea în valuri. Probabil că a măturat cu totul stânca și a căzut.

– Rodrigo, zise Inez, umezindu-și buzele, stânca a căzut peste Nicholas?

– În parte... Din fericire, nu și-a pierdut cunoștința pe loc. Avea în buzunar pistolul de avertizare cu ajutorul căruia dădea semnalul pentru explozie. Era încărcat. A tras și cineva l-a auzit...

– A stat mult acolo?

– Cei care l-au găsit au anunțat doctorul și apoi unul din ei a venit și la castel.

– Și după aceea?

– Manoel și cu mine am plecat imediat într-acolo. Am condus foarte repede. Am ajuns chiar înaintea doctorului Gomes. Acesta a adus ambulanța. Manoel voia să-l ducem la castel, dar doctorul a spus că e prea departe.

– Așadar sunt la bungalou acum? Ne duci și pe noi?

– Desigur. Drumul e prost, dar distanța e scurtă.

– Mă duc să aduc hainele de ploaie, zise Claire.

În alte condiții, drumul până la bungalou pe o astfel de vreme ar fi fost înspăimântător. Dar acum, Claire se gândea că Manoel le-ar fi dus la Nicholas mai repede și fără atâtea zgâlțâieli. Cu toate astea, îi era recunoscătoare lui Rodrigo pentru că le ajuta.

Ploaia lovea fără milă în mașină și aproape că nu se vedea nimic în față. Claire, care știa bine drumul, exclamă:

– Uite copacul. Trebuie să oprim.

Lăsară mașina lângă gardul viu, aproape de ambulanța cu care venise doctorul.

Începură să meargă cu greu pe cărare. Rodrigo deschise ușa și le făcu loc să intre.

– Manoel e în dormitor, cu doctorul, spuse el.

Inez rămase în picioare lângă masă. O lacrimă i se zări pe obraz. Apoi a doua...

Emoționată, Claire îi spuse lui Rodrigo primul lucru care-i veni în minte:

– Am vrea ceva de băut. Poți să-l rogi pe servitor să ne aducă niște apă?

Probabil că și Rodrigo fu ușurat să părăsească încăperea. Lipsi câteva minute, iar Manoel și doctorul ieșiră din dormitor înainte ca el să se întoarcă.

– Odihnă și medicamente. Voi reveni mâine. Cineva trebuie să stea cu el peste noapte, șopti doctorul.

– Desigur. Va fi bine îngrijit, răspunse Manoel.

– Bine. Mă întorc la spital. Sună-mă dacă se întâmplă ceva. La revedere.

Manoel se plecă în fața lui și deschise ușa.

Se întoarse în cameră și se uită cu atenție la Claire:

– Regret cele întâmplate, spuse el, formal. Rodrigo v-a explicat, poate, că accidentul a fost serios, dar nu grav...

– E... conștient?

– Da, dar i s-a dat un calmant. E pe punctul să adoarmă. Te-am anunțat pentru că îi ești ca o rudă. Poți să te duci să-l vezi.

Înainte ca ea să replice, Inez făcu un pas în față și-l privi pe Manoel cu lacrimi în ochi:

– Manoel, aș vrea să-l văd pe Nicholas.

Claire văzu cum trăsăturile bărbatului se înăspresc. Probabil că se gândea dacă așa ceva se cuvine. Inez era palidă și suferea.

Pe un ton scăzut, Claire interveni:

– Inez trebuie să intre prima.

Câteva clipe, Manoel rămase nehotărât, apoi îi zâmbi blând lui Inez:

– Nu plânge, draga mea. Va fi supărat dacă te va vedea plângând.

A doua ușă.

Inez își șterse lacrimile cu batista și intră în cameră.

Manoel îi dădu lui Claire un scaun și o pofti să se așeze.

– Deci așa, zise el, așezându-se la rândul lui. Oare când o să se termine comedia asta?

Rodrigo intră cu paharele de apă și câteva bucățele de lămâie. Manoel aruncă apa și se duse la bar.

– Să nu-mi pui whisky, spuse Claire. Vreau apă, te rog.

– Vei bea apă cu whisky și cu puțină lămâie.

– Manoel...

– Vei bea whisky, repetă, întinzându-i paharul.

Claire ascultă. Se simțea obosită.

Rodrigo se duse la fereastră, urmărind ploaia. Manoel goli repede paharul și-și mai turnă unul, apoi se întoarse la masă. Claire își dădu seama că avusese dreptate când îl descrisese ca pe un bărbat diferit de ceilalți. Ochii lui păreau obosiți și riduri mici i se vedeau pe chip, dar expresia lui părea lipsită de orice emoție. Ținea mult la Nicholas, știa asta. Probabil că era îndurerat de situația în care se afla prietenul lui. Dar nimic nu lăsa să se vadă asta. Claire spera că Manoel va spune ceva amabil, că va alunga tensiunea și teama.

În loc de asta, îi auzi vocea plină de cinism:

– Încearcă să te relaxezi, Claire. Ar fi mai bine dacă ai putea să plângi, dar se pare că englezii nu fac așa ceva în prezența altora. Termină-ți băutura și relaxează-te.

Claire îl ascultă.

***

Între timp, Inez pătrunse în cameră și așteptă o clipă să se liniștească. O mână îi strângea parcă gâtul. Se îndreptă spre pat și privi chipul drag al lui Nicholas, părul lui negru cufundat în pernă. Dormea deja.

Întinse mâna, ușor, și-i dădu la o parte de pe frunte părul încă ud de ploaie.

Din greșeală, făcu un mic zgomot și bărbatul se trezi:

– Inez, zise el, încet.

Ochii lui erau larg deschiși. Îl trezise!

– Ce ciudat că te afli aici. M-am gândit la tine, Inez, spuse el, ca prin vis.

– Te-ai gândit la mine? Foarte bine, spuse ea, emoționată.

– Nu... e rău. Mi-a fost foarte greu... Nu face situația și mai grea.

– Nu știi ce spui. Trebuie să te gândești la tine, Nicholas. Stai liniștit și încearcă să adormi.

Calmantul își făcea efectul. Pleoapele i se închideau.

Inez își puse mâna peste a lui. În câteva secunde, Nicholas adormi. Afară, se auzea ploaia bătând în geamuri.

Inez nu-și putea stăpâni lacrimile. Dar știa că acestea sunt binefăcătoare și că după ele va urma o binefăcătoare fericire.

Atinse încă o dată fruntea iubitului ei și ieși în liniște din cameră. Cu atitudinea ei obișnuită și cu un zâmbet nou pe chip, apăru în salon.

Manoel se ridică:

– Prietenul nostru doarme? Muito bem. Trebuie să bei ceva, Inez, apoi vă voi conduce acasă.

Claire se grăbea să plece. Liniștea apșssștoare din cameră, alături de Rodrigo, care răsfoia de zor o revistă, și de Manoel care fuma întruna, o enervase peste măsură. Iar băutura îi deformase simțul realității.

Inez, tot palidă, dar neobișnuit de veselă, reprezenta o enigmă pentru Claire.

Ridică privirea și o întrebă:

– E... bine?

– Da, cara. Trebuie să vii să-l vezi mâine dimineață.

Acceptă resemnată paharul întins de Manoel și întrebă:

– Cine are grijă de el în seara asta?

– Voiam să-l păzesc eu, dar cu oaspeții de la castel... Rodrigo s-a oferit să stea cu el și, îndată ce ajung înapoi acasă, am să trimit un servitor să-l ajute. Nu te teme, va fi bine îngrijit.

– Dacă va fi nevoie de ajutor, mă vei chema?

– Desigur.

Le ajută să-și pună pelerinele de ploaie. Pe când Claire își încheia haina, simți o presiune pe umăr. Era brațul lui Manoel. Bărbatul voia probabil să-și exprime în acest fel regretul că fusese nevoită să cedeze în fața lui Inez dreptul de a-l vedea prima pe Nicholas. Claire se gândi că simpatia lui venea târziu. Deja aflase ce credea despre ea.

Pe drumul înapoi spre Casa Venusta, Claire abia remarcă peisajul dezolant de afară. Se simțea singură, pierdută și nefolositoare nimănui de pe lumea asta. Nicholas era bolnav, dar nu avea nevoie de ea; Inez

pătrunsese parcă într-un univers minunat, numai al ei. Iar Manoel... Manoel era prea stăpân pe sine, prea individualist.

Când ajunseră acasă, Inez se întoarse spre Manoel și-i spuse, cu aceeași fericire pe chip:

– Vrei să aștepți puțin, dragul meu prieten, să aduc o cremă din plante pentru rana lui Nicholas de pe obraz?

– Sigur, aprobă acesta. Chiar mă gândeam să trimit ceva prin servitorul meu, dar sunt convins că alifia ta va fi mult mai eficientă.

– La revedere, spuse Claire, când bărbatul se pregăti să plece.

– O clipă, o opri el. Nu-mi place să te văd atât de nefericită. Trebuie să te liniștești. Nicholas e un tip puternic și-și va reveni foarte repede. Sau poate altceva te neliniștește? Spune-mi, Claire, ce ai?

Tonul lui era autoritar, dar blând. În ce o privea, Claire primi gestul lui de afecțiune ca pe o simplă formalitate. Nu putea crede că starea ei îl interesa cu adevărat și nici nu se putea încrede în el.

– Sunt afectată de accidentul suferit de Nicholas... Și apoi, vremea mă enervează...

– Dar dincolo de toate astea... nu e și ceva personal?

Ochii lui o priviră intens, dar vocea își păstrase blândețea:

– Nu poate fi din pricină că... abia azi ți-ai dat seama că ai o rivală? Nu știai că Inez îl iubește pe Nicholas? Credeam că femeile simt instinctiv aceste lucruri. Te doare atât de tare că l-ai putea pierde?

Claire simți că prăpastia dintre ei se adâncește și că niciodată nu vor mai putea fi prieteni, cum spera că fuseseră odată. Florile de pe piedestalul din hol răspândeau un aromă dulce și grea. Claire își strânse părul la spate și o picătură de ploaie îi căzu pe lobul urechii.

Ce încercare grea și lipsită de speranță să încerce să-i explice!

– Bine, zise el, văzând-o că tace. Nu vreau să te umilesc. Te sfătuiesc să te odihnești.

Când Inez apăru în capul scărilor, Manoel adăugă în șoaptă:

– Și să te gândești dacă nu cumva sentimentele tale pentru Nicholas nu sunt decise de teama de a avea o relație adevărată, cu un partener mai... pasional. Voi, englezii, mă faceți să cred că sunteți foarte lași când vine vorba de dragoste.

Cu o bruscă schimbare de ton, care-i demostră încă o dată lui Claire capacitatea lui de a se transforma când dorea, Manoel se adresă lui Inez:

– Gata? Mulțumesc. Voi pleca îndată. Ne întâlnim mâine, acasă la Nicholas. Adeus, senhoras!

Claire nu răspunse. Rămăsese fără glas. Inez o privi curioasă, apoi se îndreptă spre salon. Aprinse lumina, strânse petalele de flori uscate de pe masă și se așeză la birou. Fără să spună nici un cuvânt, puse invitațiile într-un sertar, pe care-l închise cu cheia.

Plecarea fusese deci amânată. Slabă consolare pentru Claire. Poate că bătrânul senhor va fi dezamăgit, dar și el prefera, desigur, să rămână până la totala recuperare a lui Nicholas.

Claire se duse în dormitor.

***

Noaptea, ploaia se opri în sfârșit.

Dimineața, pe cer nu mai rămăseseră decât câțiva nori albi, printre care razele soarelui străluceau vesel.

Dis-de-dimineață, bătrânul Sarmento ieși pe verandă, ascultând satisfăcut ciripitul păsărilor, la fel de gureșe și de sprintene ca în fiecare zi frumoasă. Senhor le împărtăși planul lui de a merge ceva mai târziu în vizită la Nicholas, condus de credinciosul Joao.

– Copilul ăla nebun, adăugă el ca pentru sine, care e atât de avid de muncă încât ajunge să-și piardă rațiunea!

Era decis să-i spună personal bolnavului ce crede despre un om care-și asumă riscuri atât de mari.

Când Inez, îmbrăcată într-o rochie galbenă și cu o pălărie de paie îl anunță că ea și Claire vor pleca pe jos spre bungalou, bătrânul ridică din spâncene mirat și răspunse, vesel:

– Deci, îl abandonați pe bătrânul vostru părinte, care este atât de înțelept, ca să mergeți să vedeți un tânăr lipsit de minte. Mă rog, poate că el este mai interesant. Întotdeauna e așa. Tinerii par mai atrăgători. Duceți-vă, copilele mele, și transmiteți-i lui Nicholas toate cele bune din partea mea.

Drumul era uscat, dar ici și colo se zăreau încă urme de noroi. Aerul era proaspăt și mirosea familiar a flori de portocal. Inez, în rochia ei galbenă și cu obrajii îmbujorați, era la fel de proaspătă ca această dimineață minunată. Uimitor, se gândi Claire, cum înflorise, acum că data plecării devenise nesigură! Nu mai încăpea nici o îndoială că hotărârea de a pleca fusese luată fără plăcere.

Gilberto Marques era cel care supraveghea acum bolnavul. Rodrigo se întorsese la castel ceva mai devreme. Bărbatul era îmbrăcat foarte

frumos, într-o cămașă din satin și niște pantaloni strâmți. Părul lui negru, lucios, îi cădea rebel pe frunte și-i dădea un aer teatral. Nu-i mai lipseau decât o pereche de cercei din aur și o bandană ca să arate ca un pirat veritabil. Le întâmpină cu niște cuvinte meșteșugite, lăudându-le apariția spectaculoasă și înfățișarea elegantă.

– Bună dimineața, dragele mele prietene! Ce domnișoare fermecătoare! Ce noroc pe Nicholas, și ce păcat pentru bietul Gilberto! Vederea cui să-l fericească mai întâi? A superbului trandafir englezesc sau a preafrumoasei flori de portocal?

Inez îi întinse mâna și întrebă:

– Cum se mai simte? E mai bine?

Gilberto ridică din umeri cu o mirare sinceră:

– Nu știu... aș zice că se simte mai bine. Zâmbește, dar poți să-ți dai seama după asta? Englezii sunt fermecători chiar și în cele mai dramatice momente. Dacă aș avea durerile lui, cred că aș blestema întruna. Doar are oase rupte, cred că-i e greu și să respire...

– Du-te la el, Claire, hotărî Inez. Îl voi ține eu de vorbă pe Gilberto.

Claire traversă livingul și se strecură în dormitor. Se duse la pat și-l privi pe Nicholas. Răspunse fericită zâmbetului lui și se aplecă să-l sărute pe frunte. Zări pe obrazul lui zgârietura profundă care se întindea până spre gât.

Pentru prima dată, Claire nu găsi ce să-i spună prietenului de-o viață.

Dar el îi risipi tulburarea:

– Nu fi așa supărată, draga mea. Îmi pare rău că te-am speriat atât de tare. Nu e ceva grav. Îmi voi reveni în câteva zile. Manoel mi-a spus de dimineață că ai fost aici și ieri.

– A trecut pe la tine mai devreme? întrebă ea. L-a trimis pe Rodrigo ieri la Casa Venusta și el ne-a adus pe amândouă aici.

– Pe amândouă?

– Pe Inez și pe mine. Am auzit despre accident și am vrut să venim. Ea te-a văzut, dar eu nu am apucat.

– Oh! Cum de s-a întâmplat asta? Ea a venit și tu nu?

Era dificil să-l facă să înțeleagă. De dragul amândurora, al lui și al lui Inez, trebuia să fie foarte atentă cum își alege cuvintele.

– Inez plângea – portughezii sunt mult mai emotivi ca noi – și cum tu doarmeai, Manoel a lăsat-o să intre, ca să se liniștească.

– Înțeleg.

Era evident că nu pricepea, totuși.

– Și s-a liniștit?

– Părea chiar fericită... ca o mamă al cărui copil bolnav reușise în sfârșit să adoarmă... Probabil că pari vulnerabil când dormi. Nu vorbi, dacă te doare.

– Nu mă doare.

– Stai jos, Claire.

Ea se așeză pe un scaun din ramuri de palmier, lângă pat.

– Inez a venit cu mine, adăugă ea.

Răspunsul lui fu lipsit de emoție:

– Mai adu, te rog, un scaun și roag-o să intre.

– Dragul meu Nicholas, zise Claire, ușor ironic, îndrăznesc să sper că până și o tânără portugheză se poate lipsi de companie când vizitează un prieten bolnav. Ne vedem mai târziu.

Îi făcu cu ochiul strengărește, și ieși.

Întoarsă la cei doi, Claire spuse direct:

– Îl voi prelua eu pe domnul Marques, Inez.

Petrecură împreună o oră și se plimbară pe gazonul umed. Vorbiră și își împărtășiră părerea despre Frei Luis de Sousa. Bărbatul iubea opera. O invită pe domnișoara Wyndham să vină la Lisabona la deschiderea următoarei stagiuni. Trebuia neapărat s-o vadă pe divina Francesca în rolul lui Mimi, al Susanei... Francesca avea o măreție, o naturalețe incomparabile...

– Se spune despre ea că vocea nu va atinge deplina maturitate până când nu se va căsători. Dar poate că nu e decât o fantezie romantică a admiratorilor ei. Întotdeauna se spune asta. Vom vedea, vom vedea, adăugă el, profetic.

– E logodită? întrebă Claire cu disperare.

– Cine știe? Francesca e tăcută, distantă... Dar cred că e îndrăgostită...

– De conte?

Bărbatul își înclină sobru capul.

– Da, de conte. Era, de altfel, inevitabil. De când a venit la castel, toată lumea se aștepta la asta. Francesca are tot ce-și poate dori cineva. Tot... în afară de o căsătorie strălucită...

– Și contele.. o iubește?

– Nu există nici un bărbat la castel... pe insulă... sau chiar în Portugalia... care să n-o iubească, s-o venereze pe Francesca. Și apoi, Manoel e foarte gânditor în ultima vreme... cred că e evident de ce. Anunțarea nunții îmi va frânge inima, dar nu mă va mira.

Chiar atunci, Inez o strigă de la fereastră:

– Claire! Vrei să vii o clipă?

Gilberto făcu o plecăciune, și Claire se întoarse spre casă. Intră în dormitorul lui Nicholas. Bărbatul zâmbea, întins în pat, iar Inez stătea în picioare, foarte fericită, îmbujorată și cu un aer ușor zăpăcit.

Claire înțelese totul dintr-o privire.

– Am reușit, Claire... în sfârșit. Ne-am logodit. Când se termină contractul lui Nicholas, ne vom duce în Oporto să facem nunta.

– Doamne, ce ușurare! se bucură Claire. Îmi vine să vă sărut!

– Pe Inez o poți săruta, dar pentru mine va trebui să aștepți.

– Am vrut să te anunțăm pe tine prima.

Fericirea i se citea în priviri.

– De-abia aștept să-i spun tatei, continuă Inez. Te lăsăm singur acum, Nicholas, și-l voi ruga pe Gilberto să-ți aducă ceva de băut. Trebuie să te odihnești, ca să-ți revii cât mai repede. Sunt atât de fericită că mă căsătoresc nu cu un portughez, ci cu un englez. Noi, portughezii, suntem prea formali. Ate a vista, meu amado.

Cele două tinere ieșiră din cameră braț la braț.

– Acum, îmi ești ca o soră, șopti Inez. Putem să vorbim deschis una cu alta. Va fi în beneficiul amândurora.

Claire fu imediat de acord. Își aminti că mâine era sâmbătă, ziua în care stabilise cu Nicholas să facă împreună o excursie. Dar de acum înainte nu vor mai fi ieșiri în doi. În adâncul sufletului ei, era copleșită de fericire pentru el, dar în același timp simțea că pierduse ceva foarte important pentru ea.

În următoarele zile, Claire încercă să se concentreze exclusiv asupra fericirii celor doi. Cum logodna lui Inez cu Nicholas fusese anunțată, foarte mulți vizitatori veneau la Casa Venusta pentru a felicita familia

Sarmento. Mulți așteptau de mult acest eveniment, alții părea total suprinși de logodnă.

Toată lumea întreba, mai discret sau mai direct, despre ceremonie, și tuturor li se răspundea că va avea loc o petrecere restrânsă, imediat ce Nicholas își revenea. Pe Claire o surprinse plăcut faptul că oamenii îl considerau un soț perfect pentru Inez.

Tânăra îi povestise că Manoel o felicitase din toată inima pentru logodnă și că se bucurase foarte mult de această veste. Se hotărâse că nu mai avea sens s-o aducă pe Francesca în vizită. Claire fu dezamăgită și se simți din nou inutilă în mijlocul fericirii altora.

Inez observă și încercă să vorbească despre asta.

– De multe ori te-am văzut supărată. M-am întrebat adesea dacă nu cumva Nicholas e pricina nefericirii tale, dacă nu ți-ai dori ca el să-ți fie mai mult decât un prieten. Ai fost vreodată îndrăgostită de el, Claire?

– Nu, dar l-am iubit întotdeauna.

– Nicholas mi-a spus și el asta, dar un bărbat nu poate citi în inima unei femei dacă ea nu-l lasă.

Ești atât de frumoasă, atât de înțelegătoare cu el încât mi-a fost mereu teamă...

– Știu că ți-a fost teamă, dar nu știam cum să-ți demonstrez că te înșeli. În ziua în care am descoperit știuletele de porumb roșu, eram gata să-ți explic totul.

– Am vorbit despre asta cu Nicholas, zâmbi ea. Mi-a spus că te-a sărutat dinadins, ca să arate că nu ținea la mine, apoi s-a simțit foarte prost, gândindu-se că ne-a rănit pe amândouă. Bărbații sunt foarte ciudați.

***

Fractura lui Nicholas începuse să se vindece. Reușea să stea în picioare și era plimbat în cărucior pe afară. Într-o zi, veni să ia ceaiul la familia Sarmento. Era ora patru și toți se strânseseră în jurul mesei de pe verandă. Nu trecu mult și apăru și Manoel.

– Ah, Nicholas! exclamă el.

Vesel, îmbrăcat într-un costum alb impecabil, Manoel privi cu mulțumire mica adunare familială:

– Am fost la tine acasă... servitorul dormea... am crezut că te-ai întors la lucru, glumi el. Senhor – se înclină el în fața bătrânului, acordându-i privilegiul vârstei – Inez... și Claire. Sunt două săptămâni de când nu te-am mai văzut, Claire.

Oare accentuse special "R"-ul din numele ei, ca să sune ca un cuvânt din pasionatele cântece de dragoste portugheze?

– Douăsprezece zile, ca să fiu mai exact. Dar am întrebat mereu de tine... Spune-mi, cum e să pierzi un frate și să câștigi atâția prieteni?

Era într-o formă de zile mari. Se așezase între senhor Sarmento și Inez, dar o privea adesea pe Claire, cu simpatie și amuzament. Tânăra era nervoasă, dar destul de stăpână pe sine.

După terminarea ceaiului, bărbații se ridicară. Nicholas spuse că voia să se întoarcă la muncă în curând.

– Desigur, aprobă Manoel, dar vei începe treptat.

Nu vei sta în căldură, nu-ți vei mai asuma riscuri inutile. Îmi dau seama că te grăbești din nou să termini proiectul, dar de data asta motivul este altul. Și apoi, nu văd de ce tu și Inez nu vă puteți căsători chiar pe insulă. Avem doi preoți.

– Prefer să aștept, răspunse Nicholas.

– De ce?

– Pentru că vreau ca eu și Inez să avem mai întâi o casă a noastră și viitoarea mea soție își dorește o nuntă la care să participe toate rudele și prietenii din Portugalia. Tu vei rămâne cavalerul nostru de onoare.

– Nu vă voi lăsa la greu. Dar acum, că ți-ai mai revenit, mă gândesc că într-o săptămână puteți da o petrecere de logodnă.

– Vom da un cocteil, interveni Inez. Sper că poți veni, alături de invitații tăi de la castel.

– Un cocteil! se miră Manoel. O mică petrecere înainte să plecați la nunta fratelui tău? Nici nu se pune problema. Nu vreți să facem o petrecere la castel? Îmi va face mare plăcere. Și vom invita toți prietenii voștri de pe insulă.

– Ești foarte generos, Manoel.

– Deloc. Nu ți se pare o idee bună, Nicholas?

– Nu știu ce să zic...

Manoel zâmbi și-i înlătură protestele cu un gest hotărât:

– N-am întâlnit niciodată un om mai modest decât tine, Nicholas. Inez, trebuie să-l pui mai bine în valoare.

– Tu ai face asta cu logodnica ta?

– O voi face în curând, admise el. Nu știu cum puteți suporta aceste interminabile trei luni de logodnă.

Mi se pare că relația dintre doi oameni este foarte fragilă în perioada asta.

Se întoarse spre Claire:

– Ce părere ai despre asta?

O provoca să renunțe la rezerva ei, dar știa că nu-i pasă deloc de părerea ei.

– Nu am nici o părere, senhor.

– Nu, desigur, comentă el. Ești prea tânără ca să ai o părere. Dar, în același timp, bănuiesc că ești genul care judecă bine înainte de a lua o decizie atât de importantă ca mariajul.

O privi câteva clipe, apoi se întoarse netulburat către senhor Sarmento și vorbi în portugheză:

– Va fi bine să vă întoarceți în Portugalia, nu? Și eu de-abia aștept să mă întorc. Peste zece zile, familia Monteiro va pleca și Rodrigo a spus că-i va face plăcere să vă ducă el însuși acasă și apoi s-o aducă pe Inez înapoi la Nicholas.

– Foarte bine. Îmi place tânărul Rodrigo. E foarte serios și conștiincios. Și petrecerea va fi în curând, nu?

– Da, pentru că până la sfârșitul lunii toți oaspeții vor pleca.

Viitorul ei fusese pecetluit, se gândi Claire. Nu mai avea de ales între a locui în Portugalia cu Inez și a rămâne pe insulă, ca să predea copiilor de pe insulă. Nu mai avea nici o alegere. Destinul ei fusese hotărât. Nu mai putea decât să se întoarcă în Anglia și să încerce să-și continue cariera, dacă avea norocul să mai găsească de lucru în domeniu, sau să se apuce de o cu totul altă muncă. Atât.

Se scuză și se duse să se plimbe în grădină.

După câteva minute, auzi în spatele ei niște pași și-l văzu pe Manoel apropiindu-se. Se vedea că e încă în toane bune – nu mai semăna cu durul, crudul conte de altădată. Dar când privi în ochii lui își dădu seama că își pierduseră strălucirea veselă.

– Trebuie să mă întorc la castel, spuse el. Te-am urmărit aici ca să-mi iau la revedere. Sunt sigur că ai fi suferit dacă n-aș fi făcut asta. Am hotărât, împreună cu ceilalți, că ar fi cel mai bine ca Inez și senhor Sarmento să plece săptămâna viitoare, așa că petrecerea de adio va avea loc vineri.

– Nu vei avea mult timp să te pregătești, răspunse ea distant.

– Se poate rezolva cu puțin efort. Toate cele necesare se găsesc pe insulă.

Făcu o scurtă pauză, apoi continuă, cu un alt ton:

– Inez spune că cele două servitoare vor avea grijă pe tine cât lipsește ea. Totuși, mi se pare că nu va fi prea plăcut să stai aici singură. Mi-ar face mare plăcere dacă ai accepta să vii la castel pe timpul absenței ei.

Claire se gândi. Ce bucurie! Să trăiască alături de el, să-l vadă în fiecare zi, să se plimbe prin grădina lui minunată, să se trezească într-o cameră luxoasă din castel! Acesta era paradisul! Dar un paradis lipsit de căldură, alături de politețea lui distantă și de Francesca, privighetoarea portugheză fără inimă, care se purta de parcă ar fi fost deja stăpâna castelului.

– Îmi place singurătatea, răspunse ea. Cred că voi fi fericită alături de Enrica și Josef.

– Refuzi?

– Oferta ta e foarte generoasă. Îți mulțumesc, dar...

– Refuzi... și fără măcar să încerci să te scuzi.

– De ce aș face-o?

– Pentru că așa se obișnuiește, chiar și la voi, la englezi.

– Foarte bine. Nu cred că voi putea să îndur două săptămâni la castel, senhor.

– Fie. Înseamnă că asta-i tot.

Zâmbi ironic când se înclină în fața ei, la plecare.

Claire rămase singură, gânditoare. Într-un fel, prin acest refuz reușise să obțină o victorie asupra propriei slăbiciuni. Nu mai voia să aibă motive de tristețe. Și totuși, era o tristă victorie!

Capitolul 8

Poate faptul că Inez nu găsi în garderoba ei o rochie destul de elegantă pentru petrecerea de la castel reprezentă un adevărat noroc pentru Claire.

– Pentru o petrecere nu foarte pretențioasă, aș fi putut purta rochia cea verde, dar dineul de la castel va fi, sunt sigură, impresionantă. Îl cunosc pe Manoel! Cred că Nicholas are dreptate, îmi trebuie o rochie nouă.

– Nu cred că vei găsi în trei zile, spuse Claire. Mai bine ne uităm la materialele pe care le ai.

Se duseră împreună în camera unde erau strânse materiale variate, de la bumbac cu imprimeuri florale, la tafta și organza minunat colorate și ornate.

– Ăsta, zise Inez, privind un material de un albastru intens, ar fi foarte potrivit pentru o rochie... pentru tine. Ce păcat că ne grăbim atât.

Dădu la o parte alte materiale și exclamă, fericită:

– A, ia uite! Brocartul ivoriu pe care mi l-a trimis fratele meu de ziua mea. Nu l-am folosit, pentru că brocartul este greu de lucrat, dar acum cred că a venit momentul să-l încerc.

Modelul pe care l-au ales împreună era foarte pretențios – o croială medievală, ornată din cap până-n picioare cu nasturi din argint făcuți de Arturo.

– Arturo mi-a făcut nasturii ăștia în urmă cu mai bine de trei ani. Probabil că așteptau să fie asortați cu o rochie deosebită.

Toată ziua se ocupară de croială, iar Claire fu recunoscătoare că avea de lucru și nu se mai gândea la problemele ei.

Săptămânile care aveau să urmeze i se păreau dramatice. Oare ce așteptau de la ea Nicholas și Inez? Să rămână pe insulă până când amândoi aveau să plece la Oporto pentru celebrarea nunții? Nuntă la care Manoel avea să joace rolul cavalerului de onoare... Până atunci, logodna contelui cu Francesca avea să fie făcută publică, iar cântăreața va fi și ea prezentă la nuntă, purtând pe deget inelul de la Manoel. Se părea că trebuia să suporte o suferință greu de acceptat pentru a fi alături de Nicholas până la capăt.

În ziua petrecerii, Nicholas trecu pe la familia Sarmento, apoi se întoarse la bungalou ca să se odihnească. Claire urcă în dormitor. Rochia lui Inez fusese terminată și stătea în dulapul ei, acoperită cu o folie din plastic. Claire se gândi că era timpul să se gândească la propria ei toaletă și scoase din șifonier rochia cea albă. Cu săptămâni în urmă, când se duceau des la castel, o purta în combinație cu mai multe garnituri. Iar acum, când Inez își croise singură rochia, găsise și ea, printre materiale, o mătase cu broderie fină, verde, pe care o asortă cu rochia.

Claire o luă și se duse la oglindă, privindu-se cu satisfacție. Părea cu totul altă rochie!

Când coborî în salon, Nicholas o privi fermecat:

– Bună ziua, ochi verzi. Dacă n-ar fi verdele, ai părea foarte englezoaică. Ai făcut o combinație inteligentă.

– Arată bine, nu? Trebuie să-i mulțumesc pentru asta viitoarei tale soții.

– Cred că vă veți distra de minune când ne vom stabili cu toții în Portugalia, zise el.

Claire se uită la el, evitând strălucirea din ochii lui Inez și-și aprinse o țigară:

– Nu cred că voi merge cu voi.

– Bineînțeles că vei merge. Amândoi ne dorim asta.

– Nu cred, replică ea.

– Mai bine ai crede, pentru că așa e.

– Da, adăugă Inez. Vei fi fericită acolo.

– Mulțumesc. Dar nu se cuvine. Vă veți căsători, iar eu mă voi întoarce în Anglia.

– Ba nu, spuse Nicholas.

– Ba da, îl contrazise Claire.

– Te vom convinge până la urmă.

– Nimic nu mă poate convinge.

– Hei, calmați-vă, interveni Inez. Amândoi sunteți teribil de încăpățânați. Mai sunt două săptămâni în care putem discuta despre asta. Nicholas, îl rogi tu pe Josef să-l cheme pe tata? I-am promis lui Manoel că vom ajunge la timp.

Plecară cu toții, cu mașina. Nicholas conducea. Ajunseră repede. Erau chiar primii invitați sosiți la castel. Gilberto și Rodrigo îl felicitară pe Nicholas, iar Francesca le ură în cuvinte meșteșugite fericire.

Prietenii începură să sosească și cuplul logodit rămase în hol, alături de Manoel, pentru a primi oaspeții.

Salonul se umplu. Femeile erau elegant îmbrăcate, iar bărbații purtau costume albe de ceremonie.

Manoel discuta aprins cu un grup de invitați, înclinându-și capul în felul lui atât de blând și de familiar către femeia micuță din stânga lui. Zâmbi, asigurând-o astfel de indubitabila istețime a replicii ei. Un truc minunat de-al lui, cu care reușea să te facă să te simți specială... și pe care nu-l folosise niciodată cu Claire. Poate că acesta putea fi și un compliment... sau poate că nu.

Un servitor anunță că masa este servită și musafirii se așezară. Claire stătea între Rodrigo și Nicholas. În dreapta lui Nicholas se afla Inez, apoi Manoel, în capul mesei. Lângă el stătea Francesca, elegantă, maiestuoasă, sigură pe ea. Se potriveau perfect.

Cina era bogată, iar abundența preparatelor o făcu pe Claire să se simtă rău. Vinul o ameți, dar continua să zâmbească. Se ajunse în sfârșit și la toastul serii. Paharele fură umplute din nou, iar Manoel se ridică și vorbi în portugheză:

– E pentru mine un privilegiu și o onoare... dragul meu prieten Nicholas și frumoasa noastră Inez Sarmento... îi știu pe toți prietenii voștri adunați azi, aici...

Și continuă pe același ton. Toată lumea strigă "Viva!", ciocniră paharele și le băură dintr-o înghițitură. Inez strălucea, Nicholas, intimidat

și fericit, îi mulțumi lui Manoel... și pentru Claire prima parte a torturii se termină.

Când celelalte femei plecară să-și împrospăteze machiajul, se duse cu ele. Dar gălăgia și parfumurile tari, amestecate, o făcură să se retragă în grădină. Câteva cupluri se plimbau deja pe acolo... apoi sosiră și Inez cu Nicholas, zâmbindu-și fericiți. Trecură mai departe, fără s-o vadă, dar Claire auzi din spate un glas puternic:

– De multe ori fericirea altora aduce celorlalți tristețe.

Era Manoel. În tonul lui se amestecau ironia și compasiunea.

Claire se întoarse.

– O astfel de ocazie este întotdeauna fericită, îl contrazise ea.

– Desigur, desigur. Încercam să-ți prezint condoleanțe. Ce vei face, mă întreb, acum că l-ai pierdut pe Nicholas?

O ironiza fără milă. Claire ridică din umeri și-i întoarse din nou spatele. Trebuia să-l ignore, pentru că sarcasmul lui o durea.

– Îți mulțumesc pentru grijă, dar sunt destul de mare și pot să mă lipsesc de un "gardian", cum spui tu.

– Poate, dar ești încă o copilă. Mi se pare foarte trist că ai fost luată de lângă protectorul tău. Vei găsi, desigur, pe altcineva care să aibă grijă de tine, de inima ta înspăimântată, dar nimeni nu te va mai iubi la fel de liniștit ca el.

Claire strânse din dinți și răspunse ferm:

– Asta este, cred că mă voi descurca.

– Dar e dureros, nu? insistă el. Nicholas nu a cerut niciodată de la tine ceea ce i se cuvenea. Era respectuos, ceea ce îți convenea de minune. Nici acum nu-ți vine să crezi că te-a abandonat pentru o altă

femeie și te-a lăsat singură, fără nici un altul în preajmă care să-ți poarte de grijă. Îmi pare rău pentru situția ta disperată.

Stăpânirea de sine a tinerei începuse să se clatine. Aproape că țipă fiecare cuvânt:

– Compasiunea ta mă înduioșează, dar nu înțeleg ce am făcut ca s-o merit. De când am venit pe insulă și am întâlnit-o pe Inez, am sperat că această nuntă va avea loc.

– Așa... răspunse el. Și pentru a contribui la realizarea acestui plan măreț, ai acceptat de la Nicholas o brățară costisitoare și l-ai sărutat de față cu toată lumea. Mi se pare, draga mea Claire, că nu te-ai descurcat prea bine.

– Brățara a fost un dar de ziua mea. Inez știe.

– Și sărutul? Nu-mi spune! Ți-a fost impus de o tradiție locală, nu-i așa? Nu cred că Inez a înțeles și asta! Părerea mea e că unirea lor s-a produs fără voia ta, mai degrabă decât cu ajutorul tău.

Se înclină, iar chipul lui era lipsit de expresie.

– Nu înțelegi nimic, draga mea copilă, nimic. Nu știi ce înseamnă adevărata suferință. Te asigur că, dacă ai fi fost cu adevărat îndrăgostită de Nicholas, acum n-ai fi suferit numai din pricina mândriei rănite.

Făcu o pauză, apoi strigă:

– Rodrigo!

Claire făcu un pas înapoi și se lipi de stâlpul de la intrare. Nu mai putea suporta prezența lui Manoel. Indiferența lui o ucidea.

– Rodrigo, continuă el, Claire ar vrea să danseze. Când se termină acest vals, roagă-l pe Baptista să cânte o tarantella și ai grijă s-o înveți dansul.

Se întoarse apoi spre Claire și adăugă:

– Dansurile de aici sunt cel mai bun leac pentru o astfel de suferință.

Rodrigo era o persoană plăcută. Nu întrebă de ce Claire trebuia lăsată în grija lui, deși probabil i se păreau ciudate tăcerea și tristețea ei. Dansă cu ea, o conduse peste tot și îi aduse de la bar suc de fructe și cafea.

În salon, zgomotul era teribil. Chiar și Nicholas se acomodase și părea să se distreze foarte bine.

Apoi, Francesca deveni punctul de atracție. Se duse la pian, zâmbi și spuse:

– Mi-ar plăcea să cânt ceva pentru voi în seara aceasta. Manoel nu e de acord, pentru că sunt încă obosită, dar nu-l voi asculta. Este o ocazie specială și vreau să adaug contribuția mea la fericirea tuturor.

Vocea ei era puternică și foarte pură. Se vedea că exersase mult. Italiana ei era perfectă și emoția cu care cânta încântă audiența.

– Estupeno, senhora!

– Da capo!

– Outra ve, senhora!

Francesca le zâmbi și reacționă la aplauze ca o pisică în fața smântânii.

– Mă bucur că v-a plăcut. Și mie îmi place piesa. Dar mă regăsesc mai bine în cântecele portugheze. Nici o limbă nu exprimă mai bine dragostea decât graiul nostru.

Cuvintele ei fură foarte apreciate. Francesca era un personaj strălucitor, magnific. Era frumoasă, avea o voce de aur și, în plus, era și foarte înțeleaptă. Toată lumea ar fi vrut s-o asculte la nesfârșit. Ce noroc pe oamenii de pe mica lor insulă să aibă privilegiul s-o asculte.

Que bem fortuna!

– Voi cânta încă un cântec. Doar unul. Pentru îndrăgostiți. Flor de Amor.

Era un cântec fermecător. Versurile erau banale, dar pline de patos. Claire își aminti de cântecul ciobănașului care-și pierduse oaia și remarca plină de sarcasm a lui Manoel:

– Portughezii sunt mereu îndrăgoștiți. Nu știai?

Majoritatea păreau născuți cu simțul poeziei și al cântecului în sânge, deși unii dintre ei aveau în loc de inimă o bucată de oțel.

Publicul strigă, cerând mai multe cântece, dar Manoel clătină din cap. Francesca ridică din umeri:

– Contele spune nu, așa că trebuie să ne supunem. Mi-a plăcut să cânt pentru voi. În curând, voi pleca de pe insulă, dar nu cum credeți mulți dintre voi, pentru deschiderea stagiunii. Voi renunța la scenă...

Nu continuă. Publicul rămase fără glas câteva secunde, apoi strigară alarmați, cerând o explicație și făcând presupuneri. Claire împietri. Tâmplele i se răciră brusc și începu să tremure.

Manoel ridică brațul și făcu murmurele să înceteze.

– Nu vă întristați de vestea pe care v-a dat-o Francesca, dragii mei. Portughezii o vor pierde, într-adevăr, pe privighetoarea lor iubită, dar ce să-i faci? Așa e viața...

Căldura insulei, marea învolburată, simplitatea peisajului nostru au cucerit-o pe Francesca și ea a hotărât să-și petreacă viața în liniște, alături de un soț iubitor. În seara asta nu vă pot spune mai mult, dar să nu fiți surprinși dacă peste o săptămână sau două ne vom reuni din nou, pentru o altă logodnă. Trebuie să mai știți un singur lucru: Francesca se

va întoarce pe insulă și va cânta din nou pentru această privilegiată audiență. A promis!

Claire ieși pe terasă, iar Rodrigo o urmă, credincios.

– Nu-i nevoie să mă însoțești, Rodrigo. Mă simt bine.

Bărbatul ezită, amintindu-și că însuși contele îi dăduse însărcinarea de a o supraveghea. Dar se dovedi un perfect gentelman și pricepu că voia să fie singură.

Claire se refugie în grădină și se așeză pe o piatră, nepăsătoare față de rochia ei elegantă. Inima îi bătea nebunește.

"Francesca se va întoarce pe insulă. A promis."

Cuvintele acestea o obsedau.

Lucrul de care se temea cel mai tare se întâmplase și o luase pe nepregătite. Manoel și Francesca. Gilberto știuse, o avertizase, dar ea preferase să procedeze precum struțul și să-și ascundă capul în nisip. Iar acum se simțea de parcă sufletul îi fusese biciuit.

Nu și-l putea imagina pe Manoel îndrăgostit, dar știa foarte bine că bărbatul putea juca oricând jocul dragostei, răsplătind o femeie care își sacrificase o strălucită carieră de dragul lui. Probabil că stabiliseră toate astea în săptămâna care trecuse. Manoel era mulțumit că Francesca îl iubea. Sentimentele lui erau mai puțin importante. Și apoi, nu spusese chiar el că nu există bărbat care să n-o adore pe Francesca? Nu-i va fi greu să-i dea impresia că e iubită.

Probabil că de dragul lui Inez și al lui Nicholas, se ferise să anunțe propria lui logodnă. Pentru că nimic nu trebuia că eclipseze fericirea lor. Era seara lor, trebuia să le rămână în amintire ca fiind numai pentru ei.

Zvonurile aveau să circule chiar de mâine. Divina Francesca!

În sfârșit, contele se hotărâse! Ce contesă minunată va fi!

Câteva mașini începură să plece. Oaspeții se întorceau acasă. Probabil că bătrânul Sarmento voia să plece printre primii, ca să se odihnească bine înaintea plecării de mâine!

Trebuia să se întoarcă în castel, printre oamenii fericiți de acolo, printre lumini strălucitoare și zâmbete fericite. Trebuia să-i mulțumească lui Manoel pentru petrecere și să spere că lacrimile nu vor veni decât când va fi în sfârșit singură în camera ei.

Capitolul 9

Se hotărâse că avionul va decola în jurul prânzului, astfel că Inez și tatăl ei aveau destul timp de recuperare după petrecerea de ieri.

Inez se trezi devreme și coborî pe verandă, într-o rochie alb cu roșu și părul prins în coadă.

Claire o privea de la balcon. Inez rupse alene o floare și o mirosi, apoi ridică fruntea spre cer. Probabil că se gândea la orele de zbor până în Portugalia. Cu tristețe, pentru că trebuia să-l lase aici pe Nicholas, dar și cu fericirea evenimentelor ce vor urma.

Claire se hotărî să coboare. În hol, Inez aranja florile în vaza de pe piedestal.

– Sunt pentru tine, spuse ea către Claire. Pentru tine și pentru Nicholas, să vă țină de urât cât voi lipsi. Nicholas va veni să ia ceaiul cu tine și eu voi fi geloasă.

O privi pe Claire și zâmbetul ei păli:

– Nu te simți bine? întrebă ea.

– Mă doare puțin capul.

Nu era adevărat, dar nu știa cum altfel să-i descrie starea ei.

– Probabil că mă resimt după noaptea pierdută. A fost o petrecere grozavă. Inez, schimbă ea tonul, pot să te rog ceva?

– Sigur. Orice.

Claire zâmbi palid.

– Nu cred că pot rămâne pe insulă. Știu că pare un gest lipsit de recunoștință, după tot ce ai făcut pentru mine și după felul în care m-ai primit în casa ta, ca pe o soră. N-am nici o scuză să fac așa ceva... dar trebuie să plec.

– Înțeleg că e ceva grav, răspunse Inez, atingându-i brațul. Hai cu mine, sus. Vorbim în timp ce mă îmbrac. Nu ne va deranja nimeni și îmi vei putea spune ce te frământă.

Claire o urmă, mecanic. Camera tinerei era asemănătoare cu a ei, dar altfel decorată.

– Stai jos, Claire. Ți-ai băut cafeaua? Bun... spune-mi ce te supără. De ce trebuie să pleci de pe insulă?

– E doar un sentiment... mi-e greu să explic despre ce e vorba. Nu pot sta aici, nu-ți pot accepta ospitalitatea, fără să-ți pot oferi nimic în schimb.

– Dar, replică Inez cu fermitate, ce spui e aberant. Pentru mine, prezența ta aici înseamnă foarte mult. Cât timp voi fi plecată, vei avea grijă de casă și la întoarcere vom relua lecțiile. Cred că altceva explică nerăbdarea ta de a pleca de pe insulă. Ești palidă, pari nefericită... Am dreptate, cara?

– Ce pot să am? Nimic...

Am fost foarte fericită aici, pe insulă, dar acum trebuie să plec, să-mi câștig singură existența.

– Dar, Claire, eu și Nicholas ne gândeam... știi foarte bine că ne-am dori să rămâi cu noi.

Claire se apropie s-o ajute să-și tragă fermoarul.

– Nicholas se minte singur. E foarte drăguț și sunt sigură că speră să se întâmple așa, dar nu-și dă seama că ce spune e irealizabil.

– Poate că ar trebui să te mai gândești, poate nu e momentul să iei acum o hotărâre. Ești obosită după petrecere și te doare capul... Decizia asta poate să mai aștepte.

Claire replică imediat:

– Îmi pare rău. Nu mai poate aștepta.

– Doar nu vrei să spui că vei lua următorul avion, cât voi fi plecată? Cel cu care va părăsi insula familia Monteiro!

– Nu. Vreau să te rog să mă iei cu tine astăzi. Chiar și cel mai mic avion poate transporta patru persoane, adăugă Claire repede, înainte ca tânăra să poată protesta. Îmi voi trimite bagajele mari pe mare... Te rog, Inez... Nu-mi pune nici o întrebare... doar fii de acord.

– Nu pot să cred, răspunse Inez. Nu cred că-ți dorești atât de mult să ne părăsești... încât să pleci în felul ăsta... Și în Anglia? Cum vei ajunge în Anglia?

– Cu vaporul sau cu avionul, de la Lisabona. Pot să mă întorc la Oporto pentru nuntă.

– Poți?

Inez era agitată.

– Nu te înțeleg, Claire.

Ieri, nici nu te gândeai la asta, iar astăzi pari atât de hotărâtă! Ce va spune Nicholas? Ce va spune tata? Nu poți face așa ceva. E prea brusc, prea nebunesc, prea de neînțeles! Ăsta e singurul lucru pe care nu-l voi face pentru tine.

– Spune-i tatălui tău, Inez. Poate că el va fi de acord.

Peste o jumătate de oră, senhor Sarmento veni după ea în grădină.

– Ce am auzit, draga mea copilă? Sper că Inez nu a înțeles bine. Doar nu ne vei părăsi tocmai acum!

– E cel mai bine așa, senhor. Inez poate aduce o prietenă din Portugalia să stea cu ea aici, pe insulă.

– În momentul ăsta, nu sunt neliniștit în privința ei. Îl are pe Nicholas și are prieteni aici, pe insulă. Dar tu, minha cara, vei fi singură când te vei întoarce în Anglia. Poate că sunt un pic cam deplasat și cam sentimental, dar mă doare să văd că vei rupe legăturile care s-au născut între tine și familia mea. Și apoi, nu-ți dorești să fii mereu alături de Nicholas?

– Ba da, dar nu voi sta în casa lui.

– Cred că te pripești. De ce să nu stăm de vorbă cu toții? Eu, tu, Nicholas, Inez? Ești sinceră, ești deschisă, iar noi suntem prietenii tăi.

– E prea târziu pentru asta, senhor. Tot ce vreau este să-mi dați voie să vin, ca să mă pot apuca de împachetat.

– Ești foarte impulsivă, foarte dificilă. Exact ca Nicholas. Mi-e la fel de greu să înțeleg ce e în mintea ta. Dacă insiști să pleci, vei răni multă lume. Nu-ți dai seama de asta.

Dar, înainte ca ea să răspundă, adăugă:

– Nu asta e important, însă. Cred că dorința ta a fost justificată... nu-mi dau seama de ce anume, dar înțeleg că s-a întâmplat o catastrofă.

Se vede că ești foarte nefericită. Trebuie să-ți spun că am trimis deja după Nicholas și, dacă nu mă înșel, mașina care vine e a lui.

– Voi vorbi cu el mai târziu, hotărî Claire.

Se îndreptă spre grădină. În ciuda insistenței lui Inez, a bătrânului și chiar în pofida dorinței lui Nicholas, știa că trebuie să părăsească insula. Nu va putea să-l mai vadă niciodată pe Manoel. Voia să se întoarcă în Anglia și să muncească, să uite tot ce se întâmplase aici. Și asta înainte ca logodna lui Manoel cu Franceca să fie anunțată oficial. Poate că, fugind, se va putea apăra. Poate că trăsăturile chipului său nobil, aroganța lui, toate amănuntele personalității sale vor deveni vagi, îndepărtate. În monotonia muncii avea poate să uite tot ce o făcea să sufere. În câteva luni, perioada petrecută pe Santa Catarina va fi doar un vis frumos de vacanță.

Pentru că asta și fusese – doar un vis. Genul de vis care te schimbă pentru totdeauna. Nicholas o prevenise, dar nu-l ascultase. Gilberto o avertizase și nu crezuse.

Ce determină oare un om să-și păstreze credința, în ciuda tuturor dovezilor care arată că se înșală? Dar crezuse ea cu adevărat că un bărbat precum contele, cu experiența lui, cu poziția lui socială, cu averea lui imensă avea să se îndrăgostească vreodată de Claire Wyndham, care nu avea nimic decât sinceritatea și o înfățișare atrăgătoare?

Fără să vrea, se gândi din nou la Manoel. La castel, oaspeții se vor trezi târziu. Vor face baie în piscină, vor merge la plajă, apoi contele și Francesca se vor plimba împreună, poate chiar la peșteri. La prânz, Manoel se va uita pe cer și va spune:

"Uite-l pe Rodrigo, cu familia Sarmento. Aterizare ușoară, amigo!"

Iar vorbele lui nu s-ar schimba nici dacă ar ști că alături de ei părăsește insula și Claire.

Îl auzi pe Nicholas strigând-o. Era singur.

– Nu trebuia să vii, dragul meu. Atâta drum te poate obosi.

– Ce puteam face? Mi-ai pus viitoarele rude pe jar! De ce, Claire?... Draga mea, arăți foarte tulburată. Ce se întâmplă cu tine?

– Pentru numele lui Dumnezeu, lasă-mă în pace. Nu vreau să mai explic nimănui nimic. Nu cred că am cerut ceva imposbil. Vreau doar să plec o dată cu ei.

– Haide, nu te mai supăra! Sunt îngrijorați pentru tine, asta-i tot. Vor să facă tot ce pot pentru tine ca să fii fericită, dar nu văd cum plecarea de una singură la Londra te-ar putea ajuta... Nici eu nu văd de ce vrei să pleci și nu sunt de acord cu decizia ta.

– Bine, răspunse Claire, întristată. Voi găsi altă cale.

– Ascultă-mă, interveni Nicholas. Mi se pare ciudat că vrei să pleci așa brusc. N-are nici un sens. Ieri, nici nu te gândeai la asta, și dintr-o dată... Trebuie să știu de ce, Claire, am acest drept.

Tânăra tăcu, nemișcată.

– Dacă ar fi fost vorba despre altcineva, m-aș fi gândit că este implicat un bărbat. Dar nu găsesc pe nimeni care să se potrivească bărbatului visurilor tale...

Claire îl opri cu un gest scurt.

– Așadar, am ghicit, nu-i așa? întrebă el. E vorba de Manoel...

Tăcerea ei era un răspuns suficient.

– Îmi pare rău, Claire. Aș fi ghicit poate mai de mult, dacă n-aș fi fost atât de preocupat de mine însumi.

Le voi spune lui Inez și tatălui ei că nimic nu te poate convinge. Lasă asta în seama mea.

– Și voi putea pleca astăzi cu ei?

– Cred că da. Mă voi îngriji de asta personal. Dă-mi pașaportul tău, îl voi duce chiar eu la aeroport. Dar, dat fiind că e avionul contelui, probabil că-l vor anunța.

– Nu trebuie să știe.

– Mă voi descurca. Dar Rodrigo?

– E un tip drăguț. Mă va accepta. Dacă poți să mă ajuți acum, Nicholas, îți voi fi veșnic recunoscătoare. Și... te rog... nu-ți fie milă de mine. Nu-mi pare rău... voi suferi până când voi reuși să scap de amintirile astea.

– Îmi pare rău că te-am adus aici.

– Nu spune asta. E o parte importantă din viața mea. Cred că ar trebui să te duci s-o anunți pe Inez.

– Da, cred că da.

Claire privi în urma lui. Spusese adevărul. Nu-i părea rău că trăise toate astea. Să te îndrăgostești de Manoel era ușor și poate că ăsta fusese nenorocul multor femei. Era la fel de fragilă ca toate celelalte.

Se întoarse spre casă. Holul era pustiu, dar în salon se auzeau voci. Urcă și se apucă de împachetat. Fiecare clipă însemna o nouă durere. Era nevoită să plece, să rupă legăturile cu Inez și cu Nicholas și să se lipsească de compania bătrânului senhor. Și toate astea din pricina lui Manoel. Destinul îi juca feste. Să-l piardă pe Manoel însemna să-și distrugă dreptul la fericire și să sufere poate pentru tot restul vieții. Bagajele erau făcute și Claire se hotărî să coboare.

Inez și senhor Sarmento o așteptau.

– Nicholas va veni în curând să ne ia. Mâine, vei putea să vezi dragul nostru oraș. Înainte de a pleca spre Anglia, vei avea atâtea locuri de vizitat...

Bătrânul Sarmento îi povesti despre orașul său natal până când Nicholas se întoarse să-i ia.

– Gata. Putem pleca, zise acesta, grăbit.

– Te-ai întâlnit cu Rodrigo? întrebă Claire.

– Nu. Mi s-a spus că s-a dus la aeroport dis-de-dimineață, dar între timp a plecat. Sunt sigur că se va întoarce însă la timp.

Drumul cu mașina fu mai scurt decât și-ar fi dorit Claire. Voia să meargă așa la nesfârșit, să nu ajungă niciodată...

Rodrigo îi întâmpină cu o plecăciune:

– Totul e aranjat. Suntem gata de plecare, senhor.

Nicholas dădu mâna cu viitorul său socru.

– Ate a vista, fiule. Nu lucra prea mult. O voi trimite pe Inez înapoi.

Nicholas se întoarse spre Rodrigo:

– N-am avut timp să te anunț, dar va trebui să iei și un al treilea pasager.

– Pe cine? Pe domnișoara Wyndham?

– Vrea s-o însoțească pe Inez.

– Dar, Nicholas, nu pot face asta. Înțelegi în ce situație mă aflu. Avionul este al lui Manoel. M-a angajat să-i duc pe Inez și pe senhor Sarmento. Trebuie să-i cer consimțământul.

– Nu cred că va avea ceva împotrivă.

Lui Claire i se păru că Nicholas nu insistă suficient.

– Vreau neapărat să plec, Rodrigo. Avionul poate lua patru pasageri...

– Mi-ar plăcea să te ajut, dar nu putem pleca fără permisiune. Putem trimite pe cineva să-i spună lui Manoel.

– Nu va fi necesar. Sunt sigură că va fi de acord.

– Nu știu... Înțeleg că ești prietenă cu Manoel, dar de ce nu i-ai spus seara trecută că vrei să pleci? Așa, știam cu toții cum stăm.

– Așa sunt femeile, interveni Nicholas. Claire s-a trezit de dimineață cu gândul că vrea să plece împreună cu Inez.

– Și apoi te vei întoarce cu noi? întrebă, logic, Rodrigo.

– Uite ce e – Claire ajunsese la capătul răbdării – lasă-l pe Nicholas să-și asume responsabilitatea pentru asta. Trebuie să plec și gata. Rodrigo, e aproape douăsprezece. E momentul să decolăm.

Nicholas, care ar fi preferat să moară decât s-o lase să plece, întări:

– Mai sunt zece minute.

Deodată însă, văzu că Rodrigo se schimbă la față și exclamă ușurat:

– Manoel! Uite, îi poți cere chiar lui permisiunea.

Mașina contelui opri brusc și el se dădu jos cu un aer feroce. Nu venea, desigur, să-i dea binecuvântarea pentru plecare!

– Abia am primit biletul de la tine, Nicholas! Și, din nefericire, mă aflam de cealaltă parte a insulei și servitorul nu m-a găsit.

Apoi se adresă lui Claire:

– Ce înseamnă asta? Am auzit că vrei să părăsești insula pe nepusă-masă. Foarte interesant! Și, de asemenea, interzis!

Nicholas o trădase! Contele era nervos și țipa, dar Claire nu mai simțea teamă.

– De ce interzis? Mai e loc pentru încă doi în avion.

Sau nu vrei să mă lași pentru că e avionul tău și n-ai fost consultat?

– Claire! zise Inez, scandalizată.

– Exact. E avionul meu și nu vei călători cu el azi!

– Cum? Nu am mai auzit în viața mea...

– Am hotărât și așa va rămâne.

Se plecă în fața Inezei și spuse:

– La revedere. Călătorie plăcută!

Apoi, mai puțin ceremonios, i se adresă lui Rodrigo:

– Imediat ce senhor și senhora vor urca la bord, vei decola.

O prinse de mână pe Claire și o ținu strâns ca să nu fugă, apoi o târî după el departe de pistă.

– Manoel, îl rugă ea, dă-mi drumul, te rog. Mă doare.

– Și pe mine m-a durut. Așa că fii recunoscătoare că nu te doare cât aș vrea eu.

Nu-i dădu drumul, astfel că tânăra urmări resemnată plecarea avionului.

Zgomotul lui acoperi cuvintele lui Manoel, din care nu pricepu decât:

– ... n-am fost în viața mea mai nervos, mai jignit. Vei merge cu mine la castel pentru prânz.

Claire se așeză cuminte în mașină. Bărbatul părea schimbat: mai bătrân... mai obosit...

Tot drumul până la castel nu mai scoase o vorbă. Stăteau atât de aproape și erau, totuși, atât de îndepărtați. Manoel spusese că dorința ei de a pleca îl rănise. Dar cum?

***

Prânzul fu servit pe terasa din spatele castelului, alături de familia Monteiro, de Gilberto, Francesca și senhora Pantal.

Lui Claire nu-i era foame și nici nu se simțea bine în compania lor.

– Ce ați făcut în dimineața asta? întrebă el, cu un zâmbet larg.

Gilberto răspunse:

– Eu și Francesca ne-am certat iarăși, fără nici un rezultat. Mâine vom discuta poate din nou același lucru, ne vom aminti că are probleme cu gâtul după fiecare stagiune, iar ea îmi va spune ca de fiecare dată că sunt un bărbat minunat și că se va mărita cu mine și va fi foarte fericită... într-o bună zi!

– Gilberto... nu ești deloc răbdător, replică Francesca. Cum aș putea să mă hotărăsc aici, pe insulă? Aerul e atât de înmiresmat, marea e atât de frumoasă... Aici nu e un loc pentru a ne testa iubirea... e prea ușor...

Mirată și aproape ametită de conversația de neînțeles dintre cei doi, Claire privi către Manoel. Dar expresia lui nu-i spuse nimic. Claire voia să afle mai multe.

Trebuia să înțeleagă ce se petrece!

Declarația de ieri a Francescăi nu însemnase nimic? Dar chiar Manoel spusese că femeia va renunța la carieră pentru un mariaj de succes. Cu cine? Gilberto recunoscuse că o iubea pe Francesca, dar și el era convins că ea îl place pe conte.

Senhora Pantal se ridică de la masă, un exemplu pe care-l urmară toate celelalte femei. Claire era hotărâtă să plece cât mai curând. Voia să-i mulțumească lui Manoel pentru prânz și să se retragă, dar bărbații se adunaseră laolaltă și nu putea să-i deranjeze.

Ieși să se plimbe prin grădină și, la un moment dat, simți că Manoel se află în spatele ei. Îl aștepta, dar îi fu frică să-l privească, de teamă că avea să întâlnească aceeași expresie batjocoritoare pe chipul lui.

– Claire... trebuie să vorbim. Vino cu mine, te rog.

Ea îl ascultă, orbește. O conduse în camera unde îi arătase cândva colecția lui de artă.

– Ia loc și nu mai tremura, te rog. Din câte știu, nu te amenință cu vreun pistol. Nu voi face niciodată așa ceva.

– Manoel, ce-am făcut? Ce te-a înfuriat atât de tare încât nici nu mai voiai să vorbești cu mine?

El se îndreptă spre fereastră.

– Îți voi explica, spuse el, calm. Mesajul pe care mi l-a trimis Nicholas era foarte scurt. Spunea doar că vrei să pleci de pe insulă și că, dacă nu dădeam nici un semn până la ora douăsprezece, va considera tăcerea mea ca pe o aprobare a planului tău. La sfârșit scrisese ora – era zece – dar când l-am primit era douăsprezece fără douăzeci și mă aflam departe de aeroport. Nu pot să-ți descriu cum m-am simțit.

– Dar... dar de ce, Manoel?

– Cred că ești nedumerită. Te-ai gândit să pleci pur și simplu, fără să mă întrebi, fără să-ți pese de mine. Nu știai că Nicholas mi-a scris, nu-i așa?

– Nu...

– Intenționat ai vrut să pleci fără știrea mea?

– Da, vezi tu...

– Și te-ai distrat, imaginându-ți cât de furios aveam să fiu? Cinicul cu inima frântă! Dumnezeule! A fost o întâmplare nefericită să mă îndrăgostesc de o femeie atât de înspăimântată de sine însăși încât să fie gata să se mărite cu prietenul din copilărie sau să fugă departe, dar mă voi descurca. Te voi face să mă iubești!

– Suntem amândoi nebuni? șopti Claire. Nu mă poți iubi...

– Ba te iubesc și cred că și tu mă iubești deja pe jumătate.

– Manoel, îl rugă ea, te rog, mai spune-mi o dată...

– Te iubesc...

– Dar nu mă poți iubi așa, dintr-o dată. Iubirea cere timp.

– Cere timp, repetă el. Por deus, ai dreptate, dar englezii sunt cu capul în nori și au inima de piatră. Te iubesc, pe viața mea!

– Și vrei să mă faci să mă îndrăgostesc de tine? Când Manoel? Când?

– Chiar acum! spuse el, luând-o în brațe.

O sărută sălbatic, apoi tandru, șoptindu-i:

– Nu-ți va fi greu, draga mea. E atât de ușor să iubești, când ești iubit la rândul tău.

Se îndepărtă apoi de ea și-i ceru cu un zâmbet palid:

– Spune-mi adevărul despre Nicholas. M-am chinuit atâta din pricina asta. Cât de mult l-ai iubit?

– La fel de mult cât m-a iubit și el și în același fel. Doar nu te-ai gândit că a fost altfel!

– Ba da. Am fost gelos și m-a durut. Pentru că el îți era prieten de mult timp. Îl auzeam cum vorbește cu tine și nu puteam suporta.

– Dar nu mi-a vorbit niciodată cum o faci tu.

Manoel continuă, pasionat:

– De la bun început prietenia dintre voi mi s-a părut ciudată și frustrantă. Un bărbat și o femeie atât de apropiați, la o vârstă la care te poți îndrăgosti... Iar tu ești atât de frumoasă și de adorabilă, încât am crezut că se va căsători cu tine... Nu-ți poți imagina cât de bine m-am simțit când am auzit că s-a logodit cu Inez.

Claire își imagina perfect. Avusese același sentiment când aflase despre Francesca și Gilberto.

– Mi-ai vorbit atât de urât ieri... își aminti Claire.

– Nu asta am vrut. Am ieșit după tine să te văd, să te îmbrățișez... dar tu îl urmăreai pe Nicholas și am rămas la unica mea dilemă... Cum e posibil să iubești și să urăști atât de mult pe cineva?

– Manoel, îmi pare rău, dar nu m-ai plăcut de când m-ai văzut prima oară.

– Nu, copila mea. A fost ceva mai puternic și mai periculos de atât... Mi-aș fi dorit să pleci din viața mea, să nu te fi cunoscut niciodată. Vezi tu, nu voiam să mă căsătoresc niciodată, din anumite motive.

– Nicholas mi-a spus unul dintre ele. Nu credeai că va exista o femeie care să te iubească doar pentru tine.

– Am întâlnit atâtea femei, explică el, și nici una nu m-a făcut să simt puterea dragostei. Apoi, tu ai venit pe insulă și am început să simt ce nu simțisem niciodată.

– Dar ai plecat...

– Era inevitabil. Aveam multe de făcut și întârziasem destul pe insulă... din vina ta. Și apoi, trebuia să mă îndepărtez de tine, eram nesigur.

– Ai fugit și m-ai lăsat să cred că nu te voi mai vedea niciodată. Cum ai putut?

– Trebuia să te fac să suferi, nu pricepi?

– Dar atunci... de ce te-ai întors atât de repede? Și cu noi oaspeți?

– Nu puteam ignora prezența lui Nicholas aici. Când mi-am dat seama că te iubesc cu adevărat, am vrut să mă întorc. Mi-am adus prietenii pe insulă, ca să am un pretext să te invit des la castel.

– Ai fost atât de drăguț cu mine când ne-am revăzut!

– Mi-aș fi dorit să fiu și mai drăguț. Voiam să fii a mea. Dar Nicholas era încă aici și se părea că prietenia voastră evoluează. De aceea, ți-am interzis să-l mai vezi.

– Puteai să faci altceva. Să-mi mărturisești că mă iubești.

– Un bărbat nu gândește așa. Înainte de a-și declara iubirea, trebuie să fie sigur că inima fetei îi aparține. Am vrut să aflu dacă mă iubești, dar tu erai mereu distantă. M-ai chinuit îngrozitor.

– Nu-i adevărat!

– Iar când trebuia să rămâi singură în Casa Venusta, mi-am zis că te voi aduce cu orice preț la castel. Dar n-ai vrut. Ți-era teamă de mine.

– Dragule, nu-mi era frică de tine, ci de faptul că nu mă vei putea iubi niciodată. De asta am vrut să fug astăzi.

– Doar nu credeai că vei scăpa de mine. Te-aș fi urmărit. Aș fi ajuns la Lisabona înaintea ta!

– Manoel, îl întrerupse ea, dar Francesca?

– Francesca? Ce legătură are cu noi?

– E adevărat că e logodită cu Gilberto?

– Gilberto o iubește foarte mult.

– Dar toată lumea credea că va deveni contesă.

– Și au crezut despre multe altele...

– Dar Gilberto era convins că ea te iubește.

– Gilberto e nebun. În orice bărbat vede un rival. Pentru el am invitat-o aici, să fie împreună. Îmi pare rău că suferă, pentru că e teribil să ajungi sclavul unei femei ca Francesca.

– Manoel, n-ai fost nici o clipă îndrăgostit de ea?

– Meu deus, no! Mi-a fost chiar greu să fiu politicos cu ea. N-o interesează decât felul în care este percepută de ceilalți. E plictisitoare!

Claire tăcu, mulțumită.

– Și acum, minha bella amada, trebuie să stabilim ce vom face pe viitor, zise el. Vei locui la castel și apoi vom pleca la Lisabona, să stabilim data căsătoriei.

Cineva bătu la ușă. Era servitorul:

– Mă scuzați, senhor, dar cineva v-a văzut intrând aici. Senhor Benton a venit la castel și vrea să vă vadă.

– Condu-l în bibliotecă și adu ceaiul pentru trei persoane.

– Manoel, șopti Claire, îi vom spune?

– Vom spune tuturor. Mâine, toată lumea ne va felicita la petrecere.

Să fie pentru tot restul vieții alături de Manoel! Ce altceva își mai putea dori? se gândi Claire.

Sfârșit